ВАША ФІНАНСОВА РЕВОЛЮЦІЯ

Сила стратегії

ГЕРІ КІЗІ

Дорогі друзі у Христі,

Ми молимося, щоб учення, викладені в цій книжці, благословили й підбадьорили вас! Сміливо діліться цим матеріалом зі своїми друзями, родиною та своєю церквою. Крім того, відвідайте *FLNFree.com*, щоби безоплатно завантажити додаткові матеріали для вивчення вашою мовою!

Бог любить вас і має чудовий план для вашого життя! Знання того, як працює Царство Боже, змінило наше життя на краще, і ми віримо, що воно зробить те саме і з вами!

З любов'ю у Христі
Гері та Дренда Кізі

ВАША ФІНАНСОВА РЕВОЛЮЦІЯ

Сила стратегії

ГЕРІ КІЗІ

Your Financial Revolution. The Power of Strategy, Ukrainian, by Gary Keesee
Copyright © 2023 by Gary Keesee

Originally printed in English
ISBN 978-1-945930-14-0

P.O. Box 779, New Albany, OH 43054
1.888.391.LIFE
garykeesee.com

This book is a free gift from the author and is NOT FOR SALE

You can reach Faith Life Now Ministries on the Internet at *FaithLifeNow.com*

More resources by the same author are available for free download at *FLNFree.com*

Ваша фінансова революція: Сила стратегії, українською мовою, Гері Кізі
Copyright © 2023 by Gary Keesee

Оригінальне видання англійською мовою відбулося під назвою
Your Financial Revolution. The Power of Strategy

Ви можете зв'язатися з *Faith Life Now Ministries* за адресою *FaithLifeNow.com*

Усі цитати зі Святого Письма відповідають українському перекладу Біблії Івана Огієнка, крім особливо зазначених.

Бажаєте більше БЕЗКОШТОВНИХ навчальних ресурсів вашою мовою?
Перейдіть на FLNFree.com

Присвячую цю книжку своїй дружині Дренді, бо саме її підбадьорення, її пристрасть до справ Божих і любов до мене та нашої сім'ї надихали всі ці роки. Разом ми довели, що мрії справді здійснюються!

Гері Кізі

ЗМІСТ

ВСТУП . . . . . .

РОЗДІЛ 1. Ти хочеш, щоб ми зробили... що? . . . . . .

РОЗДІЛ 2. Царство. . . . . .

РОЗДІЛ 3. Зачудований . . . . . .

РОЗДІЛ 4. Основи: не виходьте з дому без цього . . . . . .

РОЗДІЛ 5. Свідчення Святого Письма . . . . . .

РОЗДІЛ 6. Чи всі моляться мовами? . . . . . .

РОЗДІЛ 7. Скриня зі скарбом . . . . . .

РОЗДІЛ 8. Скрутне місце промоції . . . . . .

РОЗДІЛ 9. Тихий лагідний голос . . . . . .

РОЗДІЛ 10. Видіння та сни. . . . . .

РОЗДІЛ 11. Святий Дух говорить голосом мого боса . . . . . .

РОЗДІЛ 12. Як молитися та прийняти хрещення Святим Духом . . . . . .

ВСТУП

«Сила стратегії» — це третя книжка серії «Ваша фінансова революція». Загалом їх буде п'ять, і всі вони є розширеною версією конференції, яку я провів у Албанії 2005 року. Саме ця конференція різко змінила напрям мого життя. Якщо ви вже чули цю історію, то можете пропустити вступ і почати з першого розділу. Якщо ж не чули, то дозвольте мені розповісти вам про блакитний серпанок. Ви можете запитати: «Що це за блакитний серпанок?» Я розумію, чому ви цікавитеся: коли я сам його побачив, то також не знав, що це таке, але Божа сила тієї миті була такою потужною, що я зрозумів — це не інакше, як від Нього. Тож розповім вам цю історію.

Ми з дружиною почали своє подружнє життя в боргах і не виходили з них упродовж дев'яти років. До того ж ми перебували не лише в боргах, а й у стражданнях від виснажливого стресу та страху через гроші та пов'язані з ними проблеми. Звісно, ніхто з нас і не думав руйнувати наше життя фінансово, однак саме це ми й зробили. Ми почали з простої кредитної картки на пальне, потім з однієї кредитки *Visa*, а далі були вже десять таких карток. Коли вже не могли платити відсотки за кредитними картками, отримували позики від фінансової компанії під відсотки від 28

до 33 для консолідації наших платежів. Після чого знову взялися користуватися картками, а борг і далі зростав! Зрештою ми отримали десять вичерпаних і анульованих кредитних карток, три кредити фінансових компаній і податкові застави Податкового управління США на десятки тисяч доларів, а також чимало інших менших боргів. Ми заборгували десятки тисяч доларів нашому стоматологу, хімчистці, нашим батькам, мали борги за оплату двох машин, оренду будинку — і цей список можна подовжувати. Тоді ми жили на комісійні з продажів, і напруження через таке життя мене просто вбивало в буквальному сенсі слова. Почалися панічні напади, і мені прописали антидепресанти, які анітрохи не допомагали.

Усе наше майно було старе, зіпсоване або поламане. Усі наші машини мали пробіг понад 200 000 миль. Наш маленький старий фермерський будинок 1856 року побудови, який ми винаймали під житло за 300 доларів на місяць, був однією суцільною проблемою. Старі вікна були геть порозбивані, і оскільки ми не мали грошей на ремонт, то просто позаклеювали щілини й тріщини в склі скотчем. Але навіть і це було не все: лози знадвору попроростали всередину дому крізь щілини в рамах. Моя дружина Дренда просто підрізала їх від часу до часу, наче ті були частиною внутрішнього декору. Килим у спальні наших хлопчиків ми знайшли на придорожній купі сміття, а їхні матраци — серед непотребу, викинутого з будинку для літніх людей. Щодо меблів, то їх усі ми дістали десь на гаражному розпродажі чи підібрали після того, як їх викинули, наче непотріб.

Такому життю, коли щодня прокидаєшся й думаєш, чим же нагодувати сім'ю сьогодні, не дуже-то зрадієш. Страх тримав у лещатах моє життя, заглушивши в хаосі виживання всяку радість і надію. І отак ми з Дрендою прожили довгих дев'ять років! Дев'ять

довгих років! Я ще розумію — місяць; у найгіршому разі — рік, але щоб дев'ять? Після дев'яти безперестанних років подібного стресу ваші емоції стають оголеними, а терпіння сходить на нуль.

І всі ці дев'ять років ми були християнами, відвідували велику церкву, яка навчала нас, що бідність — це не є воля Бога для Його народу. Ми сплачували десятину й часто давали пожертви, але наші фінанси аж ніяк не відображали вірності Бога й того, на що вказувало Його Слово. Я пройшов курс навчання щодо Старого Завіту й мав відповідне свідоцтво, а також понад рік відвідував біблійну школу. Я розумів: щось у нашому житті коїться не те, але й далі лише сподівався, що зрештою все переміниться на краще. А воно ніяк не хотіло мінятися, і так протягом довгих дев'яти років. Колектори телефонували нам майже щодня, і ми з Дрендою практично втратили будь-яку надію.

Крім того, за словами лікарів, я мав усі симптоми розвитку діабету через оті виснажливі проблеми зі здоров'ям. Грошей не було, усі кредитні картки анулювали, та й із харчами в домі теж було сутужно. Страх так паралізував моє життя, що я просто-таки боявся крок ступити за поріг. Дружина вже подумки почала планувати, як разом із дітьми повертатиметься до батьківського дому, оскільки все видавалося таким, що вона втрачає чоловіка. Одначе саме тут, у своїй найнижчій точці, моє життя зробило несподіваний поворот.

Мені вже не один день телефонував юрист, і я все обіцяв йому заплатити й сподівався, що зможу це зробити, проте гроші так і не надійшли, щоб закрити рахунок. Тож цього ранку, коли юрист зателефонував знову, його терпіння луснуло: «Вам треба переказати нам гроші протягом трьох днів, інакше я подам проти вас позов щодо суми, яку ви заборгували моєму клієнтові». Саме тієї миті я зрозумів, що ігри закінчилися. У мене не було

грошей, і навіть мої родичі більше не позичали нам. У відчаї я піднявся сходами до спальні в нашому маленькому фермерському будинку, упав на ліжко й заволав до Бога. І, хоч як це дивно, Він миттєво відповів мені. Найперше Господь просто нагадав мені місце з Писання, яке я чув і читав багато разів, а саме з Послання до филип'ян 4:19:

> *А мій Бог нехай виповнить вашу всяку потребу за Своїм багатством у Славі, у Христі Ісусі.*

«Звісно, я знаю цю цитату з Писання, — сказав я Господу й повів далі: — Але нічого з цього не відбувається в моєму житті. Усі мої потреби не задовольняються». Господь відповів мені: «Я не маю нічого спільного з цим безладдям, у якому ти опинився. А ти в цьому безладді через те, що не знаєш, як насправді діє Моє Царство». Далі Він іще дещо мені повідомив, але я вже збагнув, що Він хотів мені донести: борги не були Його волею для мого життя. Хоча я був у захваті від того, що почув від Бога, проте мушу визнати, що насправді не зрозумів, що Він хотів сказати отим Царством. Я мав біблійну освіту й уважав, що досить добре знаю Біблію, однак, вочевидь, помилявся. Перше, що я зробив після того, як почув ці слова, — знайшов Дренду й покаявся перед нею за безлад, у який утягнув нас обох. Тоді ми обоє помолилися Богу й попросили Його навчити нас, як діє Його Царство. Ми також покаялися в тому, що покладалися на позичене, і вирішили, що більше не залежатимемо від грошових позик, які вже стали нашим способом життя. Одначе насправді, навіть попри те що я мав біблійну ступінь, на той момент для мене залишалося таємницею, що ж це таке — Боже Царство. Єдине, що згадав із Нового Завіту, пов'язане зі словом «царство», — молитва Господня:

...нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі.

Матвія 6:10

Ми справді не розуміли, що Бог намагався нам сказати, але коли стали шукати Господа, Він почав нас навчати. Перше, що ми мали зрозуміти, — що таке Царство й чому Бог використав цей термін. Що Він старався нам сказати? Заглибившись у цю тему, я дізнався, що Царство — це не просто натовп людей. Це народ, який живе під юрисдикцією уряду та царя. Слово «царство» насправді означає повновладдя царя. Панування царя, або його влада та його закони, поширюється на кожного підданця його держави за допомогою його уряду. Отже, для мене це був головний ключ: Боже Царство — це урядування.

А урядування має закони!

Бачте, я сприймав Бога так само, як і більшість християн, маючи хибне уявлення про те, що Він може зробити. Якщо Він — Бог, припускав я, то Він може робити все, що забажає та коли забажає. Я знаю, що на цьому місці книжки ви збираєтеся сказати, що я не маю рації, але дозвольте мені договорити. Оскільки я вірив, що Бог може зробити все, що захоче й коли захоче, то сприймав молитву, яка залишилася без відповіді, як прохання, яке Він відхилив. Ця невпевненість щодо того, чим є молитва, змушувала мене лише сподіватися, що Господь відповість. Отже, зміст більшої частини мого молитовного життя полягав у благаннях і закликах до милосердя в надії, що ситуація начебто достатньо серйозна, щоби привернути увагу Бога. Проте коли Господь почав навчати мене того, що все Його Царство є урядом із законами, які ми можемо вивчати й використовувати, я відчув справжнє захоплення. Тепер я знав, що, прийшовши до Христа, став спадкоємцем і підданцем Його великого Царства.

> *Отже, ви вже не чужі й не приходьки, а співгорожани святим, і домашні для Бога.*
>
> До ефесян 2:19

Пам'ятаю, як читав цей уривок зі Святого Письма й розмірковував: *я маю законні права в Його Царстві! Невже все так просто? Як громадянин Сполучених Штатів я не маю благати й вимолювати все те, що вже й так є моїм завдяки громадянству. Мені не треба до тремтіння доводити, що я громадянин цієї країни, — я народився тут. А народившись згори в Божому Царстві, я став підданцем Його Царства. Це означає, що я маю повноправний доступ до всіх і кожного закону та привілею, які зведені в законодавство Його Царства.* Мій світ кардинально змінився, коли Бог почав мені це показувати. Бачте, до того ми з Дрендою, як і більшість християн, не розуміли Царства та законів Царства.

Насправді ж ви почуєте, як більшість християн говорить щось на кшталт: «Бог допустив, Бог краще знає, Бог тримає все під контролем» або ж «На все воля Божа», коли хтось переживає важкі часи. Такі вислови вказують, що люди переконані, ніби Бог може дати відповідь, проте не захотів або вирішив не втручатися. Ці хибні уявлення про Бога є результатом того, що люди не знають Його характеру або не розуміють, як діє Царство Боже.

Дозвольте мені проілюструвати те, про що зараз мовлю. Якби у вас був мільярд доларів у банку, ви б сказали: «У мене є мільярд доларів». Кажучи це, ви не маєте мільярда як такого у своїй кишені, натомість у вас є мільярд доларів у банку, і щоб його отримати, треба дотриматися юридичної процедури. З Царством Божим — те саме. Будучи його підданцями та членами Божої родини, ми дійсно є спадкоємцями всього, що має Бог. Утім, є закони й процеси, за допомогою яких ми отримуємо все те, що вже законно наше.

Оскільки більшість людей не розуміють Царства Божого та процесів і законів, відповідно до яких воно діє, то, коли щось відбувається не за Словом Божим, люди вважають, що винен у цьому Бог, а не вони самі.

Ось що я дізнався: скажімо, ви вирішили стрибнути з Емпайр-Стейт-Білдінг без парашута, узагалі без нічого, але повністю переконані, що коли сильно махати руками, то можна безпечно полетіти вниз. Гадаю, ви й так знаєте, який був би результат цієї дурної витівки. Ви знаєте результат, бо розумієте, як діє закон гравітації. Знаючи, що закон всесвітнього тяжіння не має упередженості, не має улюбленців і щоразу діє однаково, ви впевнені в результаті. Умикаючи світло, ви очікуєте, що лампочка засвітиться, оскільки розумієте закони електрики. Коли я лечу на літаку, то очікую, що він злетить, тому що впевнений: тут задіяно закон підйомної сили. Літаки та лампи щоразу працюють, бо їхня дія основана на законах, які можна вивчити, а потім відтворити, щоби постійно отримувати однакові результати. Царство Боже функціонує з таким самим рівнем визначеності.

> *І оце та відвага, що ми маємо до Нього, що коли чого просимо згідно волі Його, то Він слухає нас. А як знаємо, що Він слухає нас, чого тільки ми просимо, то знаємо, що одержуємо те, чого просимо від Нього.*
>
> 1 Івана 5:14-15

Це є запорукою нашої впевненості. Якщо ми просимо чогось згідно з волею Бога, то знаємо, що Він чує нас, а отже, знаємо також, що вже маємо те, що просили в Нього. Розумієте, я можу бути впевнений у результаті, бо саме Цар створив цей закон. І це також Його наміри — підтримувати Свій закон. Коли Святе

Письмо каже, що Він чує нас, то мається на увазі не те, що до Нього долинає звук наших слів; це скоріше посилання на те, як суддя розглядає справу, щоб вершити правосуддя. Суддя не судить, спираючись на власні почуття, ні, він тут для того, щоб забезпечити виконання закону на користь підданців царства. Я знаю, чим закінчиться розгляд судової справи, ще до його початку.

Ми з Дрендою на власні очі бачили, які дивовижні речі стаються в нашому житті, коли ми почали застосовувати закони Царства. Приблизно два з половиною роки знадобилося для того, щоби повністю звільнилися від боргів. Ми, що колись ділили в ресторані «МакДоналдз» один «хеппі міл» між трьома дітьми, тепер платили готівкою за нові машини й побудували будинок нашої мрії на понад 22 га й повністю виплатили за нього. Ми створили компанії, які й через багато років досі приносять чистий прибуток сотні тисяч доларів на рік. Ми заснували церкву в моєму рідному місті, щоб ділитися з людьми тим, що самі дізналися про Царство Боже. І виявилося, що дуже багато людей хочуть знати те, що ми тоді відкрили, і жити повноцінним життям, яке пропонує Боже Царство. Завдяки добрій новині про Царство церква відтоді зросла до багатотисячної громади.

Хоча я майже щодня навчав усіх, хто хотів почути про Царство, та все ж хотів провести експеримент: звернутися до людей, які раніше ніколи такого не чули. Я знав: щоби побачити зміни в чиємусь житті завдяки їхньому новому усвідомленню Царства, мені знадобиться більше ніж одна сесія, щоб закласти основи розуміння Царства. Цілком робочий, як мені здавалося, підхід виник завдяки моєму досвіду зростання в методистській церкві. Коли я був іще молодий, то ми вечорами влаштовували тижні пробудження. Тож моєю мрією стало провести тижневе фінансове пробудження, якщо можна так сказати. Я уявляв, що це служіння пробуджен-

ня триватиме п'ять вечірніх сесій. Ніколи раніше я не навчав Царства цитата за цитатою, і мені було цікаво, як з цим упораюся. До того ж я хотів побачити, як саме ці п'ять поспіль викладених сесій допоможуть зрозуміти Царство тим людям, які їх почують. Коли я почав молитися про проведення такого зібрання, то просив у Бога нагоди для цього, поставивши собі за мету саме навчання в групі людей, які ніколи раніше не були на подібних служіннях.

Якось після обіду ми зустрілися з одним моїм другом, який був місіонером в Албанії. Наша розмова оберталася навколо різних аспектів життя церкви та служіння, і, зрештою, ми заговорили про те, що Бог був показував мені. Саме того року, ближче до осені, Ларрі проводив в Албанії свою щорічну конференцію, на яку мали зібратися служителі зі всієї країни. Отож він запросив мене бути одним із доповідачів. Я не ділився з ним своїм бажанням провести служіння тривалістю п'ять сесій, тож був у захваті, почувши пропозицію провести там три сеанси. Ларрі зазначив, що мені доведеться самому профінансувати свою поїздку в Албанію, а також допомоги оплатити дорогу багатьом тамтешнім пасторам, які хотіли б відвідати конференцію, оскільки Албанія на той час була дуже бідною країною. Я відповів згодою і запланував подорож до Албанії восени 2005 року.

Нарешті ми прибули на місце, і я був дуже схвильований, що зможу навчати Царства людей, які насправді лише дізнавалися про те, що значить бути християнином. Ларрі зустрічав мене в аеропорту, коли я прилетів до Албанії, і сказав, що один із його доповідачів скасував свій виступ, тож я тепер проводитиму п'ять сесій. Я знав, що це був точно задум Святого Духа! Я підготував нотатки для трьох сесій, тож, швиденько помолившись, розробив план на дві додаткові сесії. Утім, мене трохи непокоїло, як люди відреагують на те, що я збирався їм казати, адже бідність їхня ся-

гала аж за край, а корупція була повсякденним явищем у їхній країні.

Під час першого заняття було очевидно, що люди трохи вагалися, проте коли я і далі проповідував те, чого мене навчав Бог, додаючи особисті історії, які підтверджували мою розповідь, авдиторія помітно оживилася й підбадьорилася. На четвертій сесії всі вже голосно сміялися та були настільки щасливі від того, що чули, що дехто навіть захопливо вигукував. Дивно, але, попри їхні обставини, я відчув, як Господь сказав мені, що на п'ятій сесії маю запропонувати цим людям зробити пожертвування. Кажу «дивно», бо сам заплатив багатьом із цих людей, щоб вони змогли приїхати на зібрання, тож знав напевно, що в них дуже мало грошей або й зовсім немає. Утім, обдумавши все це, зрозумів: тепер людям треба вчинити відповідно до того, що вони почули. І все ж я трохи вагався, перш ніж поділитися цим із Ларрі, проте він одразу ж відповів, щоб я провадив далі та прийняв пожертви. Звичайно, я збирав їх не для себе; пожертви залишилися там само, в Албанії, на підтримку албанських церков.

Під час останньої сесії я навчав, як вивільнити свою віру, та роз'яснював деякі закони, які викладав цим людям. А наприкінці служіння, коли я став збирати пожертви, зал просто вибухнув. Люди почали кричати й танцювати, адже Боже помазання заповнило наше зібрання. Четверо служителів, які стали перед сценою, тримаючи кошики для пожертв, ледве могли встояти на ногах. Служителі ридали й тремтіли в присутності Бога, а люди приносили свої пожертви. Такого зібрання я не бачив ніколи, а щодо грошових пожертв і поготів!

Уже повертаючись із конференції, ми з Ларрі не переставали дивуватися тому, яким потужним було помазання, і реакції присутніх того вечора. Ларрі з цікавістю взявся рахувати гроші, коли

ми прибули до його квартири, оскільки він жодного разу раніше не отримував пожертв аж зо дві повні торби готівкою. Звичайною сумою була чверть торби — саме стільки до цього дня він збирав від пожертв. І щойно Ларрі висипав увесь уміст тих торб на стіл у вітальні, кімнату раптом заповнив легкий блакитний серпанок, і на нас зійшло помазання, якого я ніколи раніше не відчував. Ми нічого не могли зробити, окрім просто сидіти, відкинувшись на стільці. Дивлячись на цю силу грошей на столі перед нами, мій погляд упав на чоловічу обручку в центрі купи банкнот. Я зрозумів, що каблучку цю підніс хтось, хто був зовсім без грошей, але віддав найцінніше, що мав. Я все ще дивився на ту каблучку, коли Господь промовив до мене: «Я призиваю тебе до народів, щоб навчати Мого завіту фінансового благословення — і всюди, куди Я посилатиму тебе, Я оплачу всі витрати».

Я був просто приголомшений усім побаченим і пережитим. Не міг спати три доби. Помазання це залишалося на мені ще не один тиждень після повернення. Тепер, звертаючись уже до інших народів, я знову відчуваю це помазання. Що ж до того пожертвування, то хоча воно й було призначене албанським церквам, але після повернення додому я отримав дзвінка від Ларрі: Господь, сказав він, звернувся до нього й наказав надіслати ту обручку мені. Мені аж дух перехопило від захвату. Хоч я нічого не говорив Ларрі про своє бажання мати цю каблучку, та він усе ж почув це від Бога й передав її мені. Я хотів мати цю каблучку як пам'ять про те, що почув тоді від Господа, — і сьогодні вона в мене на видному місці на стіні в моєму офісі.

Коли я повернувся додому в Огайо, то друг Ларрі — пастор невеликої церкви в штаті Юта — почув від нього про те, що сталося в Албанії. Він зв'язався зі мною, щоб я, якщо маю таке бажання, провів подібне служіння в їхній церкві. Церква та була в індіан-

ській резервації, і, за словами пастора, прихожани дуже бідували. Церква їхня, попередив він, складається лише з шістдесяти людей, проте я відповів, що все гаразд — я приїду до них.

Я провів у їхній церкві ті самі п'ять сесій, які викладав у Албанії. Цього разу не бачив блакитного серпанку, одначе помазання знову було надзвичайно сильне.

Цього разу пожертвування призначалося для мого служіння, тож я, застібнувши сумку з готівкою, повіз її назад до Огайо. Повернувшись до свого офісу, я передав сумку секретарці, щоб вона порахувала гроші та поклала їх на депозит, а сам пішов обідати. Аж ось, саме серед обіду, задзвонив мій мобільний, і я побачив, що на ньому висвітився номер телефона моєї секретарки. Відповів у слухавку, а на лінії нікого не чути. Збирався вже відбити дзвінок, аж от здалося, ніби хтось плаче в слухавку.

— Трейсі, — запитав я, — це ти?

Та нарешті озвалася, явно намагаючись стримати емоції:

— Пасторе, що там відбулося з цими грошима... отими, що з Юти?

— Тобто — відбулося з грошима? Що ти хочеш цим сказати?

— А те, — сказала вона у відповідь, — що, коли я відкрила ту сумку й висипала гроші на свій стіл, щоби порахувати, раптом Боже помазання зійшло на мене — і таке сильне, що я навіть упала. Наша інша секретарка, зачувши гамір, вийшла зі свого кабінету, щоби подивитися, що трапилося, і сила Божа вразила її так само! То що ж таки відбулося з тими грошима, пасторе?

І я розповів їй про сильне помазання, яке було в Юті, коли збирав пожертвування, але, окрім цього, нічим особливим те служіння не відзначилося. Утім, визнаю, що мене дуже заінтригувала ця подія, оскільки ніколи раніше не чув і не бачив нічого подібного.

Та, попри моє нерозуміння, було очевидно, що помазання з того зібрання було й на грошах! Дійсно так!

Тож ми почали проводити, як ми їх назвали, конференції фінансової революції, по всій країні, у великих і малих церквах — скрізь, де були слухачі. І хоча той блакитний серпанок нам довелося побачити лише в деяких випадках, та помазання завжди було дуже сильним. Як і тоді в Албанії, і з пожертвами в індіанській церкві в Юті, помазання також переходило на саму пожертву. Я помітив, що після зібрання та підрахунку приношень можна було просто взяти монету з цього приношення, і одразу ж охоплювало тремтіння від сили Святого Духа. Була ще одна цікава річ, яку ми помітили: кожна банкнота або чек різнилися — сила помазання на них була неоднакова. Пізніше я довідався, що так ставалося через різницю у вірі, яку вивільняла людина, роблячи пожертву. Неймовірно!

Серія з п'яти книжок «Ваша фінансова революція» охоплює п'ять сесій, які я провів на тій першій албанській конференції. Книжки, звичайно, мають більш розширений формат, ніж подавалося на першій конференції. Я вірю, що й ви, почавши досліджувати Царство, як і ми тоді з Дрендою, радикально зміните свою думку про все, що вас оточує, як це сталося з нами. Щодо цієї книжки, третьої в серії, то вона спочатку мала назву «Багатство у Святому Дусі» — саме як тоді, коли цей матеріал я викладав у Албанії. Вважаю, що таке бачення актуальне й сьогодні. Це будуть стратегії, натхненні Святим Духом, які сприятимуть вашому процвітанню. Сподіваюся, що завдяки цій книжці ви дізнаєтеся, як Святий Дух діє тут, у земній сфері, щоб утілити ці стратегії в життя.

Розділ 1

ТИ ХОЧЕШ, ЩОБ МИ ЗРОБИЛИ… ЩО?

Одразу ж після повернення додому з Албанії я спочатку почувався збентеженим. Вплив того, що Господь уже зробив у нашому з Дрендою житті, а потім і те, як Він сказав мені, що я маю іти з цим до народів, — усе це справді приголомшувало. Народи? Я був тією людиною, хто сказав Дренді, коли ми тільки-но побралися, що дуже не люблю різні подорожі й ніколи не мав бажання бути місіонером в інших країнах. Але в Бога, звичайно, були інші плани. Тож я мав іти до народів, але як саме? У мене був бізнес, який поширювався на більшу частину Сполучених Штатів, а ще я мав керувати церквою, утримувати сім'ю та виконувати багато інших обов'язків. Я просто не бачив, як зможу йти до народів. Проте Бог мав план, і до того ж такий план, який насправді не вимагав від мене подорожувати; такий, який я ніколи раніше не розглядав і навіть не мав бажання це робити, — телебачення.

Ми з Дрендою абсолютно нічого не знали про телебачення. На той час ми навіть не вели відеозапису служінь у нашій церкві.

Утім, Бог почав показувати нам, що має відбутися і як із цим упоратися, і ми відчули потяг краще придивитися до можливостей, які дає телебачення. Перше, що я довідався: потрібні гроші, багато грошей, щоб виходити із власними телепрограмами. Полічивши всі необхідні для цього витрати, ми з'ясували, що запуск телемовлення вже в перший рік потребуватиме майже 300 000 доларів. Мушу визнати, що я був просто-таки шокований тим, яка дорога це справа — телебачення. Головна проблема полягала в тому, що церква вже витратила всі наявні фінансові ресурси, коли ми будували *Now Center*, тобто наш кампус для служіння. Ми просто не мали якихось додаткових резервів, щоб оплачувати ще й телебачення. Так я і сказав Господу, що в служіння нині немає грошей на запуск телебачення. Пам'ятаю, як Він погодився зі мною і промовив: «Усе правильно, і тому за нього заплатите ви з Дрендою!»

Сказати, що ми були дещо приголомшені, — це не сказати нічого, а особливо якщо врахувати, що ми були в середині проєкту будівництва церкви, з кошторисом шість-сім мільйонів доларів. Повірте мені: проєкт *Now Center* і так був величезним заходом віри та забрав усі ресурси, що надходили до нас. До того ж і ми з Дрендою особисто виділили на проєкт 250 000 доларів США, і на той час усі ці гроші ще не надійшли. А додати ще 300 000 доларів до суми, яку треба було сплатити, та ще й протягом того самого року, — ні, це здавалося просто нереальним.

Утім, я знав, що ця моя подорож, на яку вивів мене Господь, була від Нього, і Його обіцянка забезпечити грошима всюди, куди Він мене направить, луною відкликалася в моєму дусі. Але все ж таки, коли дивився на ці цифри, я не розумів, як ми з Дрендою зможемо заплатити ці 300 000 доларів поверх усього, що вже робили.

Я знав, що Бог вірний Своєму Слову, і знав, що мені доведеться зробити крок у вірі, поклавшись на Нього в тому, що Він покаже мені, що і як я маю робити далі. Хотів би сказати вам, що тоді я був упевнений і вільний від будь-яких вагань щодо цього рішення, але це не так. Останній гріш з отриманого церквою було вкладено в будівництво. Усі мої власні гроші теж були задіяні для виплати 250 000 доларів, які я присвятив цьому проєкту, до того ж чимало інших напрямів у моєму бізнесі також потребували фінансування того року. Тож на стартові витрати на телебачення сумою 300 000 доларів просто фізично не було грошей!

Я ЗНАВ, ЩО БОГ ВІРНИЙ СВОЄМУ СЛОВУ, І ЗНАВ, ЩО МЕНІ ДОВЕДЕТЬСЯ ЗРОБИТИ КРОК У ВІРІ, ПОКЛАВШИСЬ НА НЬОГО В ТОМУ, ЩО ВІН ПОКАЖЕ МЕНІ, ЩО І ЯК Я МАЮ РОБИТИ ДАЛІ.

Ми з Дрендою якраз запланували двотижневу відпустку на Гаваях, і коли я повернуся додому, то маю вже підписати контракти, щоб запустити телебачення. Мені, безперечно, подобаються Гаваї, одначе мушу визнати, що цілком розслабитися так і не вдалося: з голови ніяк не йшло те, що після повернення доведеться ухвалити це тяжке рішення. Крім грошового аспекту фінансування телепрограм, я був узагалі не готовий до власної появи в ефірі, бо ж відчував психологічну напругу, говорячи на камеру. Я міг звертатися до тисяч людей на живих зібраннях, однак перед телекамерою просто-таки ніяковів. Усе, що тоді творилося в моїй голові та в моєму дусі, однозначно свідчило про те, що я боровся з духом страху через ухвалення того рішення.

Хоча я знав, що все почуте було, безперечно, від Господа, та ніяк не міг обійти того факту, що грошей просто немає. Мій бізнес того року й так зазнавав фінансових труднощів, задіявши всі мож-

ливі резерви, тому я просто не міг уявити, як усе це скласти докупи. Авжеж, це був страх; авжеж, це була невіра. Я знаю це. Просто розказую все чесно, як воно було. Я знав, що маю триматися за Слово, відводити очі від того, що оточувало мене ззовні, і дивитися далі на ту албанську каблучку. Адже Він сказав, що покриє всі витрати! І якраз у той час з однією з пожертв надійшла золота монета. Чесно кажучи, я ніколи не бачив золотих монет до того, як узяв її в руки. І коли я тримав цю монету, Господь промовив до мене: «Так само, як Я показав Петрові, де взяти монету, щоб заплатити податки, Я покажу тобі, де знайти гроші, щоб заплатити за телебачення».

Я носив із собою ту золоту монету всю нашу відпустку на Гаваях: ходив уздовж пляжу й молився, тримаючи в руці цю монету як нагадування мені, що в Бога вже приготована оплата за телебачення. Мої молитовні виходи на пляж зазвичай відбувалися так: помолившись деякий час у Дусі, я заспокоювався щодо підписання того контракту й уже мав повертатися додому, але не встигав піднятися на 20—50 метрів на пагорб, як мій розум знову починав волати до мене, що просто немає в природі такого способу, щоби знайти потрібну суму. Факти свідчили, що ми не мали грошей, ми не уявляли собі, як робиться телебачення, не мали потрібного обладнання, і цей список можна подовжувати. Проте у своєму дусі я слухав і далі те, що Господь сказав мені тоді, в Албанії: хоч би куди Він мене послав, Він за все заплатить. Усе це відбувалося в травні, і насправді я мав приготувати суму 300 000 доларів до кінця року, щоб у нас усе вийшло — і від цього гора, на яку ми намагалися зійти, здавалася ще крутішою.

Дух страху також приступав до мене, випробовуючи мою рішучість триматися того, що Бог сказав мені. «Ти навчаєш фінансових чеснот, то який це матиме вигляд, коли ти сам не зможеш

сплатити рахунки?» Тож я розвертався та йшов знову до того пляжу, молячись і оновлюючи розум у Слові Божому, аж поки знаходив у ньому спокій. Отак я й проходив туди-сюди, майже тиждень побиваючись думками та духом через той контракт, поки остаточно зрозумів, що все буде добре — і тоді страх уже більше не міг терзати мене негативними думками. Звідки візьмуться гроші — ми з Дрендою і гадки не мали, проте знали, що почуте нами було від Бога. Тож після повернення додому я підписав контракт, і ми заходилися з'ясовувати, як саме нам стати до роботи над телемовленням.

Що ж до грошового аспекту рівняння, то дивна річ, але мені зателефонував один чоловік з Атланти, якого я не знав; це сталося ще за кілька місяців до запланованої відпустки на Гаваях. Він сказав, що йому попалася моя книжка про фінанси, і вона припала до душі. На той час книжку я видавав власним коштом, і продавали її лише в моєму місті. Утім, як виявилося, один із моїх співробітників поїхав у відпустку в Атланту й завів розмову про те, чим заробляє на життя, саме з цим чоловіком, з яким він випадково познайомився в аеропорту. Так сталося, що співробітник просто прихопив із собою цю книжку в дорогу й подарував її своєму новому знайомому.

А той, прочитавши видання, зателефонував мені зі словами, що настільки зацікавився ним, що він просто мусив зі мною поговорити. Ми довго розмовляли, і він заодно спом'янув про те, що теж колись був місіонером, проте проповідував здебільшого в інших країнах. Чоловік запитав, чи можемо ми колись зустрітися, і я згадав, що буду в аеропорту Атланти приблизно через місяць, дорогою на зібрання, заплановане після моєї відпустки. Отже, ми домовилися про зустріч. Побачившись особисто, ми знову мали чудову розмову: я із захватом слухав усі його історії про всіля-

кі дива й небезпеки, з якими йому часто доводилося стикатися під час подорожей. Однак саме тема фінансів виявилася для нас по-справжньому спільною. Схоже, його неабияк захопила моя книжка й моя історія звільнення від боргів.

Під час бесіди цей чоловік сказав мені, що якраз повернувся з міста Шарлотт, де був гостем телешоу, і відчуває, що ця моя історія з фінансами стане чудовою темою для того самого шоу. Він пообіцяв передати на студію мою книжку та розповісти про мене.

Звісно, такий розвиток подій був повною несподіванкою для мене.

Я навіть не чув про телевізійну програму, яку він згадав. Аж от і правда через кілька тижнів мені зателефонував їхній програмний директор і запитав, чи хочу я взяти участь у телешоу. Однією з вимог для участі в шоу було мати продукт, який вони могли б запропонувати в ефірі. Тож я відповів, що маю комплект із п'яти компакт-дисків із записом моєї навчальної програми «Фінансова революція». За їхніми словами, це було саме те, що потрібно, після чого ми домовилися про ціну, за якою я постачатиму їм комплекти компакт-дисків. Я, звичайно, віддавав той навчальний цикл за оптовою ціною, проте навіть постачання за оптовою ціною уже давало певний прибуток нашому служінню. Дивовижно, але шоу мало великий успіх, і через нього ми продали багатотисячний наклад цих компакт-дисків. Лише це принесло тисячі доларів до нашого телевізійного бюджету, до того ж із джерела, про яке я нічого не знав, коли підписував контракт.

Потім сталося ще одне потрясіння: чоловік із моєї церкви, який кілька років тому прийшов до нас, коли був повним банкрутом і навіть підпадав під виселення з власного будинку, тепер звернувся до мене з пропозицією допомогти профінансувати телетрансляції. Увесь цей час він застосовував усе, що чув у пропові-

дях про Царство, і тепер не лише вибрався з бідності, а навіть дав мені 120 000 доларів на телевізійне служіння!

Зважаючи на продажі компакт-дисків, подарунок від мого друга з церкви та інші подарунки, які також надходили в цей час, нам із Дрендою взагалі не довелося вкладати власних грошей у перший рік нашого телемовлення! Бог був вірний Своєму слову. Він сказав, що заплатить, і Він заплатив. Тож одну проблему було розв'язано, проте я мав іще одну проблему, яка теж потребувала розв'язання, не меншого за першу. Як уже сказано раніше, я нічого не знав про телебачення взагалі!

А саме тієї осені Дренда відвідувала велику християнську жіночу конференцію, і у фоє її запросили до «зеленої кімнати», де між зустрічами збиралися всі гості. Для Дренди було великою честю отримати запрошення, і вона була в захваті від такої можливості. Після однієї із сесій, саме під час обіду, біля неї сіла жінка, яку вона раніше ніколи не бачила. Щойно вони познайомилися, як та жінка раптом поцікавилася:

— То як, ви вже взялися за телебачення?

Заскочена зненацька цим запитанням, Дренда все ж знайшлася й відповіла:

— Ні, але ми вже думали про це.

На це жінка промовила:

— Якщо так, то зателефонуй цьому хлопцеві, і він тобі допоможе.

Дренда записала номер і електронну адресу, які дала їй незнайомка, і поклала записку в сумочку.

Минуло кілька тижнів після повернення додому, і вона геть забула про той папірець, який засунула у свою сумочку. Аж от одного разу ввечері, усе-таки знайшовши записку, вона вирішила написати тому чоловікові електронного листа, щоб дізнати-

ся, що ж він скаже. Чоловік зацікавився й попросив її надіслати йому мій комплект компакт-дисків «Фінансова революція», що ми й зробили. Приблизно через тиждень його помічник зателефонував нам і сказав, що той пан однозначно зацікавлений і хоче побачитися з нами на щорічній конференції *National Religious Broadcasters*, до якої залишилося декілька тижнів. Ми відповіли, що приїдемо й зустрінемося з ним там.

Отже, ми з Дрендою прибули на конференцію, хоч і трохи нервували перед зустріччю. Я купив чорний діловий костюм спеціально для цього випадку, але насправді не знав, чого очікувати. Той чоловік назначив нам зустріч у його готельному номері, щоби безпосередньо поговорити про спільний телепроєкт. Пам'ятаю, як ми вже підходили до номера, то спочатку пройшлися кілька разів туди-сюди коридором, аби трохи заспокоїти хвилювання, і потім постукали в номер із подвійними дверима. Увійшли в кімнату і з подивом виявили, що там зібралася ціла купа народу саме задля того, щоби поговорити з нами. Стільці розставили півколом і нас із Дрендою посадили обличчям до стільців. Жодного з цих людей ми ніколи не зустрічали раніше, проте всі вони були одягнені дуже по-діловому.

Почали із загальних тем, аж от вони заходилися розпитувати про наше бажання випускати телепрограми. Я і досі пам'ятаю їхнє перше запитання:

— Чому ви хочете йти на телебачення?

Хоча я тоді цього не знав, але всі ті, хто зібрався тоді в готельному номері, були провідними керівниками багатьох ланок телевиробництва. Само собою, той чоловік, з яким ми спершу познайомилися, теж був там, одначе й решта присутніх — продюсери, маркетологи та інші — теж ставили нам чимало запитань, до того ж непростих. Хай там як, а зустріч загалом минула успішно: ми

трималися природно, не намагаючись нікого вразити, і просто ділилися своєю історією про те, що Бог зробив для нас. Усі в номері явно залишилися задоволені нашою візією та пристрастю й на прощання сказали, що зателефонують через кілька тижнів, щоб обговорити конкретні деталі.

Уже за кілька тижнів ми вже знову говорили; і цього разу всі вирішили перейти до справжньої планувальної сесії щодо наших телевізійних трансляцій. На той момент ми зупинилися на тому, що можемо просто знімати програми вдома. Отже, той пан, до якого спершу звернулася Дренда, запитав нас, чи можливо наступну зустріч улаштувати вже в нас удома. Він хотів побачити наш дім, щоби переконатися, чи дійсно такий варіант спрацює.

Настав день, коли він приїхав до нас додому, і ми всі сіли поговорити. Насправді до цього візиту я майже нічого не знав про його історію на телебаченні, лише те, що його телефонний номер був у тієї жінки із зібрання, на якому була присутня Дренда. Але коли ми заговорили про це, він почав розповідати нам про всі телешоу, продюсером яких він є і був колись. І то все були відомі й популярні назви! Я слухав його з благоговінням: «Боже, як ти доставив цього хлопця з Лос-Анджелеса сюди, до мого будинку, ґрунтовими путівцями в нашу глухомань?» А між тим він погодився зробити для нас повністю все шоу: зняти його, змонтувати й продюсувати за дуже прийнятну ціну. Ми також погодилися, що для початку зніматимемо програму в нашому будинку, у вітальні.

Настав перший день запису: зізнаюся, мене охопило неабияке хвилювався через це. Як я вже сказав, у мене не було досвіду роботи на телебаченні. Я не знав, як маю подавати телепрограму, ніколи раніше не виступав на камеру, без авдиторії; це все було для мене абсолютною новиною. Я щиро радів іще одній нагоді доне-

сти до людей свою історію про Царство, однак телебачення — це ще один рубіж у моєму житті, який я мав здолати.

Найгірше те, що в день зйомки сталася прикра подія, яка ще більше напружила обстановку. Програмний продюсер, який приїхав до нас на запис і мав знімати протягом тижня, полишив нас і повернувся додому просто серед ночі. Трагедія сталася в нього вдома: його маленького сина переїхала на смерть сусідська машина, коли водій давав задній хід. Помічник цього продюсера, який теж прибув до нас, пояснив, що сталося, і ми вирішили нікому нічого не казати до завершення зйомок. Зрештою якось ми це пережили. Того дня ми записали три програми, уже офіційно ознаменувавши нашу появу на телебаченні. Отакої!

Уже розпочавши телемовлення, ми все ще не уявляли, як платитимемо за трансляції після виходу в ефір. Утім, Бог став навчати нас, що Він не лише забезпечить 300 000 доларів, потрібних для початку трансляції, а й надалі даватиме нам стільки, скільки треба, щоб ми мали можливість залишатися в ефірі. А вчитися нам і справді треба було багато. Бачте, ми навіть не розглядали такої можливості, що люди прагнутимуть робити посіви в наше телевізійне служіння; такими наївними ми були.

ЧИ СТРАЖДАЄ ХТО З ВАС? НЕХАЙ МОЛИТЬСЯ!..
ЯКОВА 5:13

Пам'ятаю, як мені з офісу зателефонувала Трейсі, моя секретарка, незабаром після того, як наші передачі почали виходити в ефір. Відповівши на її дзвінок, я одразу зрозумів, що вона чимось приголомшена.

— Пасторе, — сказала Трейсі тремтячим голосом, — хтось із глядачів нашої телепрограми надіслав нам чек на 500 доларів. І знаєте, пасторе, коли я взяла той чек, таке саме помазання

було на ньому, як і на тих грошах, які ви привезли з індіанської резервації.

— Ти це серйозно? — мені аж дух перехопило. — Хтось справді надіслав нам гроші?

Мені навіть на думку не спадало, що люди надсилатимуть гроші на підтримку трансляції, аж поки не з'явився отой чек. Але, хвала Богу, люди надсилають їх і далі, сприяючи поширенню програми в усьому світі, і нині вона виходить щодня в кожному часовому поясі! Рахунки за програму теж зросли до кількох мільйонів на рік, проте Бог завжди дотримується Свого слова, даного мені. Він завжди платить за рахунками.

Ця книжка присвячена тому, як слухати й керуватися Духом Божим у житті. Наша історія з телебаченням є гарним прикладом того, як Святий Дух веде людей до куди більшого в їхньому житті, ніж це їм коли-небудь здавалося можливим. Усе, що Бог зробив у нашому житті, походить від нашої здатності не лише знати, як діє Його Царство, а й чути від Бога, як Він дає нам напрямок, мудрість і відповіді, яких потребуємо. Історія, яку я вам щойно розповів, ніколи б не сталася, якби я не знав, як почути Святого Духа. Іноді всі ми можемо стикатися зі складними ситуаціями, які можуть здаватися безнадійними. Одначе Бог має відповідь.

Чи страждає хто з вас? Нехай молиться!..

Якова 5:13

Навіщо молитися? Тому що вам треба почути відповідь, дізнатися напрямок і отримати спосіб розв'язання проблеми. Як ми з Дрендою багато разів переконувалися, Бог здатний зробити більше, ніж ми можемо собі уявити, зіткнувшись із проблемами. Бог допоможе вам Своїми унікальними, а часом і дивовижними

рішеннями та стратегіями, щоб ви змогли вийти переможцями з нездоланних, на вашу думку, ситуацій. Багато разів ваша здатність почути таку відповідь може становити різницю між успіхом і невдачею, життям і смертю. У цій книжці я багато говоритиму про те, як почути голос Святого Духа, але спочатку дозвольте мені навести вам ще одну ілюстрацію того, як Святий Дух може допомогти вам у важкі часи.

Запускаючи наш проєкт будівництва *Now Center*, який коштував 6,5 мільйона доларів, ми спочатку зібрали 2,5 мільйона готівкою, а також почасти використали гроші з банківського рахунку. Ще в нас були кошти, які надійшли під час самого будівництва, яке тривало вісімнадцять місяців. Це був величезний проєкт церкви, яка вміщувала б 550 людей. Ми розпочали роботу восени 2007 року, і все йшло чудово до весни 2008-го. Можливо, ви пам'ятаєте рецесію 2008 року; авжеж, ми заходилися будувати точнісінько в цей період. Ціни на все буквально зашкалювали! Скажімо, ціни на металоконструкції в підсумку виявилися більш ніж на 300 000 доларів США вищими за ціну, вказану в початковій пропозиції. І це лише один приклад. Увесь проєкт значно перевищив бюджет, оскільки того року ціни на товари й послуги різко зросли.

Ближче до кінця 2008 року місцеві банки, та й фактично по всій країні, стали закривати кредитні лінії і відкликали позики, оскільки рецесія поглиблювалася. Саме в цей час до нас якось прийшов будівельник по оплату, уже попередньо схвалену банком. Йому треба було заплатити субпідрядникам і сплатити інші рахунки тими грошима, які він уже витратив. Чек на один мільйон доларів мав бути покритий заздалегідь узгодженою банківською виплатою, бо на той момент ми вже вичерпали нашу готівкову частину бюджету на будівництво. Одначе доступного чека на мільйон доларів не просто не виявилося — ми були шоковані,

дізнавшись про те, що банк відкликав свою пропозицію та скасував нашу кредитну лінію. Зазначу, що так робив не лише наш банк; те саме стосувалося кожного банка в місті. Того тижня наш банк спромігся потрапити на перші шпальти місцевої газети: там якраз звільнили 550 співробітників, намагаючись хоч якось утриматися на плаву під час фінансової кризи.

Якщо говорити про нас, то проблема полягала в тому, що наш будівельник мав заплатити субпідрядникам та оплатити матеріали, які він уже використав. Цей чек на один мільйон доларів був призначений не для того, що йому могло потім знадобитися. Він уже витратив той мільйон! Тож тепер ішлося про інші компанії та родини, які потребували коштів, що ми мали заплатили нашому будівельнику, а він — їм. Так само, як і ми, він припускав, що банк дотримуватиметься своїх зобов'язань. А що тепер? Як би ви вчинили в подібній ситуації? У мене під рукою не було мільйона доларів, і я не збирався циганити гроші в прихожан нашої церкви. Окрім цього, телебачення ставало дорожчим, оскільки ми розширили мережу; тепер наш ефірний час коштував 50 000 доларів на місяць. Що ще ми могли робити, як не те, що сказано в Посланні апостола Якова 5:13, — молитися!

Так сталося, що саме тоді ми виграли ще одну поїздку на Гаваї завдяки моєму бізнесу. Про те, що банк відкликав кредит, я дізнався лише за кілька днів до нашого вильоту. Мушу визнати, що, навіть уже поспішаючи аеропортом, щоб устигнути на рейс до Мауї, я все ніяк не міг відійти від потрясіння через цю звістку. Мій розум обертався зі швидкістю мільйон миль на годину. Утім, ідучи аеропортом і відчуваючи спокусу пожаліти себе, я почув голос Господа. Він сказав: «Підніми свій посох!» Спинившись і розмірковуючи над тим, що Господь намагався мені сказати, я раптом зрозумів.

Саме це Бог промовив Мойсею, коли Ізраїлю нікуди було повернути на своєму шляху, бо армія фараона загнала їх у пастку, притиснувши до Червоного моря. Бог сказав Мойсею підняти свій посох над морем, і коли він це зробив, то море розступилося, відкривши шлях Ізраїлю для переходу та спасіння. Посох, що тримав у руках Мойсей, символізував ті обітниці, які Бог дав йому, а також владу, отриману ним для того, щоб довести почате до кінця.

Я знав, що Бог відкривав мені тієї миті: я був керманичем, пастором цієї церкви; мені надано було владу впоратися з цією ситуацією. І я мав прийняти цю владу, устати на повен зріст і знайти вихід. Після прибуття на Гаваї я міг хіба що молитися. Я не спав уночі. Мій дух перебував у сум'ятті, і я знав, що зараз борюся в дусі за відповідь, якої так потребую. Нарешті в Дренди з'явилася ідея, і вона була переконана, що думка ця від Господа. Хвала Богові за мою дружину! Стільки разів через неї я отримував керівництво та напрямок, яких потребував у найрізноманітніших ситуаціях. Не можу передати, як я дорожу нею і як сильно її кохаю. Вона з тих, хто ніколи не здається!

Її план був простий, але змістовний. Нічого не вказувало на те, що він спрацює, одначе ми негайно почали втілювати його в життя. План полягав у тому, що ми підготуємо презентацію, яку представимо в банку нашого будівельника, а не в нашому, звернувшись тепер уже до них із проханням позичити нам гроші. Наша презентація мала показати цьому банку, ким ми є та чому вважаємо, що позика максимально вигідна для обох сторін. Це був задум на перспективу, тому що, як я вже казав, усі банки в місті закрили кредитні лінії. Проте ми думали так: якщо нашому будівельнику не заплатити, тоді йому, напевно, доведеться оголосити про банкрутство, поставивши всі до однієї позики, які він має у своєму

банку, під загрозу дефолту. Ми були впевнені, що це дорого коштуватиме його банку також, і не сумнівалися, що їм і поготів цього не потрібно. Знову ж таки, ідеться не про наш банк, і вони не мали до нас жодного стосунку, тобто кредитної історії.

Отже, ми зробили презентаційний блокнот, у якому детально описали демографічні показники в нашій окрузі й те, як швидко вона розвивається. Ми наочно показали банку нашу історію та очікуване зростання. Також продемонстрували різні способи, за допомогою яких наша будівля приноситиме дохід поза церковних служінь: наприклад, як швидко зростатиме дохід від телетрансляцій і ще багато інших речей, що могли, як нам здавалося, зацікавити банк. Ми хотіли запевнити їх, що розвиваємо перспективний напрям, який буде прибутковим для банку навіть у ці важкі часи. Окрім того, ми звертали їхню увагу на ще один чинник: якщо будівельнику не заплатити, він ризикує потенційними збитками — і саме ми були тими людьми, які їм потрібні, щоб самим собі допомогти уникнути цих збитків. Організуйте нам, просили ми, зустріч із віцепрезидентом банку, який ухвалював рішення щодо комерційних кредитів. Ми молилися — і коли цю зустріч було назначено, пішли в його кабінет, знаючи напевно, що це був даний Святим Духом план, і продемонстрували всі ці міркування.

Дивна річ, але одразу після нашої презентації банкір попросив свого секретаря одразу виписати церкві чек на 500 000 доларів, щоб ми вже мали на руках ці гроші. До того ж додав, що вчинок цей був екстраординарним, зазвичай вони так ніколи не роблять. Обійшлося без оцінювання платоспроможності й заповнення бланків — лише сам-один чек на 500 000 доларів. Віцепрезидент сказав, що інші 500 000 доларів мають пройти через процес гарантування кредитного ризику, проте запевнив нас, що з цим тем проблем не виникне, оскільки саме він ухвалює такі рішення; і так

воно й сталося. Ми заплатили нашому будівельнику мільйон доларів і завершили будівлю.

Важко навіть передати, що ми з Дрендою відчували, коли протягом однієї години їхали додому з чеком на 500 000 доларів у кишені. Нас переповняла радість, і ми були надзвичайно щасливі! Немає жодного слова, щоб точно описати наш стан душі тієї миті — одне суцільне благоговіння від щойно зробленого Святим Духом. Першим, кому ми зателефонували, був наш будівельник. Я і досі чую радість у його голосі, коли ми повідомили цю добру новину.

— Як це тобі вдалося? — захоплено запитав він. — Невже вони дали тобі чек одразу на місці?

Ми обидва знали, що це все було від Бога.

Як це вдалося? Духом Святим! Бог має ті відповіді, яких ви потребуєте, друже мій. І якщо ви й справді збираєтеся долучитися до дивовижного потенціалу Царства Божого, треба навчитися чути Святого Духа. Саме про це йдеться в цій книжці.

ЯКЩО ВИ Й СПРАВДІ ЗБИРАЄТЕСЯ ДОЛУЧИТИСЯ ДО ДИВОВИЖНОГО ПОТЕНЦІАЛУ ЦАРСТВА БОЖОГО, ТРЕБА НАВЧИТИСЯ ЧУТИ СВЯТОГО ДУХА.

Ходіння зі Святим Духом у будь-яких ситуаціях — це куди більш захопливо, ніж будь-який фільм про Джеймса Бонда, що ви коли-небудь бачили! І точнісінько як у фільмі, ви завжди знаєте, хто врешті-решт переможе, незалежно від того, скільки напружених моментів може виникнути.

Розділ 2

ЦАРСТВО

Упевнений, що вам доводилося чути про різні судові позови, які потім відкидають у суді як повне безглуздя. Наведу один приклад.

Ув'язнений у тюрмі Колорадо подав позов на понад 88 мільярдів доларів (так, *мільярдів*) проти Національної футбольної ліги. Позов апелює до рішення, ухваленого футбольним суддівством під час гри плей-оф між футбольними командами *Dallas Cowboys* та *Green Bay Packers*. Судді тоді визначили, що кетч у Деза Браянта (з «Ковбоїв») був неповний. Проте колорадський в'язень із цим рішенням не погоджувався. У його позові стверджувалося, що судді НФЛ діяли недбало та порушили делегований їм обов'язок. А чому позов саме на 88 мільярдів доларів? Номер на футболці пана Браянта — 88[1].

Божевілля, чи не так? Гадаю, кожному зрозуміло: у цієї справи жодних перспектив. Але що саме визначає, обґрунтований позов, чи ні? Так-от, згідно з інтернет-ресурсом *law.com*, дві основні при-

[1] Jared Dublin. Jailed fan suing NFL for $88 billion over Dez Bryant non-catch vs. Packers. January 23, 2015. URL: https://www.cbssports.com/nfl/news/jailed-fan-suing-nfl-for-88-billion-over-dez-bryant-non-catch-vs-packers/.

чини, через які справу завертають із суду — або проблема з правомочністю, або нестача законних підстав для розгляду справи. Чому я порушую юридичні питання в книжці про Святого Духа? Бо якщо ви хочете побачити дію Святого Духа у вашій ситуації, треба чітко знати, що говорить закон. Боже Царство саме цим і є — царством, яке діє в межах законів. У моїх попередніх двох книжках цієї серії «Ваша фінансова революція: Сила підданства» і «Ваша фінансова революція: Сила відпочинку» я виклав основи того, як діє Царство Боже щодо правомочності й закону. Та щоби зрозуміти те, що я говорю стосовно Святого Духа, корисно повернутися назад і принаймні нагадати собі ці принципи. Почнемо з гри «Запитання — відповідь».

> *А Ісус їм сказав: Пророка нема без пошани, хіба тільки в вітчизні своїй, та в родині своїй, та в домі своїм. І Він тут учинити* ***не міг*** *чуда жадного, тільки деяких хворих, руки поклавши на них, уздоровив. І Він дивувавсь їх невірству. І ходив Він по селах навкруг та навчав.*
>
> Марка 6:4-6, виділення автора

Чи можете ви сказати мені, чому Ісус не міг зціляти у випадку, описаному в цьому уривку Писання? Стереотипна релігійна відповідь — це, мабуть, така була воля Божа, не зцілювати їх. Зрештою, Бог краще знає, і якби Він хотів їх зцілити, то й зробив би це, чи не так? Тобто я хочу сказати, що Він же Бог. Або можна припустити з того, про що ми читаємо, що там були люди, які потребували зцілення, проте так і не зцілилися? Гадаю, що це також очевидно з тексту. Знати відповідь, чому Ісус не міг зцілити людей, — це запитання життєво важливе для нас, на яке треба дати відповідь. Дочитавши до завершення цієї історії, ми бачимо: Ісус

каже, що це нестача віри заважала тим людям отримати зцілення. Щоби зрозуміти Ісусове спостереження та Його висновок, чому люди його не отримали, треба добре розуміти, що таке віра й чому вона потрібна на землі, щоб небеса отримали тут законну правомочність.

Дозвольте мені виснувати, що становило проблему в цьому випадку. На думку Ісуса це була не нестача сили чи бажання. Проблема полягала в правомочності. По суті, у цій ситуації небеса не мали правової підстави діяти на користь більшості людей, що були там присутні. Тепер, перш ніж пожбурити цю книжку через усю кімнату зі словами, що я не знаю, про що говорю, дайте мені хвилину, щоб усе пояснити.

Коли Адам і Єва були поміщені на землю, вони мали повну й абсолютну владу над земним царством. Наступний уривок чітко підтверджує моє твердження.

> *Ти його вчинив мало меншим від Анголів, і честю й величністю Ти вінчаєш його, і поставив його над ділами рук Своїх, усе піддав Ти під ноги йому! А коли Він піддав йому все, то не залишив нічого йому непідданого...*
>
> До євреїв 2:7-8

Зверніть увагу: у Біблії сказано, що Адам був увінчаний величністю і честю. Термін «увінчаний» стосується тут владного становища, з якого правив Адам, а не того, що він дійсно ходив по Едемському саду в короні. Утім, цілком можна припустити, що навколо нього могло бути сяйво чи німб; це так, просто думка. Адам мав величність (помазання й велич Царства) і честь (владне становище) Царства Божого. Спираючись на ці велич і честь, він правив над землею з делегованою владою від імені Царства Бо-

жого. Коли Бог створив Адама, сатана уже був на землі, але він зневажав людину й жадав влади, яку вона мала. Знаючи, що він не міг просто взяти й відібрати владний вінець у Адама, оскільки це Адам мав повну владу над ним, сатані довелося придумати обман, щоб якось змусити Адама добровільно віддати вінець (владу).

Отож, сатана обдурив Єву, а через неї і Адама, який повстав проти Бога, що й призвело до втрати їхнього становища в Божому Царстві. Учинивши так, як сказав їм сатана, вони тепер підпали під повновладдя його царства. Так, ви можете запитати: «А чому Бог узагалі допустив сатану в Едемський сад?» Він просто мав це зробити. Знаю, що вас може дещо шокувати ця відповідь, однак ви переконаєтеся, що це правда. Розгляньмо цей фрагмент із Книги Буття:

> *І насадив Господь Бог рай ув Едені на сході, і там осадив людину, що її Він створив. І зростив Господь Бог із землі кожне дерево, принадне на вигляд і на їжу смачне, і дерево життя посеред раю, і дерево Пізнання добра і зла.*
>
> Буття 2:8-9

Читаючи цей уривок, ми можемо задуматися, чому Бог поставив Дерево пізнання добра та зла просто посеред Саду поруч із Деревом життя. По суті, щоби вторгнення на територію сатани було для Бога законним, Бог мав дати людині вибір: служити Йому чи сатані. Бог не міг законно просто так увійти туди, де було повновладдя сатани, і поставити туди людину. Щоб усе було за законом, людина мала отримати право вибору, кому підкорятися. Допоки людина вибирала Бога, тобто Дерево життя, вона панувала б над сатаною. Отож, Дерево пізнання добра та зла потрібно було поставити поруч із Деревом життя.

І це важливе зауваження, яке ми просто мусили зробити. Людину не можна було б помістити на землю без її вільного вибору. Знаю, християнство здебільшого стверджує, що ми були створені з правом вибору, щоби Бог бачив, хто любить Його. Погоджуюся, що в цьому твердженні є частка правди. Утім, по суті, без можливості вибору все це було б незаконно. Якби людині не було дано право вибору, її не можна було б помістити сюди. У цій дискусії можна торкнутися багато інших тем, проте їх і так розглянуто в моїх попередніх двох книжках.

Отже, Адам вибирає обман сатани, утрачає Царство Боже, і Бог так виказує людині, як ми читаємо в Бутті:

> *І до Адама сказав Він: За те, що ти послухав голосу жінки своєї та їв з того дерева, що Я наказав був тобі, говорячи: Від нього не їж, проклята через тебе земля! Ти в скорботі будеш їсти від неї всі дні свойого життя. Тернину й осот вона буде родити тобі, і ти будеш їсти траву польову. У поті свойого лиця ти їстимеш хліб, аж поки не вернешся в землю, бо з неї ти взятий. Бо ти порох, і до пороху вернешся.*
>
> Буття 3:17-19, виділення автора

По суті, Бог каже Адаму, що він, Адам, прокляв землю. Через Адамове абсолютне володарювання над землею саме він і відчинив двері правлінню сатани та фактично спровадив звідти Бога. Божі руки тепер зв'язані, і Адам тепер виживатиме завдяки власній болісній праці й поту. Є одна крихітна деталь, яку сатана забувся повідомити Єві, коли спокушав її, — Бог уже засудив сатану, скинув його з небес і виголосив, що його вічним пристановищем буде місце, назване пеклом. Важливо, щоб ви це розуміли. Багато людей скажуть: «Як люблячий Бог міг кинути людей у місце, яке

називається пеклом?» Та це зробив не Він, так учинив Адам. Як ми бачимо з наступного уривка з Писання, пекло аж ніяк не створювалося для людини:

> *Тоді скаже й тим, хто ліворуч: Ідіть ви від Мене, прокляті, у вічний огонь, що* ***<u>диявольові та його посланцям приготований.</u>***
>
> Матвія 25:41, виділення автора

Потрапивши під повновладдя сатани, Адам і Єва тепер також потрапили й під його осудження. Через Адама увесь рід людський потрапив під володарювання сатани. Згадаймо, наприклад, про вирощування великої рогатої худоби. Якщо в однієї з ваших корів є теля, його ви позначите своїм тавром, адже воно належить вам, бо все стадо належить вам. Тож усе потомство Адама автоматично потрапило під повновладдя сатани. Стереотипне релігійне розуміння, чи швидше брак розуміння, полягає в тому, що доля людини — рай чи пекло — залежить від того, наскільки вона хороша чи погана. Та це зовсім неправильне уявлення. Річ у тому, що людство вже осуджено: усі йдуть до пекла. Не через те, що люди вчинили погано, а через те, що зробив Адам. Однак завдяки Божій любові до чоловіків і жінок, яких Він створив, Господь задіяв план порятунку в Ісусі Христі — і так дає можливість чоловікам і жінкам уникнути цього осуду та повернутися під повновладдя Божого Царства.

> *...дякуючи Отцеві... що* ***визволив*** *нас із влади темряви й переставив нас до Царства Свого улюбленого Сина...*
>
> До колоссян 1:12-13, виділення автора

Слід зазначити, що це спасіння від влади та осуду сатани Бог дав цілком законно. Але щоби скористатися цією можливістю, кожен чоловік, жінка та дитина мають зробити особистий вибір на користь цього, призиваючи ім'я Ісуса. Християни, послухайте мене хвилинку. Ота мила жіночка на вулиці потрапить у пекло, якщо хтось не скаже їй призвати ім'я Ісуса, перш ніж вона помре. У пеклі буде багато таких милих людей. І це — брехня сатани, яка підкидує людям думку, що вони можуть уникнути пекла, роблячи добрі справи. Ім'я Ісуса — це єдине, що дано чоловікам і жінкам для спасіння та для того, щоб уникнути осуду сатани. Хочу пояснити ще дещо: коли Адам пав, він помер духовно й був відрізаний від Бога; однак він усе ще зберігає свої законні повноваження на самій землі. І оскільки справи стоять саме таким чином, сатана має використовувати людей демонічного складу, а Бог — людей, сповнених Духом, щоб досягти успіху в царстві людей. Тож щодо цього запитання тепер зрозуміло, що потрапити в рай чи пекло можна лише за законом, і це не залежить від того, наскільки ми хороші, а ґрунтується на законній перемозі Ісуса над сатаною, яку Ісус отримав на хресті. І хоча Ісус зробив це законним, щоб людина могла вийти з-під влади сатани, проте кожна людина має закликати ім'я Ісуса з вірою, щоб долучитися до цього.

Я знаю, що ми з вами вже обговорювали це в попередніх абзацах, але повернімося до запитання, поставленого раніше: «Чому Ісус не міг зцілити людей у тому випадку, про який читаємо в Євангелії від Марка 6?» Як я вже казав, це питання законності, і так воно є насправді. Оскільки Адам передав сатані духовне владарювання над царством людей, Бог не може просто так увірватися сюди щоразу, коли того захоче, бо це було б незаконно. Утім, не плутайте те, що я щойно сказав, із тим, кому належить сама

земля. Біблія чітко говорить, що Бог володіє землею та всім, що на ній є. Однак стосовно царства людей Бог не має законної влади. Ми можемо знайти це твердження в Євангелії від Луки:

> *І він вивів Його на гору високу, і за хвилину часу показав Йому всі царства на світі. І диявол сказав Йому: Я дам Тобі всю оцю владу та їхню славу, бо мені це передане, і я даю, кому хочу, її. Тож коли Ти поклонишся передо мною, то все буде Твоє!*
>
> Луки 4:5-7

Тут ми бачимо, що Адам передав сатані законну владу над царствами світу. Через це в земному царстві Бог не може просто взяти й зробити те, що Він хоче, заради чоловіків і жінок. Та якщо Бог зможе знайти чоловіка чи жінку, які вірять Йому й повністю переконані у владі небес, тоді Він може проявити Своє повновладдя через цю людину. Саме в такий спосіб сатана отримав доступ до земного царства ще на початку через того, хто законно порядкував на землі, — через Адама. Утративши Свого чоловіка Адама, Богові довелося віднайти інший вхід на землю, щоб реалізувати Свій план порятунку — і звали цього чоловіка Аврам.

> *І промовив Господь до Аврама: Вийди зо своєї землі, і від родини своєї, і з дому батька свого до Краю, який Я тобі покажу. І народом великим тебе Я вчиню, і поблагословлю Я тебе, і звеличу ймення твоє, і будеш ти благословенням. І поблагословлю, хто тебе благословить, хто ж тебе проклинає, того прокляну. І благословляться в тобі всі племена землі!*
>
> Буття 12:1-3, виділення автора

Аврам, або ж Авраам, і був тими дверима, які Бог використовував, щоби знову отримати доступ у земне царство, принісши так Свій план спасіння людству. Бог уклав завіт з Авраамом і його нащадками, і завдяки цій правовій угоді Він мав доступ до того, щоби привести Ісуса Христа у світ, проте лише через родовід Авраама. Ось чому Ісус мав бути нащадком Авраама, і саме тому Ізраїлю не дозволялося вступати в шлюби із сусідніми народами. Це також є причиною, чому перша Книга Нового Завіту — це родовід. Він підтверджує, що Ісус дійсно є законним нащадком Авраама, таким чином доводячи сатані, що Ісус цілком законно прийшов і виплатив ціну гріха.

Оскільки чоловіки та жінки все ще мають законний контроль над землею — не плутати з духовним контролем, — Бог і сатана мусять використовувати людей, щоб чогось досягти на землі. Простіше кажучи, чоловік і жінка — це єдині суб'єкти права на землі. Колись сатана отримав доступ до земного царства через Адама та Єву, які повірили в те, що він сказав; отже, Бог також має знайти людей, які повірять у те, що Він говорить, щоб Його воля була проявлена на землі. Коли чоловік або жінка у своєму серці повністю переконані в тому, що мовлять небеса, а не в тому, що каже царство сатани, це називається вірою. І віра дає небесам законну підставу рухатися через цю особу на землю і здійснювати волю Бога, попираючи царство сатани. Можна ще багато розповідати, проте я вже виклав це детальніше у своїх перших двох книжках.

Справжній ключ ось у чому: оскільки сатана тут, на землі, він постійно захищає своє царство й завжди намагається порушити Божі плани. Через це Бог діє під прикриттям, щоби принести Свої плани та стратегії до земного царства. І саме в знанні того, як Бог діє під прикриттям, ви знайдете найбільший ключ до свого успіху та перемоги в житті. Я називаю це силою стратегії!

Розділ 3

ЗАЧУДОВАНИЙ

Той телефонний дзвінок був від хлопця, якого я ніколи раніше не бачив. Відрекомендувавшись, він сказав, що йому та кільком його друзям дуже подобається моя книжка «Полювання у вірі» та моє вчення про Царство Боже. Фактично він цікавився, чи не захочу я приїхати до Монтани й виступити з ученням увечері в п'ятницю та вранці в суботу для чоловічої групи приблизно сімдесят осіб. Перш ніж я встиг відповісти, він додав:

— А після вашого вчення в суботу вранці ми запрошуємо вас полювати на антилоп, бо саме буде сезон.

Що ж, мені не знадобилося багато часу, щоб дати відповідь на це запитання. Хлопець також сказав, що вони запрошують і моїх синів, якщо ті матимуть бажання приїхати. Протягом наступних літніх місяців вони допомогли мені отримати відповідну ліцензію для майбутнього полювання тієї осені. Мій син Тім також вирішив долучитися й отримав ліцензію.

Як я дізнався, це була група «Хранителів обітниць», і вони були в захопленні від мисливських історій, які я розповідав під час своїх проповідей, і від того, як я здобув свого оленя вірою. Вони хотіли більше дізнатися, як я завжди отримую своїх оленів

за 30—40 хвилин і як Бог навіть навчив мене конкретно визначати, яку саме тварину я отримаю, аж до її статі й розміру рогів. Мушу погодитися, що історії, які розгорталися в мене на очах, були просто неймовірні, і якби я не був свідком того, як вони насправді відбувалися, то й самому було б цікаво дізнатися, як і тим хлопцям.

Нарешті настав час вирушати до Монтани. Прилетівши, ми з Тімом зустріли кількох лідерів чоловічої групи — чудових хлопців, які щиро любили Господа. Вони возили нас порибалити форель, а також на стрільбище, щоби пристріляти гвинтівки, які вони для нас підготували. Зростаючи в Огайо, я не звик стріляти з гвинтівки на великі відстані. Наші закони дозволяють лише рушниці на оленів, і з дистанції, що майже завжди менша за 100 метрів, а в більшості випадків навіть менша за 50 метрів. Отже, коли хлопці встановили ціль на 200 метрів, мені довелося вправлятися; утім, після невеликої практики я зміг влучити в сталеву пластину, що слугувала за мішень, і заявив, що готовий до справи.

Того вечора я проводив вчення для тих чоловіків у авдиторії місцевої школи, а також наступного ранку. Усі хлопці дуже прагнули слухати й дізнаватися про Царство Боже, особливо про те, як Бог навчив мене законів Царства через полювання. А після обіду вже запропонували:

— Гаразд, а тепер вирушаємо по антилопу.

Я ніколи раніше не полював на антилоп і гадки не мав, як саме все це дійство відбуватиметься. З мого досвіду полювання ви збираєтеся компанією максимум із двох чи трьох хлопців. А тут одразу три чи чотири машини, повні людей. Пам'ятаю, як напередодні ввечері Тім запитав мене:

— Тату, не хвилюєшся через антилопу? Ти навчатимеш їх про Царство та проголошуватимеш з упевненістю, що Царство діє щоразу. А як не вполюєш антилопи, і все це буде в них на очах?

На що я відповів, що абсолютно не нервую з приводу антилопи. Ми з Дрендою вже зробили наш посів і домовилися щодо тієї антилопи; вона буде наша.

Дорогою на те ранчо, на яке було отримано дозвіл полювати, хлопці пояснили, що антилопа — це найшвидша тварина в Північній Америці та друга найшвидша тварина на землі, яка поступається лише гепардові. Вони розповіли, що антилопа має чудовий зір, і основний захист для неї — це втеча. Тож побачивши людину, ці тварини миттєво зникають. Мій жетон давав мені дозвіл уполювати антилопу-самця, а Тімові — самку.

Наш план був такий: дістався ранчо, виїхати на височину, а потім піднятися на вершину й поглянути звідти вниз на деякі неглибокі пласкі долини, щоби побачити, чи не видно звідти самих тварин. Уже піднімаючись на вершину, ми помітили на відстані стадо антилоп. Складалося враження, що завдяки рельєфу місцевості можна підійти достатньо близько для пострілу, пересуваючись глибокими ярами, поки наближатимемося. Нам довелося б дуже обережно підібратися до останнього пагорбка, а потім непомітно зійти на його гребінь, щоби зробити постріл — звісно, якби антилопа ще була там, коли ми туди дійдемо. Уже на місці в нас була можливість вистрелити приблизно з 200—250 метрів, посівши вигідну позицію.

Певний час нам із Тімом довелося повільно повзти на животі, щоб наблизитися до краю пагорба, який виходив на ту лощовину, де помітили антилоп. Ми планували, що після того, як я підстрелю свого, Тім вистрелить у самицю. Отож, я повільно підповз до краю й озирнувся. Само собою, наш план спрацював: маленьке стадо нас

не помітило. Підняв гвинтівку й помітив, як важко тримати руку, щоб та не дрижала, коли я цілився на відстань, до того ж іще не вгамувавши подих від повзання. Але зрештою, коли в перехрестя прицілу попала антилопа, натиснув на гачок. Схибив. Стадо нібито стрепенулося, коли я зробив другий постріл. І знову схибив. Тепер уже стадо кинулося навтьоки, коли я зробив третій, а потім четвертий постріл, і всі не туди. Натиснувши на гачок, щоби зробити п'ятий постріл, почув лише клацання. У мене закінчилися патрони.

Заметушившись, я не помітив, як усе стадо помчало стрімголов і миттю опинилося поза межами досяжності. Усі, крім того самця, у якого я стріляв. Він став абсолютно нерухомо лише за кілька метрів від того місця, де стояв у момент мого першого пострілу. Я поспіхом попросив у Тіма його гвинтівку. Тепер, уже стоячи, вистрілив навмання, і самець упав. Я відчув хвилювання й полегшення водночас. Антилопа була моя. Озирнувшись через плече, я здивовано побачив групу хлопців: усі як один щось схвально вигукували мені. Дехто вже говорив по мобільному телефоні, і я почув, як один сказав: «Уявляєш, усе точнісінько, як у книжці "Полювання у вірі"! Минуло не більше ніж сорок хвилин, і той самець зупинився, геть як написано в книжці». Зрештою, усі вони приїхали сюди, щоби побачити, як діє Царство. Я навчав їх цього не одну годину, і вони хотіли пересвідчитися, як це працює в реальному житті. Що ж, попри невдалу стрільбу того дня, у мене все вийшло, і лише додало довіри до того, чого я навчав. Тім також уполював самицю того дня, просто-таки бездоганно влучивши в антилопу на повному бігу. Ми обоє були такі схвильовані! Монтана сама собою — надзвичайно красиве місце, і це був для нас із Тімом справді дивовижний досвід Царства. Тепер у моєму офісі голова антилопи висить просто над столом, щоб нагадувати про Царство та вірність Бога.

Для чого я в цій книжці розповідаю вам оцю мисливську історію? Тому що Бог хоче використати вас, щоб наочно явити Його Царство всім вашим друзям, сусідам і родині. Усім їм хочеться бачити, як це працює. Наш світ відчайдушно прагне побачити щось справжнє, але й у Бога ніколи не забракне для нас Своїх див — Господь також любить дивувати людей. І щоб зробити це, вам доведеться дізнатися, як діє Боже Царство та як Святий Дух надає відповіді й можливості, яких ви потребуєте, щоби вразити всіх і кожного, навіть самих себе. Як я довідався пізніше, дехто з хлопців, які керували тією чоловічою групою, привезли мене до себе з дуже конкретною метою — продемонструвати Царство багатьом іншим хлопцям, які зав'язли в релігії. Згодом я дізнався, що чимало з них віддали свої серця Господу завдяки моєму навчанню саме того дня. Святий Дух задіяв цей план для них, і Він також допоможе вам із вашими планами успіху.

НАШ СВІТ ВІДЧАЙДУШНО ПРАГНЕ ПОБАЧИТИ ЩОСЬ СПРАВЖНЄ, АЛЕ Й У БОГА НІКОЛИ НЕ ЗАБРАКНЕ ДЛЯ НАС СВОЇХ ДИВ.

Дозвольте мені розповісти вам ще одну історію, тепер уже безпосередньо з Біблії. Вона ще раз наочно покаже, як Бог хоче здивувати вас надприродними планами та стратегіями, що свідчитимуть про Його реальність і любов до тих, хто живе поряд із вами.

> *І сталось, як тиснувся натовп до Нього, щоб почути Слово Боже, Він стояв біля озера Генісаретського. І Він побачив два човни, що стояли край озера. А рибалки, відійшовши від них, полоскали невода. І Він увійшов до одного з човнів, що був Симонів, і просив, щоб він трохи відплив від землі. І Він сів, та й навчав народ із човна. А коли перестав Він навча-*

ти, промовив до Симона: Попливи на глибінь, і закиньте на полов свій невід. А Симон сказав Йому в відповідь: Наставнику, цілу ніч ми працювали, і не вловили нічого, та за словом Твоїм укину невода. А зробивши оце, вони безліч риби набрали і їхній невід почав прориватись... І кивали вони до товаришів, що були в другім човні, щоб прийшли помогти їм. Ті прийшли, та й наповнили обидва човни, аж стали вони потопати. А як Симон Петро це побачив, то припав до колін Ісусових, кажучи: Господи, вийди від мене, бо я грішна людина! Бо від полову риби, що зловили вони, обгорнув жах його та й усіх, хто з ним був, також Якова й Івана, синів Зеведеєвих, що були спільниками Симона...

Луки 5:1-10

Петро, Яків та Іван ловили рибу всю ніч і нічого не зловили. Це були досвідчені рибалки, які виросли на озері та добре його знали, і все ж повернулися з порожніми руками. Але, само собою, на цьому історія не закінчилася. Ісус позичив Петрів човен, щоби проповідувати з нього, а потім сказав Петрові вийти знову на озеро й закинути невід у глибоку воду для улову. Відповідь Петра, неабияк враженого цими словами, така: вони ловили рибу всю ніч і не спіймали жодної рибини. Та оскільки Ісус так сказав, то він закине невід іще раз. Далі в Біблії розповідається, що Петро, закинувши сіті цього разу, зловив стільки риби, що сітка прорвалася, тож довелося кликати своїх товаришів допомагати. У Писанні також написано, що й сіті його товаришів ледь-ледь не порвалися також, і насамкінець обидва човни так наповнилися виловленою рибою, що мало не потонули. У Біблії говориться, що ці досвідчені рибалки були настільки вражені кількістю риби, яку вловили того дня, що покинули рибальство й далі слідували за Ісусом.

Це одна з моїх улюблених історій у Біблії, бо ж дуже чітко демонструє різницю між двома царствами: царством темряви та Царством Божим. Царство темряви, панування сатани — це система кризи й нужденності, спосіб життя, коли всю-ніч-ловили-нічого-не-піймали, сповнений болісної праці та поту, щоби просто вижити. Я називаю його системою земного прокляття, спричиненого бунтом Адама, якщо порівнювати зі славетною картиною Царства Божого й того, чим воно наповнює життя. Придивіться до цих двох полюсів і усвідомте ось що: Бог дав вам двері номер два — Царство.

Зараз кожен християнин заляскає в долоні, вигукуючи: «Так, Боже Царство величне; ви лишень подивіться на цей улов, і скільки там риби!» Але дуже мало хто запитає, як саме це зробив Ісус; більшості просто невтямки, що їм теж було дано таку саму владу й таку можливість насолоджуватися таким самим рівнем провізії, як і Петрові, Якову та Іванові того дня. Стандартна відповідь, коли йдеться про пояснення того, як Ісус зробив усе того дня, полягає ось у чому: це ж Ісус! Ісус міг це зробити, тому що Він — Ісус. Але зачекайте; ми вже бачили в Євангелії від Марка 6, що Ісус не міг зцілити всіх, бо небеса не мали правомочності в тій ситуації. Ні, у день великої риболовлі були задіяні духовні закони Царства, які сприяли тому вилову риби.

Одначе ось у чому проблема: більшість християн, яких я зустрічаю, навіть ніколи не задумувалися, що можна робити те саме, що й Ісус, а якщо й задумувалися, то не мають жодного поняття, як саме Він це робив. У мене є один вислів, який я часто згадую на своїх конференціях: якщо ви не можете чогось навчити, ви не можете цим жити. І ось що я маю на увазі: якщо ви не можете визначити для себе, як усе сталося з цим уловом, то ніколи не зможете його повторити для себе. Тож як з'явився цей величезний улов?

Ви можете це з'ясувати для себе? Якщо ви хочете вловити подібний успіх, то конче треба з'ясувати, як і чому з'явилася та риба. Однак більшість людей просто в шоці, коли я починаю про таке говорити. А що каже Ісус?

> *Поправді, поправді кажу вам: Хто вірує в Мене, той учинить діла, які чиню Я, і ще більші від них він учинить, бо Я йду до Отця.*
>
> Івана 14:12

Коли Ісус говорить, що ми можемо учинити ті самі діла, що й Він, тому що Він іде до Отця, Він цим указує на Святого Духа, Який зійшов на нас після Його смерті й воскресіння. Це Той Самий Святий Дух, Який зійшов на Самого Ісуса на річці Йордан, дозволивши Йому здійснювати потужні діяння Бога, які ми бачимо, стежачи за Його служінням. Отже, ми вже знаємо з Євангелії від Марка 6, що ця сила зіткнулася з перешкодою через невір'я людей, але потужно й безперешкодно діяла у випадку з рибою, як читаємо в Євангелії від Луки 5. Ось чому нам треба вивчати закони Царства — щоб уміти визначати, що заважає, а що сприяє вільному потоку Святого Духа в тій чи тій ситуації. Тож уважніше придивімося до цієї історії та переконаймося, чи справді в нас виходить помічати певні закони й принципи Царства, щоб визначати й навчатися з них.

Отже, якщо ви читали мою першу книжку, то вже знаєте, що саме відбулося тут у духовному сенсі, коли Петро дозволив Ісусові скористатися своїм човном. Тепер і Петрів човен — та й увесь його рибальський промисел — змінили царства, або ж повновладдя! Так, коли Ісус узяв Петрів човен для Свого служіння, той човен перейшов у повновладдя Царства Божого. Коли човен

опинився в повновладді Божого Царства, Святий Дух отримав законне право передати Ісусові Слово знання про те, де саме водяться рибні косяки в глибочині. Величезний улов риби був результатом надприродного плану та стратегії, які Святий Дух подав того дня Петрові через Ісуса. Утаємничене знання — ось як я його називаю, і завдяки йому Петро, Яків та Іван побачили найбільший улов риби взагалі на своїй пам'яті. Насправді ж, як читаємо в Біблії, цих бувалих рибалок навіть «обгорнув жах».

Я вірю: Ісус хоче, щоб і ви також жили дивовижним життям — таким, яке демонструє Царство, щоб люди навколо були вражені тим, що бачать через вас, і також пізнали Ісуса. Я переконаний, що порожні човни релігії ніколи не заманять людей до Бога. Він хоче, щоб люди бачили доброту Його Царства; щоб усі побачили й увірували, що Він — благий і охоче приймає всіх, хто приходить до Нього. Про це говорив і пророк Ісая, коли проголошував пророцтво, яке стосувалося церкви:

> *...І будуть їх звати дубами праведности, саджанцями Господніми, щоб прославивсь Господь!*
>
> Ісая 61:3

Отже, яке послання доносить до нас ця історія про рибу, яку читаємо в Євангелії від Луки 5? Авжеж, у цій оповіді перед нами відкривається чимало духовних законів, але, на мою думку, якщо ви з неї дійдете навіть одного цього висновку, він цілком змінить ваше життя.

Кожен може зловити рибу, якщо Ісус скаже йому, де саме закинути сіті! Або дозвольте висловитися так: кожен може наловити риби, якщо Ісус скаже йому, де риба та як її ловити!

Люди на це відповідають мені: «Гаразд, Гері, але ж Ісуса тут більше немає». Авжеж, але Той Самий Святий Дух, Який сказав Йому того дня, де риба, — Він сьогодні тут і живе у вас, якщо ви віруючий. Послухайте, що Ісус сказав Своїм учням, коли збирався залишити їх:

> *Говорив це Я вам, бувши з вами. Утішитель же, Дух Святий, що Його Отець пошле в Ім'я Моє, Той навчить вас усього, і пригадає вам усе, що Я вам говорив. Заставляю вам мир, мир Свій вам даю! Я даю вам не так, як дає світ. Серце ваше нехай не тривожиться, ані не лякається!*
>
> Івана 14:25-27

Який він був, цей Ісусів мир? Це був Святий Дух, Який казав Йому, що саме робить у кожній ситуації, з якою Він мав справу за час Свого земного служіння. Ісус назвав Святого Духа Утішителем і Порадником. Друже мій, цей Порадник живе у вас і ніколи не покине. Чи ви дослухаєтеся Його? Ви не можете не погодитися з тим, що Бог, вочевидь, має відповідь на будь-яку ситуацію, у якій ви можете опинитися. Ісус каже, що цей Порадник може навчати вас або ж давати пораду щодо всього в кожній ситуації.

ІСУС НАЗВАВ СВЯТОГО ДУХА ПОРАДНИКОМ. ДРУЖЕ, ЦЕЙ ПОРАДНИК ЖИВЕ У ВАС І НІКОЛИ НЕ ПОКИНЕ.

Відповідно до *Симфонії Стронґа* (3875), грецьке слово, перекладене тут як Утішитель, означає буквально «той, хто викликаний або покликаний до когось, особливо прикликаний на допомогу». Воно також означає того, хто захищає справу іншого перед суддею, порадника в захисті, правника чи адвоката. У найширшо-

му значенні це слово означає «помічник, або той, хто приносить допомогу, або порадник».

Не знаю, як вам, але мені однозначно знадобився б такий помічник. Святий Дух був відповіддю Петрові, коли він із товаришами ловив рибу всю ніч і нічого не зловив. Святий Дух був і моєю відповіддю, коли я і гадки не мав, де знайти гроші, яких так сильно потребував, щоби звільнитися від боргів. Після стількох років фінансової катастрофи, у яку я завів свою сім'ю, коли я звернувся до Бога по допомогу, саме Святий Дух дав мені сон тієї ночі, коли показав, що я маю залишити компанію, у якій тоді працював, і заснувати власну компанію «з нуля».

Саме Святий Дух підказав мені, що місія цієї нової компанії полягатиме в тому, щоби проголошувати Божу доброту й допомагати людям позбуватися боргів — на той момент це була найбільш божевільна ідея з тих, яку я коли-небудь чув. Я — і допомагатиму людям звільнятися від боргів? Я був взірцем фінансової руїни. Моє життя було суцільним кошмаром у тому, що стосувалося грошей. Проте саме це Він сказав нам робити, тож ми з Дрендою зробили крок у вірі та сказали, по суті, те саме, що й Петро: «Господи, це не має сенсу, але оскільки Ти так кажеш, ми вчинимо відповідно до Твого слова». Дотримуючись поради Святого Духа, наша нова компанія зростала й забезпечувала нас грошима, які дали змогу нам із Дрендою повністю позбутися боргів. Минуло вже тридцять років, а ця компанія і сьогодні діє на ринку фінансових послуг, приносячи сотні тисяч доларів прибутку на рік.

І це не тому, що я якийсь там розумака, як, певно, і ви, одначе Бог дав вам Святого Духа, щоб допомогти з відповідями, яких потребуєте в житті. Утім, як дізнаємося з цієї книжки, ми все-таки маємо відіграти певні ролі, співпрацюючи зі Святим Духом, щоб воля Бога втілилася в життя.

На жаль, з мого досвіду спілкування з людьми здається, що чимало християн не мають відповідей на проблеми, які постають перед ними в житті. Вони просто й далі ловлять рибу в межах своїх плотських можливостей, а половивши всю ніч, раз за разом повертаються з порожніми руками чи щось близько до того. Вони ніколи не чули про те, що Святий Дух поруч, щоб допомогти їм у кожній ситуації. Хоча більшість християн зазвичай каже: «Бог допоможе мені зробити це або те», — вони не розуміють, як саме Він допоможе або ж як почути відповіді, які їм потрібні. Мало хто усвідомлює, що йому треба співпрацювати з Богом для отримання потрібних відповідей, і чекає далі, що це Бог щось зробить із його проблемою, а відповідь уже тут, усередині нього.

Люди здебільшого покладаються на те, що я називаю менталітетом поштової скриньки, просто вважаючи, що Бог усе зробить за них. Ось чому їхнє фінансове життя перетворюється на такий безлад, незмінно залишаючись по десять — двадцять років у тому самому неблагополучному стані. Прикро, авжеж. Ви хочете знати, чому в них нічого не міняється? Тому що їх ніколи не вчили ловити рибу способом Святого Духа, способом Царства. Вони не знають, як Святий Дух діє в земному царстві, щоб допомогти їм бути успішними й процвітати. Їм невтямки, яку роль мають зіграти безпосередньо вони та яку роль відіграє Святий Дух у досягненні успіху, якого вони так відчайдушно потребують.

Зовсім як той чоловік, якого я бачив сьогодні за обідом: товстелезний, мабуть, за півтори сотні кіло, з бандажем на одній нозі та двома ціпками в руках, він ледь-ледь дістався столика. Покінчивши з подвійним чизбургером, він замовив іще шматок пирога з арахісовим маслом. Я так і закляк на місці від шоку, почувши те, як він замовляє ще й пиріг. Не знаю, що він там собі думав, але пиріг — це було вже занадто. Це було очевидно — ба більше, про-

сто вбивчо для нього. Насилу підвівшись із-за столу, він повільно, явно долаючи біль, почовгав до виходу з ресторану. Ось такими я і бачу християн, які живуть сьогодні: чують обітниці, проте й далі споживають отруту, а потім дивуються, чому нічого не працює.

Друже, ви вже маєте відповідь! Святий Дух, Сам Бог, живе у вас, щоб надати будь-яку відповідь, яка вам може знадобитися. Чоловіки запитують мене, одружитися їм зі С'юзен чи із Саллі, піти на ту чи ту роботу, переїхати чи залишатися там, де жили, продавати свої акції чи купувати нові. Дух Святий у вас має на все це відповіді. Знову ж таки, цю книжку написано саме з цією метою — навчитися того, як Святий Дух допомагає нам, і як діє Царство щодо вміння чути голос Святого Духа.

СВЯТИЙ ДУХ, САМ БОГ, ЖИВЕ У ВАС, ЩОБ НАДАТИ БУДЬ-ЯКУ ВІДПОВІДЬ, ЯКА ВАМ МОЖЕ ЗНАДОБИТИСЯ.

Тож дозвольте нагадати ще раз: **кожен може ловити рибу, якщо Ісус скаже йому, де вона водиться і як її ловити, навіть ви!**

Ось як Керол пояснює в електронному листі, як змінилося її життя:

> *Минулого року, якраз цього дня, я саме купувала різдвяні подарунки, розраховуючись кредитними картками та повністю вибираючи кредитний ліміт, бо ж не мала грошей, щоб купити подарунки своїй доньці, яка все ще вірить у Санта-Клауса. Моє життя було наповнене постійними тривогами та смутком, і я написала пастору Гері, що посіви не працюють, що нічого в моєму житті не змінилося. Він із великим терпінням відповів мені, що треба чека-*

ти, що для врожаю потрібен певний час, і все це зазвичай не відбувається наступного дня.

А сьогодні, усього через рік, я купую подарунки для всієї своєї родини готівкою. Я купую подарунки вартістю 300 або 400 доларів, щоб віддячити тим кільком людям, які допомагали мені в ті важкі часи. Минулого року я мешкала в кімнаті в підвальному приміщенні, куди мої друзі пустили мене пожити на кілька місяців. У мене не було грошей навіть на їжу чи бензин. Однак тепер я живу в красивій, стильно обставленій квартирі, і мій холодильник заповнений їжею.

Третього грудня був день народження моєї доньки, і ми повезли її в Hershey Park у Пенсільванії. Запросили також її найкращу подругу й зупинилися в готелі Hershey, до того ж заплатили за все готівкою. Я змогла купити доньці чудовий подарунок, який обійшовся мені в понад 400 доларів. Пам'ятаю, як це було принизливо, коли минулого року мені подарували 30 доларів на те, щоб відсвяткувати доньчин день народження.

Ось пишу цього листа, а сльози навертаються на очі. Я дуже вдячна пастору Гері та його дружині Дренді. Цей рік був найкращим у моєму житті. Те, що Бог зробив у моєму житті, — це просто диво. Я могла би написати книжку з усіма історіями, які сталися зі мною за цей час. Дякую, пасторе Гері, що навчили мене, що я можу жити, неначе в раю на землі.

Наступний електронний лист — одна з найдивовижніших історій про Царство, які мені доводилося чути, — надійшов від Шерон із Мічигану.

Пасторе Гері, я пишу цього листа від імені свого чоловіка й від себе також. Я просто хочу подякувати вам, бо ж ви та ваша дружина стали для нас справжнім натхненням. Ми дізналися про вас із християнської телепрограми Сіда Рота три чи чотири роки тому. Ми тоді переживали дуже важкі часи. Мого чоловіка звільнили з роботи, якій він віддав вісімнадцять років, а ми щойно побудували будинок за 280 000 доларів, як це сталося. Ми були по шию в боргах і вже не знали, що робити далі.

Ми замовили ваші компакт-диски, і вони провели нас через цей непростий період нашого життя. Бо ж перед тим на власному досвіді переконалися, як борги можуть негативно вплинути на всі сфери життя й навіть зруйнувати здоров'я. Ми не бачили виходу. За наш новий будинок ми теж не могли сплатити, та перш ніж довелося з нього виїхати, ми все-таки змогли прожити в ньому два роки. І це вже було само собою благословенням.

Утім, щоб довго не розповідати, скажу лише те, що зрештою мій чоловік зміг повернутися на колишню роботу через чотири роки. І це завдяки тому, що він залишався у вірі й тримався Божих обітниць завдяки вам і вашій дружині, бо ж ви допомогли нам пережити ці часи, коли ми слухали ваші компакт-диски. Мій чоловік не лише повернувся на

свою колишню роботу, а й отримав усю заробітну плату за ці чотири роки! Та ще й без жодного адвоката чи будь-яких юридичних процедур. До того ж усі відпустки за ці чотири роки він отримав також. Насправді, коли його знову найняли на колишню посаду, то перше, що йому сказали зробити, — це піти у відпустку! А ще ми змогли заплатити готівкою за новий будинок, кращий за той, який утратили, завдяки отриманій чоловіком кількарічній зарплаті. Дякую вам за все, що ви робите.

Лист від Ендрю з Міссурі:

Два роки тому, у травні, я опинився в скрутному становищі. На роботі в мене не заладилися справи, тож довелося полишити її та погодитися на нову посаду в активних продажах. Мені постійно телефонували визискувачі боргів, а грошей у мене ледь-ледь вистачало, щоби бодай якось прохарчитися чи заправити машину. До того ж наближався кінець місяця, а з ним і виплати за орендоване житло. Та що в мене справді БУЛО, то це комплект компакт-дисків Гері із серії «Революція 2.0». Одного разу, відвідуючи служіння, я хотів зробити посів, але мав лише 23 долари, а пального для машини ледь вистачило, щоб дотягнути до кінця тижня. З новою роботою теж не дуже клеїлося, тож я давав знати Богу, що хотів би зробити посів, але просто не маю на це грошей. І я почув голос, який ішов ізсередини мене, кажучи, що Я (Бог) здатний зробити більше з цими 23 доларами, ніж ти. Бог звертався до мене, щоб я посіяв 20 доларів і повірив Йому, що вони повернуться з надлишком.

Того четверга я допомагав опрацьовувати один клієнтський акаунт, який обслуговувала наша фірма. У мене було бажання допомогти, попри те що я нічого за це не отримував, навіть якби ми й продали якусь продукцію. Та після завершення робочого дня мій супервайзер сказав, що він удячний мені за допомогу і я можу перевести на себе всі продажі цього дня (що зазвичай не практикується в комісійних продажах, якщо вам цікаво). І знаєте що? Загальний прибуток, який я отримав, становив... 2000 доларів!!! СТОКРАТНЕ ПОВЕРНЕННЯ, менш ніж за тиждень!

Бог справді вірний, і мало — це насправді багато, коли в цьому присутній Бог. Відтоді я старанно даю десятину й пожертвування із радістю та очікуванням зростання.

Через кілька місяців після того, як це сталося, я був благословенний новою посадою, яка була САМЕ тим, на що я робив посів. Усього за два роки я перейшов від зубожіння до чотирикратного збільшення свого доходу. Хвала Богові, і Йому належить вся слава. І це ще не вся хвала: банкові більше не належить моя машина — а я їжджу на новенькій, повністю СПЛАЧЕНІЙ автівці!!!

А ось лист подяки з Кореї:

Шановний пасторе Гері,

Я жила безцільним життям і не могла собі нічого дозволити. Раніше я жила на подачки, а коли люди втомлювали-

ся мені допомагати, єдиною надією було отримати пачку печива та пляшку кока-коли. Це все, що я могла дозволити собі та моїм двом дітям. Оплачувати оренду житла чи рахунки я була неспроможна. І досі пам'ятаю, як уперше подивилася пряму трансляцію церкви Faith Life. Тоді ще я розповіла вашому онлайн-пастору, наскільки погана моя ситуація — на це він тоді лише сказав, що треба просити Бога показати, як і де спіймати свою рибу, як Він показав це апостолу Петру, коли тому треба було сплатити податок. І тепер, якщо зовсім-зовсім коротко, я володію африканським рестораном і перукарнею, і все це завдяки тому, що далі слухаю вчення пастора Гері. Моя ж хвала належить нашому Богові!

Оце так історії! Ви можете сказати: «Це чудово, Гері. Само собою, у когось таке виходило, та тільки не в мене». Але ж і ваша історія ще не закінчена! Дозвольте вас запитати ось про що: саме зараз, коли ви сидите й читаєте цей розділ, чи тримаєтеся ви щосили за стілець, відчуваючи величезний страх, що можете злетіти в повітря? Ні, аж ніяк. Чому? Бо ви знаєте про закон тяжіння й розумієте, що він діє однаково для всіх. Царство Боже діє так само. Ви можете вивчити, як діють ці закони. Ви можете навчитися того, як дослухатися до унікальних стратегій, які перетворять ваше життя на історію Божої сили. Ми вже встановили той факт, що саме всевідання та допомога Святого Духа роблять ці історії реальністю. Отже, почнімо нашу подорож з огляду деяких основних положень стосовно Святого Духа, а потім перейдімо до більш детального вивчення стратегій, які нам потрібні.

Розділ 4

ОСНОВИ: НЕ ВИХОДЬТЕ З ДОМУ БЕЗ ЦЬОГО

Якщо ви збираєтеся жити згідно зі стратегіями Святого Духа та перемагати завдяки водійству Святого Духа, тоді вам треба, по-перше, народитися згори, а по-друге, отримати хрещення Святим Духом. Так, це різні дії одного й Того Самого Духа. Якщо це щось абсолютно чуже для вас — нічого страшного; я проведу вас через цей процес. Проте дозвольте мені відразу дещо пояснити: Ісус каже, що мати хрещення Святим Духом — це настільки важливо, що Він наказує навіть не виходити з дому без цього! Знову ж таки, це не я так кажу; це Ісусові слова:

> *...Він звелів, щоб вони не відходили з Єрусалиму, а чекали обітниці Отчої, що про неї казав ви чули від Мене. Іван бо водою христив, ви ж охрищені будете Духом Святим через кілька тих днів!*
>
> Дії 1:4-5, виділення автора

Та ви приймете силу, як Дух Святий злине на вас, і Моїми ви свідками будете...

Дії 1:8

Зверніть увагу на те, що каже Ісус: «Без цього навіть не виходьте з дому — це основне!» По суті, цим Він говорить: «Вам потрібна ця сила, щоб чинити справи Божі й бути свідками Царства». Однак у наш час безліч християн навіть не чули про хрещення Святим Духом або ж не пережили його. Багато виросли в церкві й ніколи не чули про потребу в хрещенні Святим Духом або ж у своїх церквах виховувалися на тому, що хрещення — це вчорашній день, що чудеса минули.

Я сам зростав у такій церкві й ніколи не чув про хрещення Святим Духом. І сьогодні, отримуючи стільки електронних листів від людей з усього світу, іще й іще раз переконуюся, що вони навіть не чули про цю потужну істину. Чимало надходить і таких електронних листів, автори яких ставлять під сумнів актуальність цього дару для нашого сьогодення — ось чому я вибрав час, щоб викласти на папері правду про хрещення Святим Духом.

Уважаю, що Біблія дуже чітка щодо цього аспекту, і я прагну, щоби Біблія тут говорила сама за себе. Вона дасть відповіді на всі ваші запитання. Однак спочатку хочу поділитися з вами, як колись я відкрив для себе правду про хрещення Святим Духом.

Замолоду я відчував величезну спрагу до Бога (як і досі, хоч і подорослішав) і відвідував деномінаційну церкву. Ранок неділі для нас означав традиційне релігійне служіння. Можливо, для вас теж так було. Пам'ятаю, що це зазвичай було кілька спільно виконаних гімнів, за якими слідувала хвилина мовчазного роздуму. Ми завжди проказували Господню молитву, потім пастор

виголошував проповідь, за якою йшов завершальний гімн і благословення. Кожне служіння проводилося однаково.

Люди там були чудові — і так, вони дійсно любили Бога. Але я зовсім не бачив там справжньої реальності Євангелії. Я не бачив там людей, чиє життя радикально змінилося б або зцілених Божою силою. Іншими словами, я не бачив якихось прикладів проявлення Царства Божого.

Отже, мені 18 років, я керую піцерією свого тата й прагну Бога. Якось увечері до піцерії зайшов хлопець і запросив мене на служіння відродження. Воно відбувалося в маленькій методистській церкві мого міста, а служити на ньому запросили проповідника, який говорив про те, що Ісус сьогодні робить те саме, що Він робив і в біблійні часи.

Авжеж, це захопило увагу, бо я хотів побачити щось таке. Дехто з моїх друзів теж відвідував ту церкву, тому я вирішив піти на служіння відродження. І хоча того вечора на служінні я не почув про хрещення Святим Духом, проте був глибоко зворушений Божою присутністю. Мої друзі, які були зі мною, запросили завітати до них у церкву й у неділю, що я і зробив. Я полюбив цю церкву, і вона стала моїм новим церковним домом.

Через кілька тижнів після служіння відродження я познайомився з церковною жіночою групою, що проводила щотижневе вивчення Біблії. Вони розповили мені про хрещення Святим Духом, про дари Духа та інші речі, про які я раніше ніколи не чув. Мені так кортіло побільше дізнатися про цю силу, про яку вони говорили, що я запитав, чи можна мені прийти на їхнє жіноче зібрання з вивчення Біблії. Ці біблійні заняття проводилися вранці, тому я вирішив відвідати їх, оскільки в піцерії працював уночі.

Прийшовши, я довідався, що насправді я єдиний хлопець у їхній групі та єдиний, кому 18 років, проте для мене це не мало

жодного значення. Я прийшов вивчати Біблію, оскільки прагнув Бога, тому просто засипав жінок своїми запитаннями.

Вони терпляче давали відповіді на все, що мене цікавило, провівши текстом Писання й показавши мені, у *моїй* же Біблії, що хрещення Святим Духом стосується й нашого сьогодення і що сила Бога доступна сьогодні точно так само, як це було тоді, коли Ісус ходив по землі. А найкращим з усього було те, як жінки сказали, що хрещення Святим Духом — для *всіх* віруючих: воно для кожного, хто просить.

Кілька тижнів я відвідував ці заняття з вивчення Біблії. Відтак жінки мені сказали, що загальнонаціональне служіння під назвою *Women's Aglow* проводитиме конференцію в нашому місті. *Women's Aglow* була та досі залишається організацією, яка багато навчає про хрещення Святим Духом. Жінки з моєї церкви також збиралися відвідати цю конференцію і запросили мене піти разом із ними. У ті дні віруючі всіх деномінацій збиралися разом, щоби послухати й порадіти цьому хрещенню, про яке перед тим говорили переважно лише в п'ятидесятницьких церквах. То були дні, які тепер багато хто називає харизматичним відродженням, коли вчення Святого Духа перетнуло всі деномінаційні лінії.

Відвідавши зустріч *Women's Aglow*, я побачив сотні жінок, які зібралися там. Знову ж таки, я був у меншості як чоловік, але присутність Бога на тому зібранні справді відчувалася.

Я тільки дивувався, коли люди говорили про зцілення, і з подивом спостерігав, як дехто, за кого молилися, падав на землю. Такого ніколи раніше не бачив, і мене це дуже зацікавило, хоча й дещо збентежило також. Від присутніх там людей я дізнався, що це називається відпочинком у Дусі. Хоча, з природного погляду, усе це було трохи дивним для мене, та люди, які переживали цей досвід, піднімалися піднесені й зворушені Богом. Пізніше я діз-

нався від жінок зі своєї церкви, що наша плоть не може вмістити силу Бога й інколи може бути приголомшена тим, що вони називали помазанням.

Вони показали мені, коли таке відбувалося під час служіння Ісуса. В Євангелії від Івана, коли воїни прийшли по Ісуса, щоб заарештувати Його, Ісус запитав:

> *...Кого ви шукаєте? Йому відповіли: Ісуса Назарянина. Він говорить до них: Це Я... І як тільки сказав їм: Це Я, вони подалися назад, та й на землю попадали...*
>
> Івана 18:4-6, виділення автора

Під час служіння всі жінки навколо мене були в надзвичайному захваті, і я чув, як багато хто навколо мене говорили й завзято вихваляли Бога іншими мовами. Увесь цей досвід був для мене настільки новим, що більшу частину зустрічі я просто стояв, у захопленні від того, що відбувалося навколо. Попри те що було багато моментів під час цьому зібрання, які здавалися мені трохи дивними, я не міг заперечити неймовірної та відчутної присутності Бога. Я був дуже схвильований, довідавшись про те, що реальність Євангелії, сила Бога, все ще діє на землі, як і в ті часи, про які розповідає Біблія.

Того дня проповідник попросив усіх, хто хоче отримати цей дар Святого Духа, пройти наперед для молитви наприкінці зустрічі. Тож я пішов уперед, щоб жінки помолилися зі мною. Коли вони молилися, я був приголомшений, оскільки присутність Бога стала ще сильнішою. Підкорившись Його присутності, я зі здивуванням почув, як і сам дійсно почав молитися Святим Духом і вимовляти слова, яких не розумів. Того вечора я знову певний час молився мовами. Цей досвід так вразив мене, що хотілося

розповідати всім зустрічним про те, що зі мною відбулося того дня! Проте коли я поділився зі своїми друзями в церкві тим, що пережив, вони були далеко не в захваті від почутого. Їхня типова відповідь була такою, що інші мови — це від диявола, або що це вже все минуло. Навіть попередили мене, щоб я тримався подалі від тих святенниць!

У ті часи церкви не були відкриті для дарів Духа, переважала така доктрина, що чудеса минули разом з апостолами. Утім, тепер я розумів, що сила Божа — це було зовсім не з минувшини!

Незадовго до того, як відбувся той захід *Women's Aglow*, мене призначили керувати молодіжним служінням у тій маленькій методистській церкві. Насправді нічого особливого від мене не вимагали, хіба що проводити молодіжне зібрання щонеділі ввечері в підвальному приміщенні церкви. Зазвичай ми грали в настільні ігри, пили каву з канапками й поступово вивчали Біблію. До того ж я і сам був ще юнаком, хоча відчував, що маю ревність до справ Божих і готовий допомагати в цьому іншим.

Зазвичай у групі було приблизно п'ятнадцять підлітків різного віку, і після того мого досвіду на зустрічі *Women's Aglow* я хотів розповісти їм про хрещення Святим Духом, яке сам пережив. Я знав, що більшість із них, як і я ще недавно, навіть не чули про цей досвід, і зрозумів, що вони не дізнаються про це під час недільної ранкової служби безпосередньо в нашій церкві.

Гадаю, перш ніж розказати вам, що сталося далі, не завадить коротко розповісти про те, з яким настроєм я взявся за це. Я не отримав дозволу пастора говорити про це з молоддю. (Тепер розумію, що мав це зробити.) Я також не сказав йому й про те, що відбулося саме зі мною.

У мене й у думках не було влаштовувати бунт проти порядків у своїй церкві, як і провадити самодіяльність в обхід свого пастора.

Я просто не міг стримати свого захвату. На той час я дійсно мало що знав про суперечки навколо цієї теми, і мені було геть невтямки, що пастор матиме щось проти цього.

У неділю ввечері по тому, як отримав хрещення Святим Духом, я планував розповісти молоді про те, що зі мною сталося, і показати їм деякі місця зі Святого Письма, а саме з Дій святих апостолів, де розповідається про все це. Як завжди, ми зібралися в підвалі церкви, сівши просто на підлогу колом, і я заходився ділитися з підлітками своїм досвідом, переглядаючи ті уривки зі Святого Письма, які підтверджують цей досвід.

І сталося так, що саме того вечора на зустріч прийшов пастор: він сидів ліворуч мене, коли я розповідав про все це. Я навіть і не думав, що пастор може мати щось проти, навпаки, був такої думки, що він як пастор і так уже все знає з того, чим я збирався поділитися.

Отож для початку переказав присутнім дещо з того, що було на зібранні, на якому я побував, і про те, що побачив там. Я насправді не вдавався в подробиці щодо говоріння мовами. Замість цього основну увагу приділив 9-му віршу 1-го розділу Дій, де сказано, що ми отримаємо *силу*, коли Святий Дух зійде на нас, щоби бути свідками Богові. Час було вже завершувати зустріч у групі, одначе я все ще не знав, чим виснувати свою розповідь, тому просто попросив підлітків підняти руку, якщо вони хочуть отримати хрещення Святим Духом.

Я не знав, що слід робити тієї миті. Маю на увазі, що ніколи не бачив, як хтось служив комусь про хрещення Святим Духом, крім того випадку на конференції *Women's Aglow*. Гадаю, на той час я міг знати лише два чи три фрагменти з Писання, де згадувалося про це.

Отож, я просто сказав:

— Якщо хочете отримати цей безкоштовний дар Святого Духа, просто підніміть свою руку, схилімо голови та помолімося.

Насправді це було все, що я сказав. Я не торкався їх і не наставляв, як отримати Святого Духа. Ми схилили голови й помолилися. Звичайно, ми заплющили очі, як і годиться всім навченим у «добрих» деномінаційних християнських церквах.

Сказавши «Амінь» і так само сидячи із заплющеними очима, я зачув, як серед молоді здійнялася якесь метушня. Розплющив очі й побачив, що дехто з них плаче, когось іще б'ють дрижаки, а семеро заговорили іншими мовами. Коли вони почали говорити мовами, я побачив неймовірне сяйво на їхніх обличчях. Вони були ніби підсвічені лампочками зсередини! Я був шокований!

Що ж до мого пастора, який до цієї миті не казав нічого, то він похапцем поплескав мене по плечі й запитав, чи може він поговорити зі мною, і негайно. Ми вийшли в сусідню кімнату, він подивився мені в очі й промовив:

— Це від диявола. Ти не можеш більше тут бути молодіжним лідером. У нас такого не буде.

Я ще подумав тоді: *«Як ви можете казати, що це від диявола? Ви хоч подивіться на цих підлітків! Та вони ж сяють!»* Помазання просто-таки фізично було відчутно на них. Звичайно, тоді я навіть не знав слова «помазання». Я просто бачив, що обличчя підлітків сяють, до того ж я не торкався їх, не казав, що і як робити. Мене дуже засмутили та збентежили оті пасторові докори, і я не знав, що робити.

Наступної неділі я повернувся до церкви, утім, замість того щоб сісти в передньому ряді, де я зазвичай сидів, розмістився ззаду. Я знав, що через оті молодіжні збори пастор узяв мене «на олівець», і подумав, що мені краще не попадатися йому на очі, допоки я сам усе для себе не з'ясую.

Отже, ішла недільна ранкова служба, настала черга тиші для роздумів. Це був дуже поважний і тихий для молитви момент служіння в моїй церкві. Голови всі до одної були схилені, і в церкві не було ані звуку. Можна було б почути, як упаде голка. Саме цієї миті я відчув, як хтось торкнувся мого плеча. Я сидів якраз наприкінці ряду, скраю лавки, і подумав, що, мабуть, хтось ішов проходом і зачепив мене за плече.

Я спочатку навіть здригнувся від несподіванки, подумавши, як це хтось ходить по церкві такої миті мовчазного й молитовного самозаглиблення. Піднявши очі, я зі здивуванням побачив одного з юнаків, який був на тих молодіжних зборах тиждень тому. Я також знав, що він був одним із семи, хто отримав хрещення Святим Духом того вечора. Він подивився на мене й сказав:

— Ходімо зі мною!

Я ще подумав тоді: *«Ходімо? Але куди?»*

Дивна річ, але він сяяв так само, як і того вечора, коли отримав Святого Духа, і мені стало зрозуміло: саме зараз Бог щось тут робить. Утім, усе ще вагався — чи зараз час або місце, щоб і мені долучатися, оскільки вже мав проблеми з пастором. До того ж розумів, що не можна робити все, що заманеться, під час ранкового недільного служіння в церкві. А він, отой хлопець, додав:

— Я збираюся молитися за мою маму.

Тепер я почав розуміти, що відбувається. Я знав його матір — це була маленька худорлява жінка, яка хворіла вже дуже довгий час: п'ять хребців у неї на спині деформувалися, і лікарі як єдину надію пропонували зростити їх разом в одне ціле. Операція ця дуже серйозна. Мій друг був у матері єдиною дитиною і, звичайно ж, дуже хвилювався за неї.

Прийнявши хрещення Святим Духом, він почувався впевненим, що Ісус зцілить його матір. Отож, коли він сказав: «Ходімо», — я подумав, що він збирається підійти туди, де сиділа його мама, покласти на неї руки й тихо помолитися за неї. Але він зробив зовсім інше: він підійшов до матері, підняв її з лави на руки й виніс наперед церкви.

Усадивши її, він почав молитися за неї на повен голос мовами. А ви ж пам'ятаєте, що все це відбувалося під час тихої миті споглядання, яка вже не була аж такою тихою. Я був шокований! А він тим часом повернувся до мене й сказав:

— Поясни їм усім, що відбувається.

Тепер я зрозумів, чому він покликав мене вийти разом із ним. Він вирішив, що це я був тим, хто розповів йому про хрещення Святим Духом, отже, саме я зможу розказати зібранню, що це відбувається, коли всі почують, як він молиться мовами за свою матір.

Отож я стояв перед усією церквою, ніби якийсь його представник, а він тим часом молився за маму мовами. А я і справді не знав, що саме сказати, особливо зважаючи на те, що тут же сидів і наш пастор та пильно на мене дивився. Тож я просто сказав громаді, що його мати хвора й він молився за неї іншими мовами і про це сказано в Біблії. І знаєте що? Вона була миттєво зцілена того ранку в церкві!

І це — через віру її сина, якому насправді було байдуже, хто й що подумає про його молитву. Він був переконаний, що Святий Дух живий, повний сил і здатний зцілити його матір.

Утім, попри те що жінка миттєво зцілилася, церква цього не прийняла. Фактично багато хто підходили до мене після того й казали щось на кшталт:

— Авжеж, я не проти того, щоб він молився за свою матір, але ж мови! Ми їх просто не сприймаємо, ці мови.

Що ж, можу гарантувати, що диявол також ненавидить мови, і я сподіваюся ще до кінця цієї книжки допомогти вам зрозуміти, чому він ненавидить мови.

Можливо, ви зростали в церкві, де говоріння іншими мовами та дари Духа було чимось нечуваним. Може, ви виросли там, де навчали, що мови — не для нашого сьогодення або ж це вже минувшина. На ці запитання нескладно відповісти. Біблія дуже чітка в цьому питанні. Звернімося до Слова й дізнаймося правду про хрещення Святим Духом. Повернімося до віршів із Писання, які ми читали на початку цього розділу:

> *...Він звелів, щоб вони не відходили з Єрусалиму, а чекали обітниці Отчої, що про неї казав ви чули від Мене. Іван бо водою христив, ви ж охрищені будете Духом Святим через кілька тих днів!*
>
> Дії 1:4-5, виділення автора

Є декілька важливих моментів, які ми можемо побачити в цьому вірші:

1. Хрещення Святим Духом — це не те саме, що хрещення у воді.

2. Ісус каже, що воно надзвичайно важливе. Фактично Він дає чітко зрозуміти, що ви не здатні нічого робити без нього.

...СЛОВА, ЩО Я ВАМ ГОВОРЮ, ГОВОРЮ НЕ ВІД СЕБЕ, А ОТЕЦЬ, ЩО В МЕНІ ПЕРЕБУВАЄ, ТОЙ ЧИНИТЬ ДІЛА ТІ.
ІВАНА 14:10

Як ми пам'ятаємо, Ісус саме каже учням іти й проповідувати Євангелію кожному народові, але вони не зможуть явити чи довести Царство Небесне без цього хрещення. Тож Ісус каже: «Залишайтеся на місці, доки не приймете силу».

> *Та ви приймете силу, як Дух Святий злине на вас, і Моїми ви свідками будете в Єрусалимі, і в усій Юдеї та в Самарії, та аж до останнього краю землі.*
>
> Дії 1:8

Сила! Грецьке слово, що означає «сила», — це *dunamis*, і саме звідси походить наше слово «динаміт». Отже, ми бачимо, що Божа сила сходить на нас, щоб виконувати Його діла. Раніше під час Свого служіння Ісус згадує, що сила або те помазання, у якому Він діяв, було від Його Отця.

> *...Слова, що Я вам говорю, говорю не від Себе, а Отець, що в Мені перебуває, Той чинить діла ті.*
>
> Івана 14:10

> *...Поправді, поправді, кажу вам: Син нічого робити не може Сам від Себе...*
>
> Івана 5:19

Як бачите, Ісус потребував цього наділення силою Божого Духа. Слово «помазання» означає «вчиняти, докладати до чогось». Ісус отримав це помазання на річці Йордан від Свого Отця, коли Святий Дух зійшов на Нього у вигляді голуба.

Лише після того як Ісус отримав це помазання, Він зміг чинити діла Царства. Якщо це було потрібно *Ісусові*, це потрібно й нам! Ця сила підтверджуватиме (або свідчитиме) через зримі діла, що Бог реальний, для тих, хто Його не знає.

У Біблії також сказано, що ви отримаєте силу, коли Святий Дух **ЗІЙДЕ НА ВАС**, а не коли Він увійде *у* вас, як під час народження згори.

Багато хто не розуміє цього моменту, коли ми говоримо про хрещення Святим Духом, гадаючи, що вони вже отримали Святого Духа, коли прийняли Христа. І це правда: вони *дійсно* отримали Святого Духа, коли прийняли Христа. Святий Дух оживив їхній дух для Бога та зробив його єдиним із Господом.

Ми живі для Бога силою Святого Духа всередині нас, коли народжуємося згори. Але зауважте, що цей вірш Писання говорить: коли Святий Дух зійде на вас. Це важливий факт, який ми розглянемо в цій книжці трохи згодом: народження згори й помазання, або хрещення Святим Духом, — це різні події. Ми можемо краще зрозуміти це, якщо поглянемо на Євангелію від Івана:

> *Тоді знову сказав їм Ісус: Мир вам! Як Отець послав Мене, і Я вас посилаю! Сказавши оце, Він дихнув, і говорить до них: Прийміть Духа Святого!*
>
> Івана 20:21-22

Ми бачимо тут Ісуса після Його воскресіння, коли Він вітає Своїх учнів, дихає на них і каже їм прийняти Святого Духа. Це момент, коли вони народжуються знову і їхній дух оживає для Бога зсередини. Проте Ісус каже їм чекати хрещення Святим Духом, яке зійде на них пізніше.

Якби вони отримали сповна Святого Духа, коли Ісус дихнув на них, то чому Він тоді казав їм чекати в Єрусалимі, доки вони отримають Святого Духа, обіцяного зійти на них? Знову ж таки, це різні події і різні функції, але той самий Дух. Крім того, як я вже казав, тут слід зазначити, що Ісус мав бути хрещений Святим Духом, щоб увійти у Своє служіння й воно було плідне. До того як Сам Ісус охрестився Святим Духом, ми не знаходимо жодних записів про те, щоб Він зробив хоч одне диво. Чи помножував Ісус

хліб за вечерею, коли Він зростав у рідній сім'ї? Чи творив Він чудеса, як був дитиною? Чи побільшував Він Своє дитяче харчування, коли те закінчувалося, оскільки Він усе ще був голодним? Ні! Він нічого цього не робив. Чому Він цього не робив? Проста й чесна відповідь: Він *не міг.*

Лише *після* того, як отримав Святого Духа на річці Йордан, Він почав творити дива. Розумієте, Ісус прийшов як людина. Він не прийшов як Син Божий у Своїй силі та славі. Він був обмежений, як обмежена будь-яка людина. Він не міг зцілювати чи творити чудеса, як і ми з вами не можемо робити жодних чудес.

Однак, на відміну від нас, дух Ісуса не був мертвий для Бога, коли Він народився як людське немовля. Його Дух завжди був живий для Бога; Йому не треба було народжуватися знову, як ми. Але, попри те що Його Дух був живий для Бога як Син, Ісусові все одно треба було охреститися Святим Духом, перш ніж Він зміг розпочати Своє служіння — саме так, як робимо ми з вами.

> *І охристившись Ісус, зараз вийшов із води. І ось небо розкрилось, і побачив Іван Духа Божого, що спускався, як голуб, і сходив на Нього. І ось голос почувся із неба: Це Син Мій Улюблений, що Його Я вподобав!*
>
> Матвія 3:16-17

Ви, звісно, пам'ятаєте, що ми вважаємо Ісуса Царем царів і Паном панів, проте це не була відправна точка, з якої почалося Його служіння. Лише після того, як Святий Дух зійшов на Нього на річці Йордан, почалися дива.

Ваше служіння (оскільки *кожен* християнин, який вірує, покликаний виконувати діла Ісуса) не може розпочатися, доки ви

не охреститеся Святим Духом, вам потрібна сила Святого Духа, щоби справлятися з цією роботою. І вам потрібна здатність молитися в Дусі, щоби знати, як це робити, що ми обговоримо пізніше.

Звичайно ж, ви можете посилатися на досвід народження згори, розповідаючи іншим те, що Біблія каже про спасіння. Багато християн, які не охрещені Святим Духом, плідно проповідують добру новину Євангелії, але вони не мають сили являти Царство саме так, як це робив Ісус. Ось у чому причина стількох слабких проповідей і благовістя.

Коли Ісус сперечався з фарисеями щодо їхньої невіри, Він згадав про чудеса, які Він творив. За Його словами:

> *Повірте Мені, що Я в Отці, а Отець у Мені! Коли ж ні, то повірте за вчинки самі.*
>
> Івана 14:11, виділення автора

По суті, Ісус казав цим, що таке наочне явлення Царства припиняє всі суперечки; питання розв'язано. Тепер, само собою, кожен віруючий має повні законні права на все, заплачене Ісусом, включно зі зціленням. Будь-який віруючий може отримати кожну Божу обітницю через віру (угоду з небом), і вони не потребують хрещення Святим Духом, щоб отримати все це від Бога.

Однак щоб ця сила переливалася від вас до інших і ви могли зливатися дарами Духа й насолоджуватися благом ходіння в небесних таємницях через молитву мовами, вам треба мати силу цього помазання! Можливо, ви не зрозумієте, про що саме я веду, коли кажу про молитву мовами. Нехай вас це не лякає — я поясню це пізніше.

Моя донька Емі веде богослужіння в нашій церкві *Faith Life Church* у Нью-Олбані, штат Огайо. Протягом кількох років вона

мала проблеми зі здоров'ям, що було загадкою для всіх нас: її живіт повільно збільшувався й випирав назовні. Хоча ми були в багатьох лікарів, ніхто не міг зрозуміти, чому це відбувається. Усі як один казали, що така в неї тілесна конституція.

Це тривало доти, аж поки вона дійсно не почала мати такий вигляд, наче на шостому місяці вагітності. Якраз у той період Емі зробили рентгенівський знімок, і на ньому ми чітко побачили велику пухлину всередині її живота. Побачивши рентгенівський знімок, Емі знала, яким буде наступний крок — операція. Емі нещодавно вийшла заміж і розуміла, що будь-яка хірургічна операція може утруднити їй мати дітей або навіть це унеможливить. І це був не варіант для Емі. Вона все життя мріяла стати мамою. Ми також могли побачити на рентгенівському знімку Емі, що велика пухлина змістила її внутрішні органи, і це спричинило проблеми з травленням, а також серйозні проблеми з нирками. Вона вирішила по-справжньому серйозно взятися за Слово Боже й зосередитися винятково на тому, чого Біблія вчить про зцілення. Протягом тих самих тижнів я навчав про зцілення в церкві *Faith Life*. Наприкінці цього циклу Емі попросила старійшин церкви покласти на неї руки й помолитися над нею щодо її зцілення згідно з Посланням Якова, що ми й зробили:

> *Чи хворіє хто з вас? Хай покличе пресвітерів Церкви, і над ним хай помоляться, намастивши його оливою в Господнє Ім'я, і молитва віри вздоровить недужого, і Господь його підійме, а коли він гріхи був учинив, то вони йому простяться.*
>
> Якова 5:14-15

Емі, переконана в Слові Божому, *об'явила* своє зцілення, коли ми поклали на неї руки. Хоча тієї миті, коли ми молилися за неї, не було жодних фізичних проявів її зцілення, та вона була переконана, що зцілилася.

Через два тижні вона лягла спати, усе ще не маючи фізичних доказів того, що зцілилася, проте вранці прокинулася в шоку: вона втратила шість кілограмів тілесної ваги та двадцять сантиметрів у талії за ніч, коли спала. Її спина, яка до того була скрученою і вся у вузлах, тепер також була цілком нормальною. Вона миттєво зцілилася!

ДО **ПІСЛЯ**

Ці фотографії демонструють дивовижне зцілення. На зображенні ліворуч показано, який вигляд Емі мала, коли лягла спати. Зображення праворуч демонструє вигляд Емі після того, як вона прокинулася.

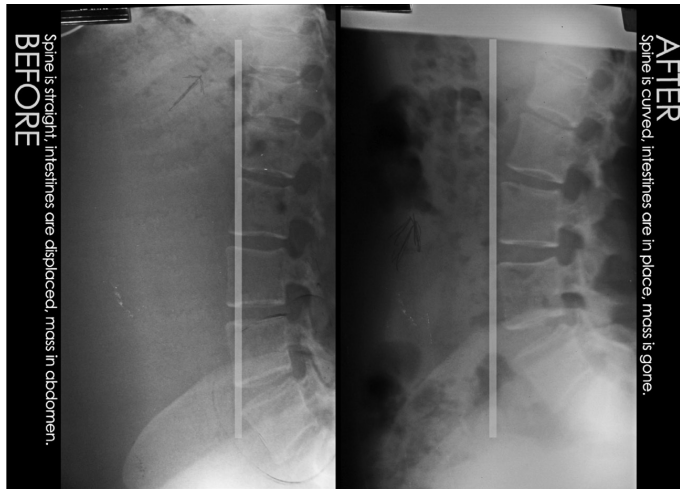

Ліворуч ви можете побачити рентгенівський знімок її спини до одужання, а праворуч — через тиждень після одужання. Зверніть увагу на надзвичайну зміну розташування хребта!

Емі була на той час і досі є нашим лідером поклоніння в церкві *Faith Life*. Авжеж, можете собі уявити, що сталося наступної неділі, коли вона пішла до церкви — люди просто-таки витріщилися на неї! Шоковані, опинялися у фоє та казали: «Що з тобою сталося? Ти отримала нове тіло?» Тієї неділі вся церква була ошелешена, коли Емі вела богослужіння, і це наочне проявлення Царства Божого привело багатьох до Бога, і багато хто зцілився також.

Ви маєте погодитися з тим, що люди мають бачити Царство Боже в активній роботі. У Діях ми бачимо, що помазання, а саме хрещення Святим Духом, є життєво важливим:

> *Та ви приймете силу, як Дух Святий злине на вас, і Моїми ви свідками будете в Єрусалимі, і в усій Юдеї та в Самарії, та аж до останнього краю землі.*
>
> Дії 1:8

І якщо дослухатися до слів Самого Ісуса, то це була *потреба* для явлення Царства Божого:

> *А тих, хто ввірує, супроводити будуть ознаки такі: у Ім'я Моє демонів будуть вигонити, говоритимуть мовами новими, братимуть змій; а коли смертодійне що вип'ють, не буде їм шкодити; кластимуть руки на хворих, і добре їм буде!*
>
> Марка 16:17-18

Брати змій і випивати смертодійне — це вказує на царство сатани й прямо стосується страху. Царство сатани повержене. Ісус не пропонує тут, щоб ми насправді брали в руки смертоносних гадів чи пили отруту, але Він вживає цю фразу як приклад тієї влади, яку ми отримали над ворогом. Ми маємо вносити цю владу й силу Бога у володіння сатани та звільняти людей!

Зверніть увагу: Ісус каже, що **ці ознаки** супроводжуватимуть тих, хто вірує. Коли люди побачать ці *ознаки* (проявлення) Царства, вони стануть запитувати, як це сталося. Бо ж ознака вказує на щось. Сама собою вона не є відповіддю, одначе вказує на Ісуса — відповідь у Ньому!

Ці ознаки припиняють усі суперечки про те, чи є Ісус Господом, чи ні — ВІН ГОСПОДЬ! І коли люди побачать, що Він — Господь, вони покаються і прийдуть до Бога. Ось чому нам потрібне хрещення Святим Духом, бо ж без нього наші діла для Господа не будуть справді плідними!

Отже, тепер, коли ми розібралися з тим, для чого потрібне хрещення Святим Духом, розгляньмо ті місця зі Святого Письма, де згадується про це помазання.

Розділ 5

СВІДЧЕННЯ СВЯТОГО ПИСЬМА

Один із найкращих способів зрозуміти, що таке хрещення Святим Духом, — це простежити за тими, хто отримав його в день П'ятидесятниці, як це подається в Діях святих апостолів. Досліджуючи вірш за віршем зі Святого Письма, ви лише зростатиме у вірі та впевненості, що це хрещення для вас також.

> *Коли ж почався день П'ятдесятниці, всі вони одно-душно знаходилися вкупі. І нагло зчинився шум із неба, ніби буря раптова зірвалася, і переповнила ввесь той дім, де сиділи вони. І з'явилися їм язики поділені, немов би огненні, та й на кожному з них по одному осів. Усі ж вони сповнились Духом Святим, і почали говорити ін-шими мовами, як їм Дух промовляти давав. Перебували ж в Єрусалимі юдеї, люди побожні, від усякого народу під небом. А коли оцей гомін зчинився, зібралася безліч наро-ду, та й диву далися, бо кожен із них тут почув, що вони розмовляли їхньою власною мовою!.. Усі ж побентежили-*

> *ся та дивувалися, та й казали один до одного: Хіба ж не галілеяни всі ці, що говорять? Як же кожен із нас чує свою власну мову, що ми в ній народились? Парфяни та мідяни та еламіти, також мешканці Месопотамії, Юдеї та Каппадокії, Понту та Азії, і Фрігії та Памфілії, Єгипту й лівійських земель край Кірени, і захожі римляни, юдеї й нововірці, крітяни й араби, усі чуємо ми, що говорять вони про великі діла Божі мовами нашими! І всі не виходили з дива, і безрадні були, і говорили один до одного: Що ж то статися має? А інші казали глузуючи: Вони повпивались вином молодим!*
>
> Дії 2:1-13

Перше, на що я хочу звернути вашу увагу, — це те, що в Біблії сказано: **усі вони** були сповнені Святим Духом! По-друге, *усі* вони говорили мовами. Можливо, ви чули, як люди описують день П'ятидесятниці та пояснюють, чому всі вони говорили мовами. Дехто наполягає на тому, що це був одноразовий досвід церкви, оскільки там зібралися прибульці з багатьох держав — отже, потрібні були й мови, щоби проповідувати Євангелію всім людям, носіям різних мов.

Утім, якщо ви уважніше придивитеся, що говорить Святе Письмо, то побачите, що ті 120, які були у верхній кімнаті, говорили про чудові діла Бога. Вони не проповідували Євангелію; вони просто прославляли Бога:

> *...усі чуємо ми, що говорять вони про великі діла Божі мовами нашими! І всі не виходили з дива, і безрадні були, і говорили один до одного: Що ж то статися має?*
>
> Дії 2:11-12

Люди, що перебували поряд з апостолами й чули, як ті прославляють Бога їхніми рідними мовами, були вражені та збентежені. Потім апостол Петро встав і проповідував звістку про спасіння, і 3000 долучилися до церкви того дня. Авжеж, якби Ісусові учні *проповідували* мовами, Петру не довелося б уставати й звертатися до інших із благою звісткою. Але поки апостол Петро не встав, щоби проповідувати, ті не знали, що означає почуте ними. Мови не вживалися для проповіді Євангелії тоді, і ними не користаються, щоби проповідувати Євангелію сьогодні. Ми ще дослідимо користь мов для віруючого в наступному розділі, а наразі я просто наводжу найпоширеніший аргумент, який мені доводилося чути.

Хочу наголосити, що сказано в Біблії: вони *всі* отримали це, і *всі* заговорили мовами. Так, якби Біблія зупинилася саме на цьому, то ми могли би сумніватися, що говоріння мовами призначене для всієї церкви. Але читаємо в Біблії інше. Натомість ми знаходимо, що це явище триває і відбувається з *кожною особою*, яка приймає хрещення Святим Духом після дня П'ятидесятниці.

Дозвольте мені розповісти вам про одного чоловіка, який також був присутній на тому зібранні в день П'ятидесятниці, його звали Пилип.

> *Ходили тоді розпорошенці, та Боже Слово благовістили. Ось Пилип прийшов до самарійського міста, і проповідував їм про Христа. А люди вважали на те, що Пилип говорив, і згідно слухали й бачили чуда, які він чинив.*
>
> Дії 8:4-6

Тут ми бачимо, як апостол Пилип ділами показує Царство, а народ слухає. Ось як воно має бути й сьогодні! Коли люди *бачать*

ознаки, коли вони *бачать докази* Царства, то будуть пильними до того, що ви їм кажете.

> *Із багатьох бо, що мали їх, духи нечисті виходили з криком великим, і багато розслаблених та кривих уздоровилися. І радість велика в тім місті була!*
>
> Дії 8:7-8

Зверніть увагу, що апостол Пилип ходив у силі, яку він нещодавно отримав, коли перебував у Єрусалимі. Знамення супроводжували його, оскільки сила Божа була очевидна для всіх. Він отримав ту саму *dunamis* (грецьке слово, що означає *силу*); тепер він міг бути свідком Царства Божого.

> *Як зачули ж апостоли, які в Єрусалимі були, що Боже Слово прийняла Самарія, то послали до них Петра та Івана. А вони, як прийшли, помолились за них, щоб Духа Святого вони прийняли, бо ще ні на одного з них Він не сходив, а були вони тільки охрищені в Ім'я Господа Ісуса. Тоді на них руки поклали, і прийняли вони Духа Святого!*
>
> Дії 8:14-17, виділення автора

Коли апостоли в Єрусалимі почули, що Самарія прийняла Слово Боже, то послали туди Петра й Івана. Коли ті прийшли, то помолилися за місцевих, щоб вони могли отримати Святого Духа, бо Святий Дух іще не зійшов на жодного з них. Одначе в Біблії просто сказано: демони виходили, люди зцілювалися, могутні діла Бога відбувалися на їхніх очах, і люди повірили в Ісуса

й охрестилися у воді. Але там також сказано, що Святий Дух іще НЕ ЗІЙШОВ на жодного з них!

Розумієте, Пилип проповідував спасіння, і вони прийняли його, проте ще не отримали хрещення Святим Духом. Вони були народжені згори, та подивіться, як про це сказано дослівно: Святий Дух «ні на одного з них... НЕ СХОДИВ». Знову ж таки, ось ця різниця: Святий Дух *у* нас (народжені згори), і Святий Дух, коли Він сходить *на* нас і надає силу.

Біблія не говорить, чому апостол Пилип не проповідував їм про хрещення Святим Духом. Можливо, він покинув Єрусалим одразу після того, як сам прийняв хрещення Святим Духом і на той час іще не знав, що воно — для всіх. Хоч би якою була причина, проте очевидно, що люди повірили Євангелії та охрестилися водою, і так вони народилися знову. Утім, зауважте, наскільки важливим для апостолів було, щоб люди в Самарії отримали хрещення Святим Духом подібно до них — невідкладно.

Першою їхньою думкою було не вказувати їм, як одягатися. Вони не казали: «Нумо навчімо їх, як треба правильно одягатися або коли проводити церковні зібрання». Їх не цікавили правила доктрини. Про що вони подбали першочергово? Про хрещення Святим Духом! Тож вони доклали зусиль, щоб негайно вирушити в Самарію і розповісти тим людям усе про хрещення Святим Духом.

> *Як побачив же Симон, що через накладання апостольських рук Святий Дух подається, то приніс він їм гроші, і сказав: Дайте й мені таку владу, щоб той, на кого покладу свої руки, одержав би Духа Святого!Та промовив до нього Петро: Нехай згине з тобою те срібло твоє, бо ти думав набути дар Божий за гроші! У цім ділі нема тобі частки*

> *ні уділу, бо серце твоє перед Богом не слушне. Тож покайся за це лихе діло своє, і проси Господа, може прощений буде тобі замір серця твого! Бо я бачу, що ти пробуваєш у жовчі гіркій та в путах неправди. А Симон озвався й сказав: Помоліться за мене до Господа, щоб мене не спіткало нічого з того, про що ви говорили...*
>
> Дії 8:18-24

Коли Симон побачив, що Дух дається з покладанням рук, то запропонував апостолам гроші, щоб вони дали йому таку силу. Симон, мабуть, побачив щось, якийсь доказ того, що відбулося щось надзвичайне, коли люди отримали Святого Духа. Він захотів цієї сили.

Тут не сказано, що вони заговорили мовами відразу, але все ж сталося щось видиме, що могли побачити всі навколишні. Симон угледів щось потужне, і йому схотілося й собі отримати таку можливість, щоб із такою самою силою впливати на людей. На мою думку, оці його висловлювання, наведені тут, показують якраз те, що люди прийняли це хрещення так само, як і всі інші, і почали говорити мовами. Ще раз хочу наголосити на тому, наскільки значимим для церкви в Єрусалимі було хрещення Святим Духом — воно було життєво важливим!

Коли Павло навернувся дорогою в Дамаск, чоловік на ім'я Ананій був посланий до Павла помолитися за нього:

> *І Ананій... руки поклавши на нього, промовив: Савле брате, Господь Ісус, що з'явився тобі на дорозі, якою ти йшов, послав ось мене, щоб став ти видющий, і наповнився Духа Святого!*
>
> Дії 9:17

У Біблії не сказано, що Павло говорив мовами, коли прийняв хрещення Святим Духом, але ми знаємо, що він говорив мовами, і я вірю, що він прийняв його так само, як і всі інші. Ви можете запитати, чому я в це вірю. Усе просто. Тому що сам Павло написав про це в Першому посланні до коринтян:

> *Дякую Богові моєму, розмовляю я мовами більше всіх вас.*
>
> 1 до коринтян 14:18

Отже, ми можемо дійти висновку, що Павло заговорив мовами, коли був хрещений Святим Духом. Читаючи розділ за розділом Дій святих апостолів, ви відкриєте, що це хрещення тривало день за днем у всій церкві. Це сталося не лише в день П'ятидесятниці.

Згодом, як читаємо в Діях 10, апостола Петра відправлено до дому язичників і настановлено проповідувати їм Євангелію. Пам'ятайте, що для Петра, який був юдеєм, це була цілком незвична річ — увійти до дому язичника. Він пішов лише тому, що був проваджений туди видінням від Святого Духа:

> *Як Петро говорив ще слова ці, злинув Святий Дух на всіх, хто слухав слова. А обрізані віруючі, що з Петром прибули, здивувалися дивом, що дар Духа Святого пролився також на поган! Бо чули вони, що мовами різними ті розмовляли та Бога звеличували... Петро тоді відповів: Чи хто може заборонити христитись водою оцим, що одержали Духа Святого, як і ми? І звелів охреститися їм у Йменні Ісуса Христа. Тоді просили його позостатися в них кілька днів.*
>
> Дії 10:44-48

Коли апостол Петро проповідував Євангелію Христа в язичницькому домі, Святий Дух зійшов на всіх, хто чув цю благу вість. Ви не можете побачити Духа Божого — то звідки вони взнали, що Святий Дух зійшов на них? У тексті сказано, що обрізані віруючі, які прийшли з Петром, були здивовані тим, що дар Святого Духа вилився навіть на язичників — бо ж почули, як ті розмовляли іншими мовами та прославляли Бога.

Отже, які докази того, що там був присутній Святий Дух? Апостол Петро мав визнати те, що було для нього очевидним, — Бог прийняв цих людей. Той факт, що він бачив, як ті заговорили мовами, до того ж він навіть і не згадував нічого про хрещення Святим Духом, то який інший доказ був йому потрібен? Петро *знав*: так, вони отримали Святого Духа, бо отримали Його так само, як колись і він, і вони молилися мовами.

Ви виявите величезну різницю між тим, що сучасна церква вважає важливим, і тим, що важливим вважала церква в біблійні часи. Один із моїх улюблених уривків зі Святого Письма міститься в Книзі Дії — тут дуже чітко вказано, що кожен має бути хрещений Святим Духом, і беззаперечно підтверджено, що це дія Святого Духа від народження згори:

> *І сталося, що коли Аполлос перебував у Коринті, то Павло, перейшовши горішні країни, прибув до Ефесу, і деяких учнів знайшов, та й спитав їх: Чи ви Духа Святого одержали, як увірували? А вони відказали йому: Та ми навіть не чули, чи є Дух Святий!*
>
> Дії 19:1-2

Увійшовши в місто Ефес, Павло знайшов учнів і запитав їх: «Чи ви Духа Святого одержали, як увірували?» Це було перше, що турбувало апостола Павла, коли він зустрів цих віруючих.

Апостол розумів, що народження згори значно відрізняється від хрещення Святим Духом із доказом говоріння мовами.

Чому це мало бути першим, з чим звернувся до них Павло? Бо саме це сказав їм Ісус, про що читаємо в Діях 1:4! По суті, Ісус каже: «Не виїжджайте з міста без цього!» Що робили апостоли в Єрусалимі, коли дізналися, що люди в Самарії почули Слово? Вони сказали: «Хлопці, рушимо туди, і негайно. Ми маємо переконатися, що там у них усе, як слід. Рушаймо й пересвідчимося, що вони там мають хрещення Святим Духом». Коли Апостол Павло, проходячи Ефес, знайшов там учнів, то першим ділом запитав у них: «Чи ви Духа Святого одержали, як увірували?»

Коли ж ті відповіли: «Та ми навіть не чули, чи є Дух Святий!» — Павло запитав їх, яке хрещення вони прийняли. Вони відповіли: Іванове хрещення. Павло сказав, що хрещення Івана — це хрещення покаяння, і сам Іван Хреститель казав людям вірити в Того, Хто прийде після нього. Тобто вірити в Ісуса.

ЦЯ ТЕМА Й ДОСІ Є ТАКОЮ СУПЕРЕЧЛИВОЮ ДЛЯ БАГАТЬОХ ЦЕРКОВ НЕ ТОМУ, ЩО ВОНА НЕ ПРЕДСТАВЛЕНА В БІБЛІЇ, А ЧЕРЕЗ ТЕ, ЩО ВОНА ТАКА НЕНАВИСНА ДИЯВОЛУ.

Почувши це, вони хрестилися в ім'я Господа Ісуса (хрестилися водою). Потім, коли Павло поклав на них руки, на них зійшов Дух Святий і вони заговорили іншими мовами. Зверніть увагу: коли Павло запитував про це, то вже зважав на те, що вони вірять в Ісуса. Ось чому він запитав: «Чи

отримали ви Святого Духа, раз уже увірували?» Він розумів, що бути охрещеним Святим Духом — це чітко відрізняється від бути народженим згори.

Що ж до того, чому ця тема й досі є такою суперечливою для багатьох церков, то вважаю, це не тому, що вона не представлена в Біблії, а через те, що вона така ненависна дияволу.

Бо ж якщо в цьому хрещенні — сила, якщо воно відчиняє двері для здатності змінювати життя й бути свідком світові, тоді ви виступите проти бога цього світу, а ми знаємо, якої він буде думки щодо цього. Хрещення Святим Духом дає нам резервуар сили — Божої сили, щоб вершити діла Ісуса для прославлення Бога!

Розділ 6

ЧИ ВСІ МОЛЯТЬСЯ МОВАМИ?

Можливо, ви чули, як люди кажуть, що вони самі не говорять мовами й не вірять, що хтось здатен чи ж має робити це. Після чого процитують вам Перше послання до коринтян як доказ такого свого переконання. А ще вказуватимуть на те, що нібито сам апостол Павло сказав, що не кожен говорить мовами. Що ж, погляньмо на текст Писання й дізнаємося, чи це й справді те, що говорить апостол:

> *І ви тіло Христове, а зосібна ви члени! А інших поставив Бог у Церкві попереше апостолами, подруге пророками, потретє учителями, потім дав сили, також дари вздоровлення, допомоги, управління, різні мови. Чи ж усі апостоли? Чи ж усі пророки? Чи ж усі вчителі? Чи ж усі сили чудодійні? Чи ж усі мають дари вздоровлення? Чи ж мовами всі розмовляють? Чи ж усі виясняють?*
>
> 1 до коринтян 12:27-30, виділення автора

У цьому листі Павло розповідає церкві в Коринті, як чинити організовано, щоб кожному з них можна було послужити на церковних зібраннях. На той час усі вони намагалися перевершити одне одного своїми духовними дарами й улюбленими проповідниками. Павло ж навчає їх, як учиняти так, як треба Тілу, в єдності та любові. Тепер уважніше розгляньмо вірші з 12-го розділу Першого послання до коринтян :

> *І ви тіло Христове, а зосібна ви члени! А інших поставив Бог у Церкві поперше апостолами, подруге пророками, потретє учителями, потім дав сили, також дари вздоровлення, допомоги, управління, різні мови.*
>
> 1 до коринтян 12:27-28, виділення автора

Апостол провадить далі, але я зупинюся на цьому, тому хочу трохи більш розлого поговорити про цю фразу — «у Церкві». Тут він має на увазі церковні зібрання в прямому сенсі слова. Ми можемо переконатися в цьому, поглянувши на вірші з 14-го розділу Першого послання до коринтян, де апостол використовує ту саму фразу:

> *Дякую Богові моєму, розмовляю я мовами більше всіх вас. Але В ЦЕРКВІ волію п'ять слів зрозумілих сказати, щоб і інших навчити, аніж десять тисяч слів чужою мовою!*
>
> 1 до коринтян 14:18-19, виділення автора

Апостол Павло каже, що дякує Богові, що говорить мовами більше, ніж усі вони, **«але в церкві...»**. Знову ця фраза, і цього разу зрозуміло, що Павло говорить про фактичне зібрання цер-

кви, а не про вселенське Тіло Христа. Ми всі погодимося з тим, що й апостол Павло є частиною цілого Тіла Христа, тобто Церкви. Звісно ж, це так. І він каже, що радий, що говорить іншими мовами більше, ніж усі віруючі в Коринті. Апостол сказав це тому, що тамтешня церква була в захваті від своєї нової здатності говорити мовами, але все це було невпорядковане й спричиняло лише сум'яття.

По суті, він каже: «Гей, хлопці, я говорю мовами більше, ніж усі ви, проте є спосіб провадити це "в церкві" таким чином, щоби усе було впорядковане й не спричиняло такого розгардіяшу». Після чого додає, що в церкві (тобто в зібранні віруючих) він воліє говорити з розумінням (їхньою спільною мовою), щоб інші могли наставлятися.

Щодо самої церковної служби, то дехто служитиме з даром мов і тлумачення, як зазначено в 12-му розділі Першого послання до коринтян, одначе всі не будуть, та й не мають, служити в цьому дарі з метою настановлення всього тіла. Павло навіть радить обмежити те, скільки саме людей мають говорити мовами й витлумачувати під час служби — три особи щонайбільше:

> *Як говорить хто чужою мовою, говоріть по двох, чи найбільше по трьох, і то за чергою, а один нехай перекладає!*
>
> 1 до коринтян 14:27

Отже, коли Павло каже, що всі не говорять мовами, то цим має на увазі «в церкві», або ж на церковному зібранні.

Тут вам треба зрозуміти, що кожен віруючий матиме здатність молитися мовами, та не кожен матиме це покликання: виступати в дарі мов і тлумачення під час церковної служби. Якщо ви маєте покликання виступати в цьому дарі під час служіння, то, згідно з

Біблією, вам слід молитися, щоб ви також могли й витлумачувати сказане:

> *Ось тому, хто говорить чужою мовою, нехай молиться, щоб умів виясняти.*
>
> 1 до коринтян 14:13

Я вважаю, що людина, яка говорить мовами, водночас є і найбільш гідним кандидатом витлумачувати на служіннях, оскільки послання Духа вже протікають через неї.

Чому вам треба молитися мовами? Диявол ненавидить віруючих, які вміють молитися Духом (мовами), і я хочу бути впевненим, що ви розумієте, чому саме.

Коли Павло сказав, що він радий, що молився мовами більше, ніж будь-хто інший, то, мабуть, була причина, чому він так почувався. Апостол зробив коментар у 14-му розділі Першого послання до коринтян, який нам теж слід прочитати:

> *Як говорить хто чужою мовою, той **будує** тільки самого себе, а хто пророкує, той Церкву **будує**.*
>
> 1 до коринтян 14:4, виділення автора

Трохи заглибимося. Що означає це «будувати»? У поданому контексті це слово означає «наставляти або приносити користь, особливо моральну чи духовну; надихати»[2].

Ви маєте погодитися з тим, що буває багато випадків, коли вам потрібні настанови, щоби знати, яким шляхом іти; щоби зрозуміти ситуацію або ухвалити правильне рішення. Ось де молитва

[2] http://www.dictionary.reference.com/browse/Edified?s=t.

мовами може допомогти вам: щоб навчити вас чи принести настанови у ваше життя. Апостол Павло роз'яснює цей момент у Посланні до римлян:

> *Так само ж і Дух допомагає нам у наших немочах; бо ми не знаємо, про що маємо молитись, як належить, але Сам Дух заступається за нас невимовними зідханнями. А Той, Хто досліджує серця, знає, яка думка Духа, бо з волі Божої заступається за святих.*
>
> До римлян 8:26-27, виділення автора

Апостол Павло каже нам, що маємо проблему та слабкість: «Ми не знаємо, про що молитися». Ви можете запитати: «Чому це слабкість?» Ми зрозуміємо, чому це слабкість, прочитавши вірші з 5-го розділу Першого послання Івана:

ТАК САМО Ж І ДУХ ДОПОМАГАЄ НАМ У НАШИХ НЕМОЧАХ; БО МИ НЕ ЗНАЄМО, ПРО ЩО МАЄМО МОЛИТИСЬ, ЯК НАЛЕЖИТЬ...

ДО РИМЛЯН 8:26

> *І оце та відвага, що ми маємо до Нього, що коли чого просимо згідно волі Його, то Він слухає нас. А як знаємо, що Він слухає нас, чого тільки ми просимо, то знаємо, що одержуємо те, чого просимо від Нього.*
>
> 1 Івана 5:14-15

Не знаючи волі Бога або не будучи впевненими, що знаємо її, ми не можемо діяти у вірі (перебуваючи в згоді з Богом); і якщо ми не можемо діяти у вірі, тоді ми, безсумнівно, слаб-

кі, адже не зможемо долучитися до благодаті чи сили Божої, якщо не буде віри. Тож Павло каже, що невміння молитися є слабким станом і молитва мовами може допомогти. Прочитаймо ще раз:

> *Так само ж і Дух допомагає нам у наших немочах; бо ми не знаємо, про що маємо молитись, як належить.*
>
> До римлян 8:26, виділення автора

Наша слабкість у тому, що ми не вміємо молитися! Біблія не говорить нам, із ким одружуватися, де жити чи на якій роботі працювати. Не знаючи волі Бога, ми не можемо знати й вірити, що отримуємо від Бога, коли молимося. Знову ж таки, це величезна слабкість! Ми не маємо довіри до Бога, коли не знаємо, яка Його воля. Але є спосіб, за допомогою якого можемо розпізнати волю Бога в кожній життєвій ситуації. Є спосіб, завдяки якому можемо бути впевнені в Божій волі, щоб нам можна було діяти з вірою.

Ось про що мовить апостол. Настановлення, про яке він каже, — це означає мати доступ саме до такого роду знання; тобто знання, яке приходить від Духа Божого. І ми долучаємося до слухання від Духа, молячись у Дусі, тобто мовами. Якщо ми далі дотримуватимемося поради Павла, яку він дає у 8-му розділі Послання до римлян, то...

> *...Сам Дух [заступиться] за нас невимовними зідханнями. А Той, Хто досліджує серця, знає, яка думка Духа, бо з волі Божої заступається за святих.*
>
> До римлян 8:26-27

Апостол не каже, що це ми зітхаємо й стогнемо, коли молимося в Дусі, — швидше тут він посилається на попередні вірші.

> *Бо знаємо, що все створіння разом зідхає й разом мучиться аж досі. Але не тільки воно, але й ми самі, маючи зачаток Духа, і ми самі в собі зідхаємо, очікуючи синівства, відкуплення нашого тіла. Надією бо ми спаслися. Надія ж, коли бачить, не є надія, бо хто що бачить, чому б того й надіявся? А коли сподіваємось, чого не бачимо, то очікуємо того з терпеливістю. Так само ж і Дух допомагає нам у наших немочах; бо ми не знаємо, про що маємо молитись, як належить, але Сам Дух заступається за нас невимовними зідханнями. А Той, Хто досліджує серця, знає, яка думка Духа, бо з волі Божої заступається за святих.*
>
> До римлян 8:22-27, виділення автора

Апостол Павло використовує тут слово «зітхання» як ілюстрацію, або аналогію, того, що відбувається всередині нас. Ми зітхаємо й стогнемо всередині себе, як жінка, що народжує. Тобто ми народжуємо щось із Духа Божого всередині нас, отримуємо щось нове, чого раніше не було; або можна сказати й так — щось не з нас. Отже, ми «народжуємо» знання про те, чого досі не знали, щось нове, з-поза меж власного духу, через процес молитви в Дусі. Біблія говорить нам, що Божий Дух молиться про досконалу волю Бога щодо будь-якої ситуації — через наш дух. У ній сказано, що Бог Сам молиться за нас через наш людський дух із зітханнями, які неможливо вимовити (тобто висловити зрозумілою мовою).

Тож ми виявляємо, що Святий Дух заступатиметься за нас із зітханнями (народженням), використовуючи невимовні слова —

слова, яких ми не розуміємо (або мови). І той, хто досліджує наші серця, знає думку Духа, оскільки Дух (Божий Дух) заступається за святих згідно з досконалою Божою волею. Дух Божий молиться про досконалу волю Бога для кожної ситуації **через ваш дух, коли ви молитеся мовами.**

Отже, ми слабкі, коли не знаємо волі Бога. Віра не може бути вивільнена, поки ми не дізнаємося волі Бога. Апостол Павло каже про це так: якщо ми молитимемося в Дусі, тоді й Дух Бога молитиметься через нас про Його досконалу волю для нашого життя в будь-якій ситуації.

Коли Божий Дух молиться через нас мовами, то як тоді ми можемо наставлятися, якщо не знаємо, про що саме говоримо? Відповідь міститься в іншому листі Павла:

> *...Чого око не бачило й вухо не чуло, і що на серце людині не впало, те Бог приготував був тим, хто любить Його!А нам Бог відкрив це Своїм Духом, усе бо досліджує Дух, навіть Божі глибини. Хто бо з людей знає речі людські, окрім людського духа, що в нім проживає? Так само не знає ніхто й речей Божих, окрім Духа Божого. А ми прийняли духа не світу, але Духа, що з Бога, щоб знати про речі, від Бога даровані нам, що й говоримо не вивченими словами людської мудрости, але вивченими від Духа Святого, порівнюючи духовне до духовного.*
>
> 1 до коринтян 2:9-13

Першим ділом апостол Павло каже — і на це я вже звертав вашу увагу, — що таким чином ми маємо доступ до всього того, про що ніколи не чули, не бачили й не думали. Проте він провадить далі й каже нам, як це працює:

Хто бо з людей знає речі людські, окрім людського духа, що в нім проживає? Так само не знає ніхто й речей Божих, окрім Духа Божого.

1 до коринтян 2:11

Перш ніж ми з вами розберемося з цим аспектом Писань, треба засвоїти базовий урок щодо нашого збудування. Згідно з Першим посланням до солунян, ми складаємося з трьох частин: дух, душа й тіло:

А Сам Бог миру нехай освятить вас цілком досконало, а непорушений дух ваш, і душа, і тіло нехай непорочно збережені будуть на прихід Господа нашого Ісуса Христа!

До солунян 5:23

Наш дух є Божою частиною; душа — це наш розум, воля та емоції; а наше тіло — це наше тіло. Павло каже, що наша душа (розум, воля та емоції) і дух настільки тісно пов'язані між собою, що наш дух відає, якими є наші думки.

Справедливо й зворотне: наш розум може сприймати думки нашого духу. Павло каже, що Божий Дух знає Божі думки й що ми отримали Божого Духа, щоб **могли знати** те, що Бог вільно дав нам.

А ми прийняли духа не світу, але Духа, що з Бога, щоб знати про речі, від Бога даровані нам, що й говоримо не вивченими словами людської мудрости, але вивченими від Духа Святого, порівнюючи духовне до духовного.

1 до коринтян 2:12-13

Апостол Павло провадить далі, кажучи нам, що це невідоме знання — знання, не знане нами, але відкрите нам Духом Божим, — є тим, що ми промовляємо словами, яких навчив нас Дух, а не словами, які ми говорили би своїм природним розумінням або мовою; ні, це духовні слова. Ми знаємо, що Павло має на увазі молитву мовами, коли каже про те, що ми молимося духовними словами — бо він використовує те саме визначення для опису мов, яке знаходимо в 14-му розділі Першого послання до коринтян:

> *Бо коли я молюся чужою мовою, то молиться дух мій, а мій розум без плоду! Ну, то що ж? Буду молитися духом, і буду молитися й розумом, співатиму духом, і співатиму й розумом.*
>
> До коринтян 14:14-15

Апостол тут використовує фразу «молитися духом», оскільки вона вказує на говоріння мовами. Ми можемо припустити, що Павло має на увазі те саме говоріння мовами, коли каже, що ми говоримо словами, яких навчив нас Дух:

> *Як говорить хто чужою мовою, той не людям говорить, а Богові, бо ніхто його не розуміє, і <u>він духом говорить таємне</u>.*
>
> 1 до коринтян 14:2, виділення автора

Знову ж таки, апостол Павло каже, що наш дух має здатність говорити те, чого ми ніколи не бачили, не чули й про що не знали, або, за висловом апостола, «таємне». Також зауважте в цьому вірші, що Павло каже: ми молимося про таємниці <u>своїм</u>

духом, а не Божим Духом. А як те, чого ми не знали, потрапляє в наш дух? Дуже просто — Божим Духом, Який тепер єдиний із нашим духом!

> *Хто бо з людей знає речі людські, окрім людського духа, що в нім проживає? Так само не знає ніхто й речей Божих, окрім Духа Божого.*
>
> 1 до коринтян 2:11

Коли наш дух сприймає думки Бога, то розум наш також сприймає ці думки. Коли розум сприймає думки Бога, ми називаємо це одкровенням, просвітленням або, як каже Павло, настановленням. Тепер ви знаєте, чому апостол сказав, що радий тому, що молився мовами більше, ніж будь-хто інший; бо ж отримав цю перевагу — знання волі Бога в кожній ситуації.

ХРЕЩЕННЯ СВЯТИМ ДУХОМ — ЦЕ ТАЄМНА ЗБРОЯ БОГА! ВІН МОЖЕ ПРОВАДИТИ СВОЮ ВОЛЮ НА ЗЕМЛЮ, І ДИЯВОЛ НЕ ЗНАТИМЕ, ЩО ВІДБУВАЄТЬСЯ.

Це те, на що апостол Павло посилається в Першому посланні до коринтян:

> *Духовна ж людина судить усе, а її судити не може ніхто. Бо хто розум Господній пізнав, який би його міг навчати? А ми маємо розум Христів!*
>
> До коринтян 2:15-16

Ми не обмежені простим людським розумуванням — ми можемо мати судження про все з Божою допомогою. І це чудова новина!

Ми маємо здатність, молячись у Дусі (мовами), отримувати таємниці — усе те, чого ми не знали; і завдяки цьому знанню ми можемо робити правильні судження та ухвалювати рішення про все!

Хрещення Святим Духом — це таємна зброя Бога! Він може провадити Свою волю на землю, і диявол не знатиме, що відбувається. Насправді ж, молитва в Дусі вказана як частина нашої духовної зброї в Посланні до ефесян:

> *Усякою молитвою й благанням кожного часу моліться духом...*
>
> До ефесян 6:18

Молитва в дусі дає змогу дібрати стратегії, які допомагають оминути ворога або крокувати вперед, покладаючись на унікальні й нестандартні рішення.

Користь для нас, цілком очікувана, полягає в тому, що ми можемо ухвалювати правильні рішення в житті, долучившись до розуму Христа. Певен, ви однозначно погодитеся з тим, що це життєво важливо! Що це саме так, я не раз виявляв на власному досвіді!

Пам'ятаю, як одного разу довелося ухвалювати непросте рішення щодо мого бізнесу. Торговий представник, з яким я працював і який працював на одного мого клієнта, погрожував подати на мою компанію до суду, оскільки я відмовився перейти з ним у нову компанію. Він хотів, щоб я і далі вів із ним бізнес, бо він сам залишив постачальника, з яким я завжди працював. Мені подобався мій торговий представник, але я відчував, що моя прихильність більше стосувалася компанії, у якій він працював, а не його особисто. Авжеж, у тій компанії, де він тоді працював, йому дійсно сказали, що всі його клієнти можуть перейти разом із ним у його нову компанію. Тож я не зробив би нічого поганого, пі-

шовши з ним, проте все-таки мені було неприємно від того, що здавалося примусом. Ба більше, його нинішня компанія завжди була чесною зі мною.

Він погрожував судитися зі мною, бо за кілька місяців до того вже заводив розмови про те, що збирається перейти в нову компанію, і запитав мене, чи я піду з ним. Особливо не задумуючись про це тоді, я сказав, що піду. Тож тепер він наполягав на тому, що розраховував на мій бізнес, коли ухвалив рішення змінити компанію. Та з наближенням дати фактичного переходу в мене почало з'являтися неприємне передчуття з цього приводу. Тому кілька днів я молився в дусі щодо цього, утім, не міг почути відповіді, якої потребував.

Ми з Дрендою часто беремо наших дітей до чудового парку розваг, що розташований за кілька годин їзди від нас і називається *Cedar Point*. Насправді це найбільший парк «американських гірок» у Сполучених Штатах, і зазвичай ми їздимо туди кілька разів на рік. Якраз тоді був вечір п'ятниці, і до понеділка вранці мені вже треба було мати готову відповідь, що робити далі. Тож я вирішив, що було б добре перевести думки на щось інше, тому запросив Дренду на вечір у парк розваг. Стоячи в черзі по квитки й навіть не думаючи про рішення, яке мав ухвалити до ранку понеділка, раптом я точно зрозумів, що саме робити. Це було ясно як білий день. Святий Дух проговорив до мене, і я залишився в головній компанії. Нова ж компанія торгового представника припинила роботу за кілька місяців.

Отже, головний ключ до успіху — молитися! І молитися в дусі так часто, щоб у вас усе було добре і щоб ви ухвалювали правильні рішення, а також були втаємничені в переможні стратегії Духа, які вам потрібні для успіху.

Безперестанку моліться!

1 до солунян 5:17

Розділ 7

СКРИНЯ ЗІ СКАРБОМ

Пам'ятаю день, коли вперше зустрів Дена. Він стояв у глибині церкви, в останньому ряду, разом із моєю двоюрідною сестрою Дженніфер. Пізніше я дізнався, що вони зустрічаються. Проте з виразу обличчя Дена можна було зрозуміти, що йому в нашій церкві не просто незручно — він почувається тут зовсім чужим. Згодом я довідався, що наша церква дещо відрізнялася від тієї деномінаційної церкви, яку Ден відвідував. Утім, коли він почав дізнаватися про Царство, його напруження стало спадати. Згодом він одружився з моєю двоюрідною сестрою.

На той час Ден фермерував на більше ніж 566 гектарах землі в центральній частині Огайо, і справи його йшли не дуже добре. Фактично його господарство не давало прибутку, і це хлопця дуже непокоїло. Одначе Ден і далі дізнавався про Царство й про те, як Святий Дух здатен допомагати, тож якось він звернувся до Дженніфер:

— Я хочу подвоїти наші пожертви.

Дженніфер була вражена та схвильована водночас. Тож вони так і зробили.

Того самого року врожайність на тих 566 гектарах була на 128 відсотків вищою, ніж роком раніше. Вищою настільки, що вони

змогли заплатити готівкою за нову машину та придбати за готівку іншу ферму, що означало більше площ для посіву наступного року. Ден був просто в захваті від таких результатів! Він казав, що його батькові знадобилося б десять років, щоб окупити нову ферму, а він щойно заплатив за неї готівкою. Я поцікавився в Дена, як це сталося, попросивши розповісти мені цю історію.

Виходило так, що Ден і Дженніфер, почавши подвоювати свої пожертви, також молилися й просили Бога показати їм, що робити далі. Одного разу, як розповів Ден, перебираючи стос паперів, які зазвичай отримував щодня поштою, здебільшого рекламні оголошення для фермерів, він уже був викинув у корзину маленьку листівку — аж от відчув поштовх витягнути її назад і передивитися уважніше. У листівці не було нічого особливого — так, чергова реклама сільськогосподарської техніки. Однак у ній містилося також запрошення для фермерів на зустріч і демонстрацію обладнання.

Ден відчув якесь дивне спонукання відвідати цей захід. Зустріч завершилася тим, що він купив обладнання, яке там рекламували. Це був абсолютно новий продукт на ринку — пристрій, що допомагав садити: готувати ґрунт і висівати насіння. Ден спробував пояснити мені, з наукового погляду, чому саме цей пристрій був такий ефективний для збільшення врожайності, проте «втратив» мене приблизно на половині своєї розповіді. Та головне, що хлопець сам розумів, для чого цей пристрій, і насправді саме це було важливо. Ден сказав мені, що на той час він був лише другим фермером в Огайо, хто купив це обладнання. Отож цей невеликий інструмент зробив свою справу, і результатом стало збільшення врожайності на 128 відсотків. Ден придбав більше землі й сьогодні обробляє тисячі гектарів. Тепер він має багато історій про те, як Святий Дух допомагав йому ухвалювати рішення, що просували його вперед швидше, ніж він міг навіть уявити.

Тож як саме Ден перетворив свою непомітну ферму на таку, що приносить великий прибуток? Він дотримувався настанов свого Порадника — Святого Духа. І можна лишень пожалкувати, що більшість християн чують цю історію та не мають уявлення, як і чому це сталося, — саме через те, що мені здалося це настільки важливим, я вирішив написати цю книжку. Авжеж, більшість християн прославлятимуть Бога, який Він великий, визнаватимуть те, що це сталося від Бога, — до того ж не маючи жодного уявлення, як це можна було б повторити. Також є багато християн, які розчаровані в Богові та звинувачують Його у своїх бідах. «Де ж Бог? Я не знаю, чому Бог мені не допоміг», — таке й подібне мені доводиться чути постійно.

Сподіваюся, ви це й так уже зрозуміли, але Царство діє за законами, а не за преференціями. Бог не вибирає тих, кого Він стане благословляти або ні. Ден не якийсь там Божий обранець, він не більш особливий для Бога, ніж ви. Коли йдеться про Царство, то ви в ньому маєте такі самі законні права, як і Ден. Подібно до того, як кожна людина має право сіяти насіння та збирати врожай, Царство Боже діятиме для кожного, хто знає, як користуватися законами Царства. Ви є членом Божої сім'ї та підданцем Божого великого Царства й маєте доступ до всього, що Він має.

Тож дозвольте мені розповісти вам, чому так багато Божих людей терплять невдачі в житті. Вони не знають, як діє Царство Боже, але водночас знають, як почути Святого Духа.

> *Так говорить Господь, **твій** Відкупитель, Святий Ізраїлів: Я Господь, Бог **твій**, що **навчає тебе про корисне**, що провадить **тебе** по дорозі, якою **ти** маєш ходити.*
>
> Ісая 48:17, виділення автора

Денів успіх не був чимось таким, що він надумав сам для себе. Це була унікальна стратегія Святого Духа, оскільки Ден здійснив кроки для застосування закону Царства. Він і його дружина дослуховувалися до того, що говорить їм Святий Дух, допомагаючи їм згідно з Його планом. Я навіть хочу, щоб ви це записали:

СВЯТИЙ ДУХ МАЄ ПЛАН!

Немає нічого потужнішого, ніж мати план. Без плану жодна візія — це лишень мрія, одначе за допомогою плану мрію можна втілити в життя.

Скажімо, якась сім'я може уявити собі чудовий дім із багатьма спальнями, просторими вітальнями, великою сучасною кухнею та прекрасним дизайном. Але наразі це просто сон, картинка. Цю картинку треба вималювати, а потім перетворити на проєкт — тобто план. Коли будівельник має проєкт, можна вже починати зводити будинок. Та чомусь більшість християн вирізняються тим, що я називаю менталітетом «поштової скриньки». Коли вони моляться й просять у Бога грошей, яких потребують, як це робив і Ден, то просто очікують, що ці гроші самі собою з'являться в їхній поштовій скриньці або, іще гірше, знайдеться хтось, хто сам дасть їм ці гроші. Вони не мають жодного поняття, який насправді сам процес.

Авжеж, спершу вам дійсно знадобиться картинка. Проте є процес, як утілювати цю картину в реальність, де ви справді зможете насолоджуватися плодами своєї візії. Відповідь — план, або стратегія, потрібна для його реалізації. Дозвольте навести вам такий приклад. Якби я сказав вам, що зможу розв'язати ваші фінансові проблеми, до того ж дуже швидко, — приготуйте ручку й папір, оскільки зараз я почну розказувати вам, що для цього треба

зробити, — ви б одразу ж дістали папір і ручку та приготувалися занотувати відповідь. Далі я сказав би, що все те, що зараз скажу вам, звільнить більшість читачів цієї книжки від фінансового стресу, а також від боргів уже до кінця цього року. Тепер ваша рука вже міцніше стискає ручку, і ви напружуєтеся, щоб упевнитися, що нічого не пропустите з того, що я збираюся сказати.

Відповідь насправді дуже проста, пояснюю далі: заробіть цього року чистим прибутком 10 мільйонів доларів. Ви, напевно, якусь мить дивилися би на мене, а потім тільки усміхнулися б у відповідь. Після чого, судячи з вашої усмішки, я подумав би й вирішив, що 10 мільйонів доларів буде недостатньо, тому додав би: «Ну, якщо стільки недостатньо, тоді просто заробіть 25 мільйонів доларів». Після цього ви б не просто усміхалися, а голосно реготали. Чому? Дозвольте мені сказати вам, що саме сталося щойно: 10 мільйонів доларів для більшості людей — це те, що й справді звільнило б їх від боргів; але вони усміхаються, бо просто не уявляють, що коли-небудь зароблять 10 мільйонів доларів за один рік. Варіант у 25 мільйонів викликає регіт, оскільки це таке далеке від їхньої уяви про можливе, що здається чимось потішним.

Але припустімо, що я володію експортною компанією та запропоную виплатити вам по 1000 доларів за кожний м'яч, який ви покладете в коробку, а потім заклеїте для пересилання. Уявімо також, що ви можете робити орієнтовно 500 таких коробок на день, і я також надаю 12-місячний контракт за тією самою ціновою ставкою. Звісно ж, я тут дуже, дуже перебільшую задля ілюстрації, проте це продемонструє, до чого я веду.

Тепер, уявляючи те, що у вас дійсно є такий контракт, а я стверджую те саме, що й раніше, — тобто ваша фінансова відповідь така: отримати 10 мільйонів доларів чистого прибутку протягом наступного року, — то якою б тепер була ваша реакція? Тепер не

було б жодних усмішок. Натомість були б вигуки радості та надзвичайного захоплення. Чому? Тому що заробити 10 мільйонів доларів за цим контрактом було б легко. Насправді ж заробити 25 мільйонів — теж було б нескладно, і заробити 100 мільйонів також можливо. Що змінилося? Тільки одне — у вас є план. Це подібно до сказаного мною раніше, що кожен може зловити рибу, якщо Ісус покаже, де і як це зробити. Коли у вас є план — такий план, де вам самому очевидно, як ви його виконуватимете, — ваша проблема розв'язана.

> *Бо Я знаю ті думки, які думаю про вас, говорить Господь, думки спокою, а не на зло, щоб дати вам будучність та надію.*
>
> Єремія 29:11

Дозвольте мені повторити це ще раз — гадаю, вам треба почути це ще раз, — у Бога є **ВАШ** план!

Кілька місяців тому я мав честь зустрітися з однією своєю партнеркою в церкві, де я навчав. Вона підійшла до мене наприкінці служіння із запитанням, я навіть сказав би, зі ствердженням:

ДОЗВОЛЬТЕ МЕНІ ПОВТОРИТИ ЦЕ ЩЕ РАЗ — ГАДАЮ, ВАМ ТРЕБА ПОЧУТИ ЦЕ ЩЕ РАЗ, — У БОГА Є ВАШ ПЛАН!

— Те, чого ви вчите, не спрацювало! Я зробила свій посів, ми з чоловіком дійшли згоди, щоб отримати нашого оленя, і я його не отримала.

Вона розповіла мені, як зробила посів на такого-то й такого-то оленя: щоб це обов'язково був самець, та ще й підставився б під ідеальний постріл. Тож я почав ставити одне запитання за іншим і нарешті запитав її, невже вона

не бачила жодного оленя того дня, коли ходила на полювання. На що жінка відповіла:

— Так, бачила, і це був саме той конкретний олень, на якого я робила посів; прийшов і став до мене боком на ідеальній відстані для мого пострілу.

Я був неабияк вражений почутим, тому поцікавився, що ж сталося далі. Вона сказала, що зробила справді ідеальний постріл, але перед тим попросила подругу налаштувати їй приціл. Подумавши, що подруга так і зробила, жінка не подбала про те, щоби перевірити приціл самій, і схибила. Тепер мені все було ясно — залишалося тільки дивуватися, чому для неї це було не так.

Гадаю, саме тут перебуває чимало віруючих. Через якусь причину вони не розуміють процесу, а саме тієї ролі, яку вони мають відіграти у жнивуванні. Тож мені довелося пояснити тій жіночці, що Бог виконав Свою частину угоди, і саме вона не впоралася зі своєю роллю. Розумієте, Бог може дати вам план, утім, щоб він спрацював, ви маєте виконати в цьому плані те, що відведено вам. Дійові особи тут ви і Бог!

> *Царство Небесне подібне ще до* ***ЗАХОВАНОГО*** *в полі скарбу, що людина, знайшовши, ховає його, і з радости з того йде, та й усе, що має, продає та купує те поле.*
>
> Матвія 13:44, виділення автора

Так багато правди про Царство в цьому вірші з Писання! Передусім визначимо, що мається на увазі під скарбом. Згідно зі словником, скарб — це будь-яке коштовне або дорогоцінне майно. Отже, скарб не обов'язково має бути шматком золота; це може бути все, що вам потрібно тієї миті. Отже, цей вірш зі Святого Письма говорить, що Царство Небесне подібне до скар-

бу — або ви можете сказати, що все, що потрібно вам у житті, є в цьому Царстві. Тож де розташоване Царство? У цьому вірші Ісус каже, що воно сховане в полі. Ще б пак — хіба ви не хотіли б дізнатися, де ж це поле? Отож хороша новина полягає в тому, що Ісус каже нам, де це поле, а також як знайти скарб, захований на ньому.

Якщо ми звернемося до притчі про сіяча в 4-му розділі Євангелії від Марка, то побачимо, як Ісус навчає про народження віри в серці людини. Там Він вдається до аналогії, порівнюючи людський дух із землею, а Слово Боже — з насінням, посіяним у землю. Використовуючи ту саму аналогію, я можу припустити, що земля, згадана в процитованому вище вірші з 13-го розділу Євангелії від Матвія, матиме таке визначення як дух людини. Хочу тут затриматися на секунду й нагадати вам про те, що ми дізналися в 6-му розділі: коли ми народжуємося згори, то наш людський дух стає єдиним із Божим Духом, дозволяючи нам торкнутися думок Бога. Отже, скарб, який є на полі, зовсім не обмежується нами, але міститиме все, чим є Бог, оскільки ми єдині з Ним у Дусі.

> *...Чого око не бачило й вухо не чуло, і що на серце людині не впало, те Бог приготував був тим, хто любить Його! А нам Бог відкрив це Своїм Духом, усе бо досліджує Дух, навіть Божі глибини. Хто бо з людей знає речі людські, окрім людського духа, що в нім проживає? Так само не знає ніхто й речей Божих, окрім Духа Божого. А ми прийняли духа не світу, але Духа, що з Бога, щоб знати про речі, від Бога даровані нам...*
>
> 1 до коринтян 2:9-12

І далі в Першому посланні до коринтян 2:16 апостол додає, що *ми маємо розум Господній*! Ісус підтверджує, де саме є цей скарб, про що читаємо в Євангелії від Луки:

> *...Царство Боже не прийде помітно... бо Божеє Царство всередині вас!*
>
> Луки 17:20-21, виділення автора

> *Хіба ви не знаєте, що ваше тіло то храм Духа Святого, що живе Він у вас, якого від Бога ви маєте, і ви не свої? Бо дорого куплені ви. Отож прославляйте Бога в тілі своєму та в дусі своєму, що Божі вони!*
>
> 1 до коринтян 6:19-20

Тож дозвольте мені підсумувати те, що я намагаюся тут сказати:

СКАРБ — УСЕРЕДИНІ ВАС!

Наскільки великий він, той скарб? Такий, що перебільшує ваші найфантастичніші мрії та сподівання! Незчисленний скарб!

> *А Тому, Хто може зробити значно більш над усе, чого просимо або думаємо, силою, що діє в нас...*
>
> До ефесян 3:20

Ось де саме нам доведеться перенавчатися зовсім на інший лад. Цей скарб більше, ніж ми можемо собі уявити! Зазвичай, коли ми чогось потребуємо чи просимо про допомогу, то звично шукаємо відповіді деінде, бо ж навчені так. Але тепер Святий Дух, Сам

Бог, живе в нас — і Він є нашою допомогою. Ми вже обговорювали з вами, як молитва в Дусі, або ж мовами, дає настанови та відкриває таємниці. Проте багатьом людям важко зрозуміти, якою неоціненною може бути така допомога, що це Бог насправді хоче бути їхньою відповіддю в кожній сфері життя.

ЦЕ ВЖЕ ВСЕ ВАШЕ, МІЙ ДРУЖЕ, — УСЕ ЦАРСТВО. БОГ НЕ МОЖЕ НІЧОГО ДОДАТИ ДО ТОГО, ЩО ВІН УЖЕ ДАВ ВАМ. ВИ ВЖЕ МАЄТЕ ВСЕ ЦЕ ЦІЛКОМ!

Утім, народившись згори, ви стали членом Божого дому та підданцем Його великого Царства. Він уже віддав вам усе, що має! Насправді в Євангелії від Луки сказано, що немає жодних причин для побоювань чи страху, оскільки ваш Отець зволив дати вам Царство. Яке саме царство? Його Царство!

> *Не лякайся, черідко мала, бо сподобалося Отцю вашому дати вам Царство.*
>
> Луки 12:32

Це вже все ваше, мій друже, — усе Царство. Бог не може нічого додати до того, що Він уже дав вам. Ви вже маєте все це цілком! Багато людей поводяться так, ніби турбують Бога, якщо залучають Його до свого повсякденного життя. Але це просто невігластво. Це якби я сказав вам, що ви є громадянином Сполучених Штатів, а ви б на те відповіли: «Ну, я просто не знаю. Я б відкрив тут магазин, проте боюся завадити комусь, якщо захочу скористатися певними законами країни, які дають мені змогу відкрити тут свій бізнес». Як громадянин ви вже маєте всі закони та привілеї, що може запропонувати вся країна. Вони всі ваші! Не зволікайте. Отримайте всі переваги, які за законом уже належать вам!

Чому Царство Боже порівнюється зі скарбом?

Тому що, маючи доступ до небесного знання, ви зможете дізнаватися, що робити в кожній ситуації, покладаючись на неповторні й надзвичайні дані Богом стратегії. Дозвольте мені навести вам іще один приклад того, як це працює.

Коли ми з Дрендою почали дізнаватися про Царство, наше життя кардинально змінилося. Повністю позбутися боргів — це був наче ковток свіжого повітря, і життя наше набуло абсолютно нового смаку. Заплатити готівкою за наші понад 22 га — це було схоже на мрію, на справжню дивовижу, але ми однаково потребували будинку на цих гектарах. Однак нічого не знали про те, як збудувати дім і навіть із чого починати. Та ми почали молитися про те, ЯК отримати потрібний нам будинок на цій земельні ділянці. Ми збиралися довіритися Святому Духові.

Ми прагнули не робити жодних боргів, тому почали досліджувати нетипові способи, як нам побудувати дім. Одним зі способів, який обіцяв чудовий будинок за нижчою ціною, — будівництво модульного дому. Модульний дім — це, звісно, не вагончик; це радше будинок, який складається з фабричних секцій, що потім компонуються на вашій території. Ці будинки такі самі якісні, що й побудовані традиційним способом, проте мають нижчу ціну завдяки ефективним будівельним технологіям, які використовуються на фабриці. Тож ми придивилися до пропозицій двох-трьох компанії, що провадять модульне будівництво, і до моделей, які вони пропонували. Ознайомившись із пропозиціями та переглянувши модульні будинки, ми відчули, що це наш шлях. Зрештою, ми вибрали компанію та модель. На нашу думку, це мав бути справді чудовий дім на нашій ділянці. Ми були готові підписати контракт одразу після повернення додому з конференції сімейного навчання у Віргінії, на якій нас запросили виступити.

Вирішили взяти плани із собою, щоб обговорити будь-які деталі, які могли пропустити, і остаточно впевнитися, що це точно наш шлях, перш ніж підписувати контракт після повернення.

Я вже не пам'ятаю, як так вийшло, що нас позвали на ту конференцію, але у Віргінії нас запросили пожити на цей час в одній із місцевих сімей, теж учасників цього зібрання. Завітавши до їхнього прекрасного будинку в південному стилі та роззнайомившись із нашими новими друзями, ми не могли не відзначити, який чудовий у них дім. І під час розмови довідалися, що господарі самі його побудували. Я був просто шокований спочатку:

— Ви, друзі, напевно, будівельні підрядники?

— Ні, — відповіли ті.

А їхній батько сказав нам, що працює бухгалтером у великій місцевій компанії.

— То звідки ви тоді знали, як побудувати дім? — поцікавився я.

Вони почали розповідати, і під час розмови ми розказали їм, що також хочемо побудувати собі дім і підпишемо договір, щойно повернемося додому. Вони були раді почути це й почали розпитувати нас про цей новий будинок. Ми заходилися розповідати їм про Царство й про те, як змінилося наше життя. Поділилися також і тим, як заплатили готівкою за понад 22 га і як раді були виїхати з того фермерського будиночка, де колись жили.

Згадали також і про те, що насправді маємо із собою плани нашого будинку. На запитання друзів, чи можна їх побачити, ми з радістю погодилися, — звичайно, нам важливо було почути їхні міркування з цього приводу. Тож ми дістали наші папери й розклали їх на кухонному столі. Уже дуже скоро господиня почала ділитися своїми зауваженнями, на кшталт: «Ні, тут замало площі», або «Вам потрібна більша кухня», або «Чи не здається вам, що цей будинок стане затісний, коли ваші діти підростуть?», чи ж

«Ви як пастори насправді потребуєте більшого особистого простору для відпочинку». По суті, друзі наочно показали нам, чому не варто будувати цей будинок, і нам нічого не залишалося, як погодитися з кожним їхнім висловлюванням.

— А як же нам тоді побудувати більший будинок за гроші, які ми можемо витратити?

— Легко, — сказали вони. — Збудуйте його самі!

Почувши ці слова, я мало не розсміявся:

— Я побудую дім?

Як уже розповідав, я зовсім нічого не тямлю в будинках! Але друзі почали нас підтримувати: мовляв, це не так уже й складно. І розповіли про книжку Воррена В. Джегера «Сам собі генпідрядник: заощаджуйте до 50 000 доларів або більше. Як спланувати, укласти субпідряд і побудувати дім своєї мрії».

Отож, повернувшись додому, ми вирішили не підписувати контракту на будівництво модульного будинку. Натомість замовили ту книжку й прочитали її, продумуючи кожен розділ. Ми також почали переглядати індивідуальні плани будинків. Нарешті знайшовся такий план дому, який нам сподобався, і ми почали розробляти покроковий план його будівництва. Розпитували друзів і знайомих, які також будували собі будинки. Нарешті вирішили: ми можемо це зробити! Розглянули плани забудови й запитали себе: «Що ми можемо зробити самі, щоб цей будинок уписався в наш бюджет?» Це звучить неймовірно, та я вирішив, що зможу самостійно зробити електропроводку в усьому домі, хоча ніколи в житті не тримав у руках дріт 12/2. Однак мій друг, який розумівся на електриці, сказав, що тут немає нічого складного і він покаже мені, як це зробити.

Через те, що я був задіяний у своєму бізнесі, Дренда вирішила, що вона стане за генпідрядника й візьме на себе відносини із

субпідрядниками. Ми домовилися з підрядником, що нам установлять каркас будинку, а все інше зробимо ми самі. Наступні дні стали одними з найбільш напружених, але й захопливих і хвилюючих у нашому житті. Якщо коротко, ми побудували наш дім із удвічі більшою площею, ніж пропонував модульний варіант. У нас були двері з твердої деревини; паркет; стельовий плінтус із твердої деревини; красиві, ручної роботи шафи на кухні, наповнені новим кухонним приладдям з нержавійної сталі. Ми з'ясували, що заощадили понад 200 000 доларів, побудувавши свій дім самостійно!

Сьогодні я такий щасливий, що ми попросили Святого Духа допомогти нам із планом. Результати були й залишаються набагато вищими за все, про що ми могли мріяти, якби покладалися тільки на себе. Я все ще в захваті від того, як Бог улаштував ту поїздку до Віргінії та звів нас із подружньою парою, яка щойно завершила будівництво власного дому. Я переконаний, що якби цього не сталося, то ми, найімовірніше, побудували б модульний дім. Я не маю нічого проти модульних будинків — на деякий час він нас задовольняв би, проте ми скоро його переросли б. Дім, який ми побудували, досі є для мене свідченням того, як Святий Дух допомагає нам у кожній ситуації, даючи план і напрям, які перевищують усі наші очікування!

Я ЗАВЖДИ КАЖУ, ЩО БОЖІ ТАЄМНИЦІ ПРИХОВАНІ ДЛЯ ВАС, А НЕ ВІД ВАС! САТАНА ЖИВЕ В ТЕМРЯВІ Й НЕ ЗНАЄ ПЛАНІВ БОГА.

Тож, дозвольте мені повторити це ще раз...

У Бога є ВАШ план!

Утім, ви можете сказати: «Гері, це все добре, але ж у сорок четвертому вірші тринадцятого розділу Євангелії від Матвія сказано,

що цей план захований!» Авжеж, так і є — заради вашого блага. Подивіться на те, що каже Ісус, як читаємо в Матвія:

> *І учні Його приступили й сказали до Нього: Чому притчами Ти промовляєш до них? А Він відповів і промовив: Тому, що **вам дано** пізнати таємниці Царства Небесного, їм же не дано.*
>
> Матвія 13:10-11, виділення автора

Ці таємниці — лишень для вас, і не для сатани чи злих людей, які перевернули б їх вам на шкоду чи завадили б дізнатися Божий план для вас. У Біблії сказано, що сатана змінив би тактику, якби довідався про діла Божі.

> *...але ми говоримо Божу мудрість у таємниці, приховану, яку Бог перед віками призначив нам на славу, яку ніхто з володарів цього віку не пізнав; коли б бо пізнали були, то не розп'яли б вони Господа слави!*
>
> 1 до коринтян 2:7-8, виділення автора

Я завжди кажу, що Божі таємниці приховані для вас, а не від вас! Сатана живе в темряві й не знає планів Бога. Він може лише реагувати на те, що робить Бог. А коли нарешті вгледить, що відбувається, то вже буде пізно! Отже, наступного разу, почуваючись трохи знервовано, коли північна година вже близько, а ви й досі не маєте відповіді, то знайте, що Бог ніколи не запізнюється, — і те, що вам може здатися затримкою, насправді працює на вас, притримуючи відповідь прихованою, допоки не настане час її об'явити.

> *Царство Небесне подібне ще до ЗАХОВАНОГО в полі скарбу, що людина, знайшовши,* ***<u>ховає його</u>****, і з радости з того йде, та й усе, що має, продає та купує те поле.*
>
> Матвія 13:44, виділення автора

Отже, ми з вами обговорили, що є полем, де воно розташоване й чому сховано скарб. Ми також обсудили, як почути ці таємниці, приховані в Царстві Божому, молячись у дусі та слухаючи голос Святого Духа. Але є ще один важливий принцип у цьому процесі, який теж наведено в Писанні та який ви маєте знати. Його ігнорування порушило чимало добрих і благородних планів та поруйнувало життя багатьох людей. Якщо ви помітили це в наведеному вірші з Писання, коли людина почує про скарб — тобто отримає якусь ідею, вказівку чи план від Бога, — то, як сказано далі, вона знову приховує це. ВОНА НЕ ВІДРАЗУ ДІЄ ВІДПОВІДНО ДО ЦЬОГО! Вона не починає розповідати всім своїм друзям і сусідам про почуте від Господа чи про свої нові й захопливі плани — у будь-якому разі поки що. У Біблії сказано, що людина знову ховає цей скарб, іде й продає все, що має, а потім купує поле. Простіше кажучи, не хоче нікому розкривати місцезнаходження скарбу, аж поки не стане його власником. Чекаючи до того часу, людина впевнена, що ніхто не зможе викрасти той скарб у неї.

Святе Письмо також показує, що тієї миті, коли скарб уперше знайдено, людина насправді не спроможна заплатити за нього й має підготуватися, щоб заволодіти ним. Цей принцип виходить далеко за межі лишень одних грошей і просто купування чогось. Він навчає нас важливого життєвого підходу й того, як треба діяти в тому, що показує вам Святий Дух, якщо хочете досягти успіху.

Святе Письмо говорить: щойно ви почуєте ідею чи вказівку, то не маєте рухатися в цьому напрямку, доки не осягнете його.

Гадаю, ми всі можемо легко зрозуміти, як це працює з грошима. Якщо у вас бракує грошей, щоб купити землю, ви точно не розкажете комусь, що на ній є скарб. Якщо піде розголос, що там сховано скарб, можете не сумніватися — хтось інший купить цю ділянку першим. Замість цього ви підете та зробите все від вас залежне, щоб роздобути гроші й купити землю, до того ж не розкриватимете нікому правди про захований на ній скарб.

Цей самий принцип справедливий для будь-якого водійства чи настановлення, які Бог може дати вам. Проте християни постійно приймають початок справи за її кінець. Святий Дух раз за разом подаватиме нам ідеї, відкриваючи їх не для того, щоб ми бігли втілювати її в життя негайно ж, а щоб дозволити нам підготуватися до миті, коли будемо реально спроможні скористатися можливістю. Підготовчий етап будь-якого починання є найважливішою частиною процесу. У спортивних змаганнях ігри програють або виграють залежно від того, наскільки добре команди підготувалися під час тренувань, коли ніхто їх не бачить. Однак ви маєте погодитися, що практика — це нецікаво; це виснажливо й утомливо. Для порівняння: усі люблять азарт гри, скупчення людей, вогні та захват перемоги.

На жаль, ці мрії перетворюються на біль і смуток, коли до підготовчої частини ставляться неуважно. Навіть не можу сказати, як багато людей, яких я зустрічав, зазнали катастрофи в житті, не знаючи цього принципу. Я бачив людей, дійсно покликаних Богом, з помазанням, які заходилися засновувати церкву, не будучи готовими до цього ані емоційно, ані фінансово — і їхні мрії руйнувалися замість утілюватися в життя, яким вони його уявляли. Я зустрічав людей, які чули, що Бог дав їм ідею для бізнесу, — і, упевнені в успіху, кидали свою колишню стабільну роботу, не проявивши належної обачності чи підготовки, та

зрештою ставали банкротами. Але що насправді засмучує в усіх цих історіях, то це те, що всі звинувачення адресують Богові — і самі люди, які повелися нерозсудливо, розчаровуються не лише в собі, а й у Господові. Я не знаю, чому так багато людей вважають, що успіх — це те, що приходить одразу ж. Їх треба навчати досягати успіху, про що зазначено в цьому одному простому вірші з Писання.

Люди приходять до мене й кажуть: «Отож, пасторе, Бог сказав мені, що це — моя церква». Після чого я вже більше ніколи їх не бачив. «Авжеж, пасторе, Бог дав мені цю чудову бізнес-ідею». Наступне, що ви чуєте про них, — що їхній будинок за розпорядженням шерифа виставлено на продаж, а їхню машину забрали за невиплату боргів. Це зовсім НЕ те, що Бог має для вас.

Коли ми чуємо ідею від Святого Духа, це не означає, що маємо негайно зриватися з низького старту. У більшості випадків вона підводить нас до потреби приховувати цю мрію та готуватися її втілити. Зазвичай ми не маємо всього належного, щоб успішно реалізувати свою візію. Підготовка може тривати тиждень чи навіть роками, залежно від того, що Бог сказав вам робити. Ви маєте розуміти: підготовка та слушний час так само важливі або навіть важливіші за саму ідею!

Конкретно в моєму випадку я знав, що мене покликали проповідувати Євангелію, коли мені було ще 19 років. Я мав відкрите видіння, де бачив себе з Біблією в руках і Господа, який тричі проказав: «Я призиваю тебе проповідувати Моє Слово». Це було дуже реальне й надзвичайно потужне переживання. Одначе Господь не спонукав мене починати проповідувати одразу ж. Натомість Він сказав мені йти до коледжу. Бачте, я фактично вилетів із середньої школи із середнім балом 1,3. Я також був надзвичайно

сором'язливий і уникав спілкування з людьми. Простіше кажучи, я і близько не мав тієї зрілості, яка потрібна для того, щоби бути пастором! Тож пішов до коледжу, і це було важко, дуже важко, — проте я протримався всі чотири роки, завершив навчання й отримав диплом.

Після коледжу я відразу ж задумався: чи не настав час проповідувати? Та Господь сказав мені, що Він хоче, щоб я влаштувався на роботу в місцеву фінансову фірму, яка продавала страховки й цінні папери. Хоча мене це анітрохи не цікавило, я знав, що чую голос Бога, і пішов до них працювати. Ця робота виявилася навіть важчою, ніж коледж. Мені доводилося щодня телефонувати й учитися долати свій страх спілкування з людьми. Жити на комісійні також було важко — чесно кажучи, мені щодня хотілося кинути цю роботу, утім, я знав, що не можу. Нарешті, через кілька років, я набув неабиякого досвіду в тому, що роблю. Насправді наша з Дрендою фінансова компанія стала номером один із 5000 компаній у всій країні.

Саме тієї миті Бог сказав мені, що тепер настав час заснувати церкву. Мені тоді було 40 років. Богові знадобився двадцять один рік, щоби підготувати мене до втілення візії, яку Він дав мені, коли мені було 19. І тільки почавши служити пастором, я зрозумів, чому потрібна була така суттєва підготовка. Пастирство виявилося куди важчим, ніж я думав. Проте завдяки тому, що мені довелося навчитися спілкуватися з людьми та справлятися з відмовами в бізнесі, я можу бути вірним Божому покликанню в моєму житті. Авжеж, не кожне покликання потребує підготовки двадцять один рік, однак принцип підготовки залишається той самий.

Саме через цей принцип підготовки мені подобається перефразовувати 44-й вірш із 13-го розділу Євангелії від Матвія таким чином:

Царство Небесне всередині вас дає вам знання або доступ до знання таємниць чи прихованих речей, які знає Бог. Це знання доступне від Духа Бога, від Того, Який усередині вас. Коли людина знаходить або чує те таємне знання, яке є скарбом для неї, тобто відповіддю — вона знову ховає його у своєму серці та розумі. А потім у своїй радості йде, сповнена силою, утілювати це знання в життя, ретельно підготувавшись, з водійством і напучуванням, відкритими їй, — і саме так отримує та осягає свою відповідь.

Матвія 13:44,
перефразування й виділення автора

Розділ 8

СКРУТНЕ МІСЦЕ ПРОМОЦІЇ

Мої друзі, пастор Пітер і його дружина Бев, які пасторують у великій церкві в Новій Зеландії, приїхали з коротким візитом до Сполучених Штатів. Це був сезон Різдва, і вони збиралися зупинитися в Колорадо-Спрингс у готелі *Broadmoor* на кілька днів, щоб відпочити й насолодитися різдвяними видовищами. Якщо ви не були в *Broadmoor*, то знайте, що це один із найкращих американських курортів, розташований на вершині Скелястих гір. Він відомий своїми чудовими різдвяними прикрасами. Пастор Пітер зателефонував нам, щоби повідомити, що вони збираються туди приїхати, і запитав, чи не хочемо ми долучитися до них. Ми вхопилися за цю можливість і провели там три прекрасні й захопливі дні.

Коли я буваю з пастором Пітером, ми зазвичай проводимо багато часу, розмовляючи про служіння, оскільки він є членом моєї наглядової ради; тож так було й у цій поїздці. Ми обидва говорили про наші плани на наступний рік і просто ділилися ідеями. Зрештою настав час прощатися, що завжди викликає сум, адже

вони такі близькі друзі нам. Зазвичай ми з Дрендою відвідуємо їх у Новій Зеландії раз на рік або принаймні раз на два роки, але цьогоріч я був дуже заклопотаний і не мав таких планів.

Тож ми повернулися додому, з великим нетерпінням чекаючи зустрічі з Новим роком. Цікаво, що 9 січня мені наснився сон, у якому мені було сказано, що в лютому пастор Пітер збирається запросити мене проповідувати в його церкві. Пам'ятаю, подумав, що це дуже незвичайна новина, адже я нещодавно провів із ним аж три дні, і він жодного разу не згадував про це, а до лютого залишалися лічені тижні. Я розповів Дренді про те, що Господь сказав мені, коли ранком вийшов на кухню поснідати.

Мій комп'ютер стояв на кухонній стільниці, і я машинально увімкнув його. Сидячи на кухні за кавою, я побачив, що на електронну пошту надійшов лист від пастора Пітера. Відкривши листа, я з подивом побачив, що друг запрошує мене приїхати до них і проповідувати на його щорічній фінансовій конференції, яка відбудеться лише через три тижні. Звісно, я був здивований, але не вражений, і все завдяки цьому сну. Я глянув на свій графік, щоби перевірити, чи можливо це взагалі. Саме тоді я мав багато подорожувати протягом місяця, приблизно в той самий час, коли Пітер запросив мене бути в Новій Зеландії. Ми з Дрендою вже мали летіти до Буенос-Айреса, а за кілька днів мене вже чекали в Окленді. Єдиний спосіб потрапити туди вчасно — це вилетіти одразу ж після конференції в Буенос-Айресі прямим рейсом до Сіднея, а потім перемінити рейс на Окленд. Раніше я не став би планувати таку поїздку, та оскільки Господь проговорив до мене, то я знав, що ми маємо поїхати.

Наша поїздка до Аргентини була корпоративним заходом, спонсорована одним із клієнтів, з яким моя компанія веде бізнес. Це була гарна подорож, і взагалі це був чудовий час, щоб зустрі-

тися з друзями, яких я зазвичай бачу раз на рік. Аргентина в той час мала досить серйозні фінансові проблеми, і в самій столиці було неспокійно, навіть відбувалися заворушення, одначе загалом це була чудова поїздка, оскільки я ніколи не був там раніше. Наш переліт до Сіднея тривав шістнадцять годин, і це був найдовший політ, який я коли-небудь здійснював. Ми мали пролетіти над самим Південним полюсом, і це теж мені здалося дивовижною нагодою, бо я сподівався побачити цю частину світу з висоти польоту літака.

Під час польоту, коли я дивився у вікно й нічого не бачив, окрім льоду та снігу, то раптом подумав, що лечу теж аргентинською авіакомпанією — тобто авіакомпанією, яка також мала фінансові проблеми, бо ж і вся країна намагалася втриматися на плаву у фінансовому плані. На секунду в мене навіть промайнула така думка: якщо ця компанія не виконувала технічне обслуговування своїх літаків, і ми розбилися б у цій частині світу, то це була б не дуже приємна картина. Але я знав, що перебуваю в надійних руках, оскільки Сам Господь направив мене в цю подорож.

Після прибуття в Сідней ми якнайшвидше зателефонували пастору Пітеру та Бев і були шоковані, коли дізналися, що пастор Пітер перебуває в лікарні через важкий серцевий напад. Він не зможе проповідувати під час свого великого фінансового вікенду та просить мене провести весь захід. Тепер я знав, чому Господь направив мене приїхати до Нової Зеландії, і я був у захваті від того, як Святий Дух спрямовує наші кроки. Це чудове нагадування про те, що сказано в Посланні до римлян:

Бо всі, хто водиться Духом Божим, вони сини Божі...

До римлян 8:14

Знову ж таки, ми говоримо про здатність чути ідеї, вказівки й тлумачення від Святого Духа. Немає кращої історії в Біблії, ніж історія пророка Даниїла, щоби проілюструвати наступний урок про те, як слухання Святого Духа може дати вам відповіді, яких ви потребуєте. Простежмо цю історію, яка починається з Книги Даниїла:

БО ВСІ, ХТО ВОДИТЬСЯ ДУХОМ БОЖИМ, ВОНИ СИНИ БОЖІ...

ДО РИМЛЯН 8:14

> *А за другого року Навуходоносорового царювання приснилися Навуходоносорові сни. І занепокоївся дух його, і сон його утік від нього. І сказав цар покликати чарівників та заклиначів, і чаклунів та халдеїв, щоб розповіли цареві його сни. І вони поприходили, і поставали перед царським обличчям. І сказав до них цар: Снився мені сон, і занепокоївся дух мій, щоб пізнати той сон. А халдеї говорили цареві по-арамейському: Царю, живи навіки! Розкажи перше сон своїм рабам, а ми об'явимо розв'язку. Цар відповів та й сказав до халдеїв: Моє слово невідкличне: якщо ви не розповісте мені сна та його розв'язку, будете почетвертовані, а ваші доми обернуться в руїни. А якщо ви розповісте сон та його розв'язку, одержите від мене дари й нагороду та велику честь; тому об'явіть мені сон та його розв'язку.*
>
> Даниїл 2:1-6, виділення автора

> *Халдеї відповіли перед царем та й сказали: Нема на суходолі людини, що могла б об'явити цареву справу, бо жоден великий та панівний цар не питався такої речі від жодного чарівника й заклинача та халдея. А справа, про яку*

питається цар, тяжка, і немає таких, що об'явили б її перед царем, окрім богів, що не мають своїх мешкань разом із тілом. За це цар розгнівався, та сильно розпінився, і наказав вигубити всіх вавилонських мудреців. І вийшов наказ, і вбивали мудреців, і шукано Даниїла та його товаришів, щоб повбивати.

Даниїл 2:10-13

Тоді Даниїл пішов до свого дому, і завідомив про справу товаришів своїх, Ананію, Мисаїла та Азарію, щоб просили милости від Небесного Бога на цю таємницю, щоб не вигубили Даниїла та товаришів його разом з рештою вавилонських мудреців. Тоді Даниїлові відкрита була таємниця в нічному видінні, і Даниїл прославив Небесного Бога. Даниїл заговорив та й сказав: Нехай буде благословенне Боже Ім'я від віку й аж до віку, бо Його мудрість та сила. І Він змінює часи та пори року, скидає царів і настановляє царів, дає мудрість мудрим, і пізнання розумним. ***Він відкриває глибоке та сховане, знає те, що в темряві, а світло спочиває з Ним.***

Даниїл 2:17-22, виділення автора

Даниїл перебуває в ситуації на межі життя і смерті, у смертельно небезпечному становищі. Але воно — також і головний ключ до наступної промоції. Бог використав цю ситуацію для Даниїлового підвищення, а не для його падіння. Даниїл, завдяки таємному знанню від Святого Духа, може витлумачити царю Навуходо-

носору його сон. І, як ми бачимо в наступному уривку, цар був від цього в захваті.

> *Тоді цар Навуходоносор упав на своє обличчя й поклонився Даниїлові, і наказав приносити йому хлібну жертву та любі пахощі! Цар відповів Даниїлові та й сказав: Направду, що ваш Бог це Бог над богами та Пан над царями, і Він відкриває таємниці, коли міг ти відкрити оцю таємницю!* ***Тоді цар звеличив Даниїла, і дав йому численні дарунки, і вчинив його паном над усім вавилонським краєм, і великим провідником над усіма вавилонськими мудрецями.*** *А Даниїл просив від царя, і він призначив над справами вавилонського краю Шадраха, Мешаха та Авед-Него, а Даниїл був при царському дворі.*
>
> Даниїл 2:46-49, виділення автора

Що стало результатом того, що Даниїл зміг почути Божий голос? Просування вперед та багатство!

Той самий результат ми можемо знайти в іншій біблійній історії — цього разу історії Йосипа. Опинившись у схожій ситуації, Йосип отримав шанс розтлумачити сон фараона. Після того як він успішно розгадав сон, а потім запропонував план потрібних дій, щоб урятувати Єгипет від майбутньої посухи, про яку було сказано в сні, у Книзі Буття ми читаємо відповідь фараона:

> *І сказав фараон Йосипові: Що Бог відкрив тобі це все, то немає такого розумного й мудрого, як ти. Ти будеш над до-*

мом моїм, а слів твоїх уст буде слухатися ввесь народ мій. Тільки троном я буду вищий від тебе.

Буття 41:39-40

Спочатку, як читаємо в обох цих історіях, було дуже спокусливо зірватися у відчуття безнадії та безвиході, однак результатом стало просування вперед і багатство. Простіше кажучи, світ платитиме великі гроші людям, які розв'язують великі проблеми. Святий Дух любить ставити вас просто посеред великих проблем! І не спішіть боятися, коли це трапляється, проте починайте хвалити Господа, бо Він допоможе вам так само, як допоміг Даниїлу та Йосипу! Я завжди кажу, що Бог отримує славу, а я — банківський чек! Мені подобаються слова Даниїла про Господа: «**Він відкриває глибоке та сховане, знає те, що в темряві, а світло спочиває з Ним»**. Даниїл каже, що «світло спочиває з Ним». Це означає, що навіть у найтемнішу ніч, коли вмикаєте світло, ви можете бачити, куди йдете! Страх відступає перед світлом, і ви знаєте, куди, у який бік вам крокувати. Апостол Павло, як читаємо в наступному вірші, має на увазі те, що Бог промовляє до нас і допомагає нам у скрутну хвилину:

*Знаєте, що коли ви поганами були, то ходили до **німих** ідолів, ніби воджено вас.*

1 до коринтян 12:2, виділення автора

Апостол Павло каже, що ідоли не говорять, але Бог говорить!

Можливо, вам цікаво, чому я назвав цей розділ «Скрутне місце промоції». А тому, що саме в таких скрутних місцях, серед непростих ситуацій Святий Дух, Який живе всередині вас, уже має

відповіді. Саме місце скрути й виклику дає вам ідеальну можливість знайти унікальне рішення. Скрутне місце — це ідеальний стартовий майданчик для вашої наступної промоції! На жаль, багато віруючих уникають складних ситуацій. Насправді, багато хто гадає так: якщо вони опинилися в скрутному становищі, то це означає, що вони віддалилися від Бога.

Пам'ятаю, коли ми лишень починали з телебаченням, то наші рахунки становили майже 9000 доларів на місяць. Авжеж, мені тоді здавалося, що це просто непідйомні гроші, щоби сплачувати таку суму щомісяця. А потім рахунки зросли до 20 000 доларів на місяць, а згодом — до 50 000 на місяць. Одного разу, коли ми всі молилися, моя дочка Емі почала говорити через дар пророцтва: «Жнива занадто великі для вас. Але це Я випробовую вас. Лише Моїм Духом ви можете зрозуміти, що має статися! Чи зробите крок уперед, чи дозволите Мені провести вас через справжні труднощі, що виходять за межі вашого розуміння, повести вас до неможливого?»

І перш ніж я розповім вам наступну історію, чи можете ви сказати мені, спираючись на те, що вже знаєте, як нам витлумачити це пророцтво. ПРОМОЦІЯ! Мені подобається те, що Бог дав мені вибір. Він запитував, чи захочу я пройти весь цей непростий шлях разом із Ним. Він хотів отримати мою згоду. Упевнений, що якби я сказав «ні», Він пішов би до когось іншого. Та я волів би сам отримати цю промоцію — а ви?

Отож я відповів:

— Так, Господи, Ти знаєш, що я згоден.

А через кілька тижнів після цього мережа *Daystar* запропонувала нам щоденний часовий ефір — а до цього ми виходили в ефір лише раз на тиждень. Із нашою згодою ці телевізійні рахунки підскочили б майже до 200 000 доларів на місяць. Утім, зважаючи

на ці пророчі слова та спонукування Святого Духа всередині, я погодився. Усі казали мені, що кілька місяців можемо не сплачувати рахунки за ефірний час, поки люди не втягнуться в програму. Саме так і сталося — хіба що, можливо, у трохи жорсткішому варіанті, ніж ми всі очікували. За п'ять місяців я заборгував 500 000 доларів за ефірний час. Насправді наш агент з купівлі ефірного часу надіслав мені електронного листа, у якому йшлося про те, що його адвокати вже починають нервувати через затримку платежів.

Я почав реально боротися з Богом щодо цього, оскільки моя передача називається *Fixing the Money Thing* («Навести лад із грішми»). І я навіть уже трохи зневірився та сказав Дренді: мовляв, мені доведеться скоротити нашу присутність на телебаченні. Але вона відповіла: «А що сказав Бог? Він сказав, що за все заплатить, чи не так?» І так кілька днів поспіль: це було все, що вона відповідала, коли я заводив мову про це. Отож ми молилися, і хоча в мене не було тоді жодних відповідей, та я постійно відчував Божий мир щодо цього. Того ж тижня мені наснився сон, у якому я побачив стоси банківських чеків. Дивним у цьому сні було те, що я не лише бачив стоси чеків, а й суми на них і хто їх виписав. Прокинувшись, я вже знав, що рахунки за телебачення сплачені, і мені стало спокійно на душі. Так-от, тими вихідними — додам, цілком звичайними вихідними — надійшло 500 000 доларів, як і було явлено вві сні. Суми, які я бачив, і люди, які виписали чеки, — усе один до одного.

Бачте, скрутні місця — це не так уже й погано! Бо ж вони — це місця промоції, друже мій. Люди кажуть мені, що оминають скрутні місця, адже бояться припуститися помилки. Однак Святий Дух може застерегти вас від можливої помилки, якщо ви слухатимете Його.

Пам'ятаю, як кілька років тому, коли я керував своєю іпотечною компанією, один клієнт хотів узяти позику під заставу свого будинку, щоб інвестувати в компанію, яка мені не подобалася. Згадую, як я ще піднімався сходами в офісі тієї іпотечної компанії і один із моїх співробітників заговорив зі мною про цю справу. Раптом я відчув, як Святий Дух підказав мені, що саме слід робити в цій ситуації. Тож я сказав своєму співробітникові:

— Можете укласти інвестиційну угоду, але нехай наш клієнт підпише лист, який буде частиною кредитного пакета, і в ньому зазначить, що ми не є частиною інвестиційної компанії, а лише надаємо позику на прохання клієнта.

Далі ми також указали, що не відповідаємо за безпеку чи продуктивність зазначеної інвестиції, а також не пропонували клієнтові інвестувати кошти в цю компанію. Тож приблизно через пів року вся ця затія просто луснула. Інвестиційна компанія втратила всі гроші цього клієнта. Було подано позов проти інвестиційної компанії та моєї компанії також. Одначе коли їхній юрист побачив листа, підписаного на мою вимогу нашим клієнтом, позов на нас відкликали.

ВИ МОЖЕТЕ ДОВІРЯТИ СВЯТОМУ ДУХОВІ В ТОМУ, ЩО ВІН ДОПОМОЖЕ ВАМ І ПРОВЕДЕ ЧЕРЕЗ УСІЛЯКІ МОЖЛИВІ СИТУАЦІЇ.

Саме Святий Дух зупинив мене того дня на сходах і напоумив сказати моєму співробітникові, щоб він додав того листа до угоди. Ви можете довіряти Святому Духові в тому, що Він допоможе вам і проведе через усілякі можливі ситуації. Ісус сказав: «Не бійтеся».

А цю історію я вже розповідав в одній із моїх інших книжок, але вона варта того, щоби повторити її задля мети нашого обговорення. Одного разу наша сім'я поїхала на триденні вихідні.

Усі вже сіли в мінівен, і я заводив двигун, аж раптом Святий Дух сказав мені переставити нашу автівку на інше місце. А на під'їзній доріжці, якраз біля мінівена, стояла ще одна наша машина. Так-от, Святий Дух сказав, щоб я переставив ту машину на траву, поруч із під'їзною доріжкою. Це було досить дивне спонукання. Я ще подумав тоді: «Чому Святий Дух сказав мені переставити машину з дороги на траву?» Я й гадки не мав про те. Але враження від того спонукання було надзвичайно сильне! Тож я сказав Дренді, що збираюся зробити, вийшов із мінівена й переставив машину з під'їзної дороги у двір на траву. Я й думати забув про це, аж поки ми не повернулися додому в неділю ввечері. На місці, де стояла наша автівка, тепер лежав величезний клен, який упав поперек під'їзної дороги просто на те місце, де була машина. Із самою автівкою, яка так і стояла на траві, було все гаразд, оскільки дерево зовсім її не зачепило. Якби ж воно впало на автівку, то розтрощило б ущент.

Ми з Дрендою, звичайно, свого часу були взірцем того, чого не можна робити з грошима. Та все, чого ми потребували, — це кілька таємних стратегій і певна таємна мудрість, які допомогли б нам піднятися над нашими обставинами. Тепер мені залишається тільки усміхатися, бо ж наша телевізійна програма, яку дивляться в усьому світі, називається «Навести лад із грішми».

Друже мій, ось вона, ваша доля сьогодні:

> *...зміцнялись від слабости, хоробрі були на війні, обертали в розтіч полки чужоземців...*
>
> До євреїв 11:34

Скрутні й неможливі місця вже не є скрутними й неможливими, коли ви знаєте відповідь!

Розділ 9

ТИХИЙ ЛАГІДНИЙ ГОЛОС

Коли я починаю навчати про голос Святого Духа, то багато людей кажуть мені, що ніколи не чули Божого голосу. Але я завжди відповідаю на це: «Ні, чули!» Якщо й ви вважаєте так само, як і багато хто, — що ніколи не чули Божого голосу — тоді звернімося з вами до Першої книги царів:

> *А Він відказав: Вийди, і станеш на горі перед Господнім лицем. Аж ось переходитиме Господь, а перед Господнім лицем вітер великий та міцний, що зриває гори та скелі ламає. Та не в вітрі Господь. А по вітрі трус землі, та не в трусі Господь. А по трусі огонь, і не в огні Господь. А по огні тихий лагідний голос.*
>
> 1 царів 19:11-12

Хоча я чув голос Святого Духа різної потужності й наполегливості, звичайний голос Святого Духа — це спокійний шепіт. Це якраз оцей тихий лагідний голос. Як я вже писав раніше в цій

книжці, зазвичай Божий голос звучить, як думка, лишень із особливою інтонацією в ньому. Подібно до того, як можете впізнати голос своєї дитини в натовпі, ви спроможні пізнавати Святого Духа достатньо добре, щоб упізнавати Його голос, коли Він говорить. Але в цьому розділі я хочу поговорити з вами про голос Божий, про який ніхто не замислюється, проте який чули всі.

Навчаючись у коледжі Університету Орала Робертса, я прослухав кілька курсів богослов'я, оскільки спеціалізувався на Старому Завіті. Я почув багато інформації, якої ніколи не вивчав раніше; насправді, більшої частини я навіть не чув до цього. Не маючи звички до навчання через те, що прогулював школу, я відчував сильний тиск, намагаючись не відставати, особливо перед останнім тижнем навчання. У цьому конкретному курсі я мав написати реферат на якусь тему зі Старого Завіту; яку саме, тепер уже й не згадаю. Та письмові завдання дуже мене лякали. Іще на першому курсі коледжу мені довелося написати свою першу роботу — і коли я отримав її назад, на лицьовому боці червоним чорнилом було виведено величезну двійку, а під нею такі слова: «Може, ти взагалі не ходив до школи?» Моя англійська та граматика були настільки жахливі, що викладачка просто не розуміла, як я вступив до вишу. Звісно, я потребував термінової допомоги з англійської, інакше нізащо не подолав би той перший рік навчання.

Тепер же, з усім цим тиском останнього навчального тижня, мені треба було написати ще одну роботу. О, як я боявся цього проєкту! Я сідав виконувати це завдання, але ж мене ніколи не вчили, як писати подібні роботи; тому я просто шукав інформацію та переписував абзаци з невеликими змінами, щоб ніхто не міг сказати, що я просто списав більшу частину свого реферату з різних джерел. Моє сумління було чисте, бо не вважав це чимось поганим, — просто переписував прочи-

тане своїми словами; насправді ж я зовсім не знав, як складати письмовий твір.

До того ж цього разу в мене зовсім не було часу. Один мій друг жив у тому самому гуртожитку й відвідував той самий курс, що і я, але в інший час. Усі в класі мали писати реферати на одну тему, тож я запитав друга, чи можу подивитися, як він структурував свій твір. Отож сам не знаю, з якої причини, проте щойно я побачив його роботу, то подумав, що не зможу написати свою так само добре, як він — і вирішив списати. Знаю, ви шоковані. Не забувайте, що тоді я був іще зовсім малечою в плані християнства. Утім, я списав не весь його реферат, а лише приблизно половину — але ж списав; із його твору прямо у свій. Наприкінці того останнього тижня я здав цю роботу професорові, відчуваючи полегшення від того, що нарешті впорався з усією тією писаниною. Проте далі сталося дещо, що дало мені цінний урок щодо вміння чути Божий голос.

Коли я ліг спати тієї ночі, то зовсім не міг заснути. Моє сумління промовляло до мене так голосно, що я не міг склепити очі. Я зрозумів, що вчинок мій був геть неправильний, що я вкрав, а потім збрехав. Я також неповажно повівся стосовно свого друга та зганьбив його. Я був такий нещасний! Зрештою, о третій годині ночі я спустився коридором до кімнати мого друга, розбудив його, розповів про те, що зробив, і попросив вибачення. А той подивився на мене сонними очима та сказав тільки: «Іди-но спати, Гері». Потім просто перевернувся на другий бік і одразу ж заснув.

Наступного дня я пішов до свого професора й зізнався в тому, що зробив. Звичайно, він мав поставити мені двійку за роботу, однак лише усміхнувся у відповідь і сказав, що цінує те, що я прийшов до нього із цим зізнанням. Потім додав: якщо я вже прийшов до нього, то він однаково поставить мені четвірку за рік.

Яке полегшення я відчув, наскільки краще мені стало, коли цей голос осуду замовк, і я знову почувався вільним і знайшов спокій.

Дозвольте мені запитати вас: «Чому мій друг просто перевернувся на другий бік і знову заснув, а я був у такій емоційній агонії? Чому він не мучився так, як я? Чому я не міг заснути й почувався таким нещасним?» Голос говорив зі мною щоразу, коли я намагався заснути. Голос виказував мені — це був голос моєї совісті! Совість, згідно зі словником, — це інстинктивне знання про те, що добре, а що погано. Це слово буквально означає «спільне знання» чи «отримувати вістку про щось».

Подібно до свічки, її світло висвітлює темряву. Совість зберігає досконалий запис кожної думки й кожного вчинку, який ви коли-небудь робили. Як свідок у залі суду, вона свідчить про те, що є найпотаємнішим. Вона говорить до вас і нагадує вам робити те, що правильно, і уникати того, що неправильно. Совість — це внутрішній голос Бога в кожній людині. Совість закликає кожного чоловіка чи жінку відповідати за свої вчинки. Совість спонукає кожну людину, наче в залі суду, дати звіт перед Богом. Як свідок покликаний давати свідчення, так і наше сумління або говорить на нашу користь (захищає), або виказує нам (звинувачує).

Дослідження, опубліковане виданням *Medical Xpress*, підтверджує цей факт: «Найпоширеніша сучасна теорія розвитку людини наполягає на тому, що люди починають своє життя з "моральної порожнечі", але нові дослідження суперечать цій думці. Дослідники виявили, що немовлята в шестимісячному віці вже роблять моральні судження. Тож, на думку вчених, цілком можливо, що ми народжуємося з моральним кодексом, "прошитим" у нашому мозку»[3].

---

[3] Lin Edwards. Psychologists say babies know right from wrong even at six months. May 10, 2010. URL: https://medicalxpress.com/news/2010-05-psychologists-babies-wrong-months.html.

Із цього довідуємось, що ми з правди, і впокорюєм наші серця перед Ним, бо коли винуватить нас серце, то Бог більший від нашого серця та відає все! Улюблені, коли не винуватить нас серце, то маємо відвагу до Бога, і чого тільки попросимо, одержимо від Нього, бо виконуємо Його заповіді та чинимо любе для Нього.

1 Івана 3:19-22

Совість — це Божий голос у кожному чоловікові та жінці, відбиток Творця та Його вимога до нас жити тим життям, для якого ми були створені. Ніхто не може втекти від свого сумління. Раніше мене дивувало, як це людина, яка вбила когось чи пограбувала банк і якій це зійшло з рук, аж раптом просто здалася правосуддю. Однак тепер знаю, що немає більшої муки, ніж совість, яка засуджує людину як винну! Апостол Павло говорить, що совість свідчить:

СОВІСТЬ — ЦЕ БОЖИЙ ГОЛОС У КОЖНОМУ ЧОЛОВІКОВІ ТА ЖІНЦІ, ВІДБИТОК ТВОРЦЯ ТА ЙОГО ВИМОГА ДО НАС ЖИТИ ТИМ ЖИТТЯМ, ДЛЯ ЯКОГО МИ БУЛИ СТВОРЕНІ.

Бо це нам хвала, свідчення нашого сумління, що в святості й чистості Божій, не в тілесній мудрості, але в Божій благодаті жили ми на світі, особливо ж у вас.

2 до коринтян 1:12

Ви можете запитати: «На якій підставі говорить совість? Чому її свідчення можуть бути прийняті в духовному суді?» Тому що це голос Божий. Той самий апостол Павло в Посланні до римлян говорить, що совість активно промовляє до нас:

Бо коли погани, що не мають Закону, з природи чинять законне, вони, не мавши Закону, самі собі Закон, що виявляють діло Закону, написане в серцях своїх, як свідчить їм сумління та їхні думки, що то осуджують, то виправдують одна одну...

До римлян 2:14-15

Сумління притаманне кожній людини. Ви можете не погоджуватися з цим. Можете знати людей, які начебто не наділені жодними почуттями. Але я гарантую, що вони просто не починали дослухатися до свого сумління. Якщо людина й далі опирається голосу своєї совісті, він ставатиме дедалі тихішим і тихішим.

...хто в лицемірстві говорить неправду, і спалив сумління своє...

1 Тимофію 4:2

Апостол Павло каже, що ці люди спалили своє сумління, тобто стали нездатними відчувати чи дослухатися до свого сумління, закам'янівши серцем. Візьмемо до прикладу шкіру: якщо ви обпечете її, тобто спалите, вона втратить чутливість, поки не виросте нова шкіра, а стара, огрубіла не відпаде. Так само і з нашим сумлінням. Совість не може змусити вас щось зробити — вона говорить. Ви можете ігнорувати її або йти проти неї. Однак апостол попереджає: якщо ви ігноруєте свою совість, вона може завдати великих неприємностей або спричинити кораблетрощу у вашому житті:

Цей наказ передаю тобі, сину Тимофію, згідно з ранішими про тебе пророцтвами, щоб ти воював за ними доброю вій-

ною, маючи віру і добру совість, яку відкинувши, деякі зазнали ***корабельної аварії*** *у вірі.*

1 Тимофію 1:18-19,
переклад Ю. Попченка, виділення автора

По суті, ті люди, які закам'яніли проти голосу свого сумління, утрачають здатність керувати своїм життям. Їхній компас пошкоджено, і він більше не працює. Вони не можуть сказати, у який бік ідуть. Апостол Павло говорить, що нам треба триматися доброї совісті, тобто чистого сумління, щоби бути впевненими, що ми прямуємо правильним курсом. Проте через те, що ми можемо зачерствіти серцем і втратити здатність відчувати, що добре, а що погано, Павло вказує також, що важливо дотримуватися закону й робити те, що є правильним:

Тому треба коритися не тільки ради страху кари, але й ради сумління.

До римлян 13:5

Якщо ви не підкоряєтеся закону, ваша совість засудить вас. Тому Павло закликає слухатися закону, робити те, що правильно, щоб ваше сумління залишалося м'яким, ніжним і могло діяти так, як це Бог задумав, — тобто захищати вас від небезпеки.

Знову ж таки, щодо голосу сумління, то як ілюстрацію цього принципу можу згадати ще один нерозумний учинок, який я зробив. Це сталося ще до того, як я став пастором. Ви зрозумієте, чому Бог тоді ще не відпускав мене на пастирство, коли почуєте цю історію. Вона пов'язана з автомобілем, що колись належав мені. Це був седан *Peugeot 505*, який я дуже любив. Одного разу на

світлофорі якийсь хлопець врізався ззаду в моє авто. У результаті аварії був розбитий багажник, погнута рама, та ще й пошкоджений кузов. Страховий агент того хлопця, який мене збив, приїхав до нас на стару ферму, де ми тоді жили, щоби подивитися на машину й відзвітувати про пошкодження.

Перш ніж розповім вам, що сталося після того, як він приїхав, мушу сказати, що за кілька тижнів до цієї аварії в мого авто відвалився глушник. Двигун верхнього люка, який містився в багажнику, також перестав працювати за кілька тижнів до появи в нас того страхового агента, який приїхав оформити заяву. І коли він почав оглядати машину, то запитав мене про глушник, бо ж бачив, що той лежить на землі біля машини (я поклав його туди саме для того, щоб агент міг його побачити), чи відвалився він унаслідок цієї аварії. Попри докори сумління, я відповів: «Так, сер». Потім агент запитав мене, чи двигун люка, про який я вже згадував, також вийшов із ладу через аварію. І знову я відповів: «Так».

У своєму дусі я чув, як моя совість кричала: «Гері, що ти робиш? Це ж усе брехня!» Так-от, послухайте, як я обманював себе: я точно пам'ятаю, як казав собі ігнорувати цей голос, переконуючи себе, що він скоро замовкне. Сьогодні навіть не можу повірити, що міг тоді так думати. Авжеж, хіба ви не раді, що я тоді ще не пасторував у церкві? Не сумніваюся, що Бог точно був цьому радий!

Та хоч би як було, а машину мою забрали в автомайстерню, і приблизно через тиждень мені зателефонували, щоб я забирав автівку. Побачивши в автомайстерні, якою вона стала, я не тямився від щастя. Машина була ідеальна! Я поїхав додому, радий із того, що її всю відремонтували. А десь через тиждень я вирішив заскочити додому й пообідати з Дрендою та дітьми. Наш фермерський будинок був розташований лише за дві милі від офісу, який

я орендував для своєї фінансової компанії. Я під'їхав до будинку, припаркував машину біля вхідних дверей, зайшов усередину й добре пообідав за родинним столом.

Щойно зібрався йти з дому й уже майже вийшов у двері, аж помітив, що моєї машини немає. Я розгубився: куди ж поділася моя машина? Озирнувся й побачив, де вона. А будинок наш стояв на вершині пагорба, найімовірніше, я не поставив автівку на ручні гальма. І хоча я ніколи не забував цього раніше, однак цього разу, мабуть, пам'ять мене підвела, бо машина покотилася задом довгою під'їзною доріжкою та врізалася в дерево. Коли я підійшов до машини, то не повірив своїм очам: багажник був розбитий, а пошкодження — точно такі самі, як і після зіткнення та до ремонту машини. І рама була погнута так само, і глушник відвалився, і двигун люка теж не працював. Усе було точно так само, як і до того, коли автівку забрали в ремонтну майстерню після аварії.

Я стояв там, аж раптом усе зрозумів — і просто не зміг утриматися від сміху. Авжеж! Бог давав урок, який мав засвоїти цей малолітній проповідник, перш ніж поведе за собою людей. Машину ту в ремонт я більше не віддавав — просто продав її на запчастини. І можу пригадати лиш іще один випадок у моєму житті, коли моє сумління так само голосно кричало зупинитися. Я називаю його історією про велосипед.

Сподіваюся, усі ці історії стануть і вам у пригоді. Знаю, ви й подумати не могли, що я можу вдатися до таких речей, та ви помиляєтеся. І я такий радий, будучи спасенним, бо ж маю відчуття, що життя моє склалося б зовсім інакше, якби спасіння не прийшло до мене.

Історія з велосипедом сталася через кілька років після тієї, яку я щойно розповів вам, — і так, я щойно почав пасторувати в нашій нещодавно відкритій церкві. Це було в суботу вдень; я саме

гостював у батьків і вже від'їжджав додому, давши задній хід на нашому сріблястому *Dodge Caravan* на головну двосмугову дорогу, біля якої жив мій батько. Сам батьків будинок стояв біля підніжжя похилого пагорба обабіч його під'їзної дороги. Якось сталося так, що я не побачив велосипедиста, який спускався з пагорба. Я повільно скочувався вниз, а той був десь досить далеченько від мене, проте на спуску набрав швидкості та майже впритул наблизився до мене якраз тоді, коли я саме ввімкнув швидкість, щоб рушити вперед.

Увесь цей час я й гадки не мав, що ззаду може хтось бути, аж раптом почув збоку мого мінівена оте гучне БАМ, БАМ, БАМ! Поглянув у дзеркало заднього виду й побачив позаду велосипедиста — той, відірвавши обидві руки від руля, показував мені «палець» обома руками й голосно лаявся. Мене не тільки все це заскочило зненацька — сама поведінка того хлопця на велосипеді неабияк розлютила. Звісно, він запросто міг пригальмувати, коли спускався з пагорба й бачив, що я скоро вже виїду на шлях. Або ж, якби захотів, міг би об'їхати мене на повній швидкості. Та замість цього він вирішив показати мені, хто тут головний.

Я був просто в шоку від того, що він вирішив, нібито автомобіль має поступитися йому дорогою. Ну, подумав я, хтось таки має провчити цього нахабу. Отож я пригальмував і, вичекавши, поки велосипедист наблизиться до мінівена, раптово натиснув на гальма. Авжеж, я отримав неабияке задоволення, коли побачив, як той схарапудився й ударив по педалях, намагаючись не врізатися в задню частину мого мінівена. Це спричинило новий вибух несамовитої лайки — такої, якої я ніколи раніше не чув. Та все ж він і далі мчав униз, не думаючи зупинятися. Він просто мчав, і мчав, і мчав.

Я ж повільно спускався й завернув із під'їзної доріжки так, щоб мій автомобіль стояв передом до дороги. Тобто автівка стояла тепер під кутом, спрямована просто на велосипедиста, який крутив педалі в моєму напрямку. Побачивши, що я розвернув на нього свій мінівен, чоловік раптом затих. Я було подумав, що до нього нарешті дійшло: він був на велосипеді, а мінівен усе-таки більший за велосипед. Я ж опустив вікно та став чекати, поки той наблизиться до мене. Коли велосипедист порівнявся зі мною, я крикнув йому: якщо перестріну ще раз на цій дорозі, то точно вже переїду. З цими словами я натиснув на газ і рушив з місця просто в його бік із відстані вже приблизно п'ять метрів. Я навіть відчув, як мінівен шкрябнув об велосипед і насправді ледь не переїхав його. Мені здавалося, що я помстився йому, і цілком справедливо: *звісно ж, я показав йому*, міркував я, *як слід поводитися на дорозі.* Але моя задоволеність собою тривала недовго.

Я почув, як Святий Дух сказав сильним, беззаперечним тоном, заповнивши Собою мій дух: «Гері, що ти робиш?» Ці слова, як вони передані тут, у написаному вигляді, зовсім не передають того, як вони прозвучали для мене тієї миті. Раптом я зрозумів, що міг убити того чоловіка. Я озирнувся в дзеркало заднього виду: він ще був там, ззаду мене, і рухався дуже повільно, опустивши голову, і здавався чи то пораненим, чи то просто здивованим, що й досі живий, — не можу сказати точно. Я ж поїхав далі дорогою, одначе сумління не полишало мене ні на мить. Мені стало очевидно, до чого все це могло призвести, — особливо тепер, коли я щойно став пастором. Мені вже ввижалися заголовки газет: «Пастор церкви "Життя віри" наїхав на велосипедиста: інцидент став результатом агресивних з'ясувань на дорозі». Святий Дух нагадав мені, що саме для таких людей, як отой велосипедист, Він

і покликав мене заснувати церкву в цій місцині. Я був шокований власним учинком і тепер слізно каявся перед Господом.

Отже, погодьтеся, що ви вже чули голос Божий раніше. Утім, ви хочете зберегти свою совість чутливою і не дати їй зачерствіти, щоб завжди чути Бога. У Біблії сказано, що народ Ізраїлю закам'янів серцем проти Бога й так і не зміг увійти в обітовану землю. Автор Послання до євреїв застерігає нас, новозавітних віруючих, щоб ми не наслідували їхній приклад:

> *Тому то, як каже Дух Святий: Сьогодні, як голос Його ви почуєте, не робіть затверділими ваших сердець, як під час нарікань, за дня випробовування на пустині...*
>
> До євреїв 3:7-8

Це застереження повторюється щонайменше тричі в 3-му й 4-му розділах. Чому апостол застерігає нас проти цього? Тому що Бог хоче благословити нас і прагне, щоб ми мали все, за що заплатив Ісус.

Говорячи про цю загрубілість, не можу не згадати поні, який був у мене в дитинстві. Такої капосної і водночас розумної тварини, здається, мені більше ніколи не доводилося бачити. Я був єдиний, хто міг їздити на ньому, — або, краще сказати, наважувався осідлати його. Пам'ятаю, якось до мене прийшов друг, що любив розказувати, який він знавець коней і може впоратися з будь-якою твариною. Він усе насідав на мене, щоб я дозволив йому покататися на Тоні (так звали того поні). І я таки піддався на його вмовляння та дозволив спробувати. Отож я осідлав поні для Джекі — так звали мого друга. Ніколи не забуду, що було далі, коли він умостився в те сідло. Щойно він сів на Тоні, як той рвонув із місця та помчав прямцем до ставка, що був приблизно за 50

метрів від нашого будинку. Джекі щосили смикав віжки й кричав, щоби поні зупинився, але Тоні було байдуже до його галасування. Натомість він, так само на повному ходу, добіг до ставка й раптом різко зупинився, низько пригнувши голову до краю води. Звісно ж, Джекі перелетів просто через поні в ставок. Тоні ж розвернувся й заходився собі жувати траву, ніби нічого не сталося.

Бачте, у чому річ: Тоні смикали за вуздечку так сильно й так часто, що вона йому більше не боліла в роті. Вона йому натерла мозолі, і він більше не реагував на неї. Насправді з того поні не було жодної користі в господарстві. І єдиний, на кого він більш-менш зважав, був саме я. Чому? А тому, як я вже казав, що він був розумний. Я був саме тим, хто його годував. І Тоні розумів, що єдиний спосіб вибратися зі стійла на свіже повітря, до зеленої травички, яку він так любив щипати, — це дозволити мені покататися на ньому. Але я теж мусив пильнувати з тим поні. Він зазвичай ходив, нахиливши голову набік, і весь час поглядав на мене, коли я їхав верхи на ньому. Усе чекав, коли я відвернуся, — тоді він хутенько обертався, щоби гризнути мене за ногу. І скажу вам, це було боляче, тож і я не спускав із тварини очей. Але щодо всього іншого, як я вже казав, користі з нього не було жодної.

ТОМУ ТО, ЯК КАЖЕ ДУХ СВЯТИЙ: СЬОГОДНІ, ЯК ГОЛОС ЙОГО ВИ ПОЧУЄТЕ, НЕ РОБІТЬ ЗАТВЕРДІЛИМИ ВАШИХ СЕРДЕЦЬ, ЯК ПІД ЧАС НАРІКАНЬ, ЗА ДНЯ ВИПРОБОВУВАННЯ НА ПУСТИНІ...

ДО ЄВРЕЇВ 3:7-8

І якщо ми дозволимо нашим серцям зачерствіти, то станемо непридатними для Бога, подібно до Тоні. Одного разу ми залишили Тоні надворі, прив'язавши ланцюгом. Мій батько саме наливав поні воду у відро, а як повернувся, щоби піти, Тоні нахилися й про-

сто вкусив його за сідницю. Проте й батько мій мав характер, та ще й тоді не був спасенний. Біля відра з водою стояв брилик солі — тож батько підхопив ту каменюку й щосили жбурнув нею в поні. Та поні нічого, оклигав. Чи ж довіряв я Тоні? Аж ніяк!

Так буває і в людському житті. Люди думають, що цього разу вони просто зроблять по-своєму, підуть проти своєї совісті лишень один цей раз, одначе не усвідомлюють ось чого — щоразу, учинивши так, вони залишають шрам на своєму серці. І одного дня стануть такими само, як Тоні, і не відчуватимуть болю чи докорів сумління, якщо вирішать не слухатися Бога чи не робити того, що Він каже. Ліки від цього — не гаятися з покаянням, коли розумієш, що пішов проти свого сумління.

Псалом 50 склав цар Давид після того, як згрішив із Вірсавією. Це Псалом покаянний:

> *Помилуй мене, Боже, з великої милости Твоєї, і з великого милосердя Свого загладь беззаконня мої! Обмий мене зовсім з мого беззаконня, й очисти мене від мого гріха, бо свої беззаконня я знаю, а мій гріх передо мною постійно. Тобі, одному Тобі я згрішив, і перед очима Твоїми лукаве вчинив, тому справедливий Ти будеш у мові Своїй, бездоганний у суді Своїм. Отож я в беззаконні народжений, і в гріху зачала мене мати моя. Ото, полюбив єси правду в глибинах, і в таємних речах виявляєш премудрість мені. Очисти ісопом мене, і буду я чистий, обмий Ти мене і я стану біліший від снігу. Дай почути мені втіху й радість, і радітимуть кості, що Ти покрушив. Обличчя Своє заховай від гріхів моїх, і всі беззаконня мої позагладжуй. **Серце чисте створи мені**, Боже, і тривалого духа в моєму нутрі віднови.*
>
> Псалом 50:3-12, виділення автора

...ти жертви не прагнеш, а дам цілопалення, то не любе воно Тобі буде. Жертва Богові зламаний дух; серцем зламаним та упокореним Ти не погордуєш, Боже!

Псалми 50:18-19

Давид взиває до Бога, щоб Він створив у ньому чисте серце, скрушений дух, розкаяне серце. По суті, Давид каже, що він хоче серце, яке знову може відчувати. Але Давид ніколи б не потрапив у біду, якби прислухався до свого сумління. Тож пам'ятайте: якщо ви приглушуватимете свою совість, то зачерствієте серцем, і вам буде простіше вчинити так наступного разу, і наступного, і знову, і знову, поки й зовсім не перестанете чути Бога.

Совість — це лише один зі способів почути Бога. Авжеж, Святий Дух промовляє безпосередньо до нас із настановами та вказівками. І я вже казав, що мені доводилося чути, як Святий Дух поправляв мене як гучним і авторитетним голосом, так і тихим, лагідним. Я також чув, як Він промовляв через сни й видіння, про які розповім у наступному розділі. Ну, а з цього розділу ви вже дізналися: маємо тримати своє сумління чистим від звинувачень і швидко каятися, якщо хочемо чути Бога, щоб совість наша була м'якою та не загрубілою, і ми могли почути Його голос!

Розділ 10

ВИДІННЯ ТА СНИ

Різко звівшись на ліжку, я сказав Дренді:

— Ти вагітна дівчинкою!

Серед усіх п'яти дітей, які в нас народилися, лише одного разу Бог сказав нам стать дитини — Поллі, нашої четвертої. Я вважаю, що це було зроблено для того, щоб ми могли зберегти її, оскільки наша сім'я потрапила в автокатастрофу, коли Дренда була приблизно на шостому місяці вагітною Поллі. Ми їхали зі швидкістю 88 кілометрів на годину двосмуговою дорогою, і просто перед нами виїхав якийсь хлопець. Зупинитися вже було ніяк, і ми врізалися в його машину. Ніхто серйозно не постраждав, однак ми всі потрапили до лікарні. Дренда отримала синець від ременя безпеки, який здавив їй живіт. Вона була вагітна й дуже хвилювалася за дитину. Одначе Бог говорив з нами про Поллі, ми відчували спокій і знали, що з нею все гаразд, і так воно й було.

Говорячи про Поллі, не можу не згадати те, як вона, уже одружена, сама була вагітна первістком. Нам із Дрендою довелося поїхати з країни в бізнес-відрядження. На жаль, термін пологів Поллі припав якраз на середину цієї поїздки. І вам треба знати мою дружину Дренду: вона нізащо не пропускала пологи жодної зі своїх доньок.

Тож ми навіть думали, чи не перервати нам ту поїздку. Я провів деякий час у молитві щодо цього, і Святий Дух промовив до мене, що дата пологів неправильна й дитина народиться наступного дня після нашого повернення. Я розповів Дренді, що Господь сказав про дату, і ми залишилися за кордоном. І саме після нашого повернення додому в Поллі почалися пологи — того дня, про який говорив Господь. Айворі, наша нова онука, народилася вчасно.

Це все приклади того, як Святий Дух промовляє до нас щодо насущних питань життя, до того ж слова Святого Духа виходять із нашого власного духу. Проте є інші способи, якими Святий Дух промовляє до нас, і їх теж ми маємо знати.

> *І станеться після сього, що на всякого з'іллю мого духа, й будуть сини ваші й дочки ваші пророкувати; старим людям у вас будуть сни од мене снитись, та й молоді в вас будуть видива бачити. Ба й на раби й рабині я того часу злию духа мого.*
>
> Йоїл 2:28-29,
> переклад П. Куліша та І. Пулюя

Пророк Йоїл каже, що настане день, коли Бог виллє Свого Духа на все людство. Ми нині живемо цього дня. У день П'ятидесятниці Святий Дух зійшов на тих, хто чекав у горниці. Натовп, побачивши, що всі присутні в горниці розмовляли мовами та прославляли Бога, подумали, що вони, напевно, п'яні, і запитали: «Що це?» І Петро підвівся, щоби звернутися до натовпу:

> *Ставши ж Петро із Одинадцятьма, свій голос підніс та й промовив до них: Мужі юдейські та мешканці Єрусалиму!*

Нехай вам оце стане відоме, і послухайте слів моїх! Бо не п'яні вони, як ви думаєте, бо третя година дня, а це те, що пророк Йоіл передрік: І буде останніми днями, говорить Господь: Я виллю від Духа Свого на всяке тіло, і будуть пророкувати сини ваші та ваші доньки, юнаки ж ваші бачити будуть видіння, а старим вашим сни будуть снитися. І на рабів Моїх і на рабинь Моїх за тих днів Я також виллю від Духа Свого, і пророкувати вони будуть!

Дії 2:14-18

Сни й видіння є дуже важливою частиною того, як Святий Дух промовляє до нас. Я не знаю, чому Святий Дух іноді говорить тихим, лагідним голосом, тоді як в інші рази Він промовляє вві сні. Гадаю, частково це пояснюється тим, що ми всі дуже заклопотані. Коли ж ми мовчимо, Дух Божий може привернути нашу увагу. Або це може бути тому, що ми постійно перебуваємо в сум'ятті, чи ж обставини бувають такі, що нам важко почути цей тихий, лагідний голос. Святий Дух просто хоче переконатися, що ми отримали Його послання. Зрештою, одна картина варта тисячі слів. Хоч би якою була причина, я дякую Богові за сни й видіння. Вони схожі між собою. І те й те — це картини, які ми бачимо, різниця лише в тому, що видіння бачимо, коли не спимо, а сни — це картини, які бачимо, коли спимо.

Щодо видінь, то я мав їх лише кілька, які назвав би відкритими видіннями, тобто такими, коли ви серед дня бачите все так, наче воно реальне. Найбільш значуще видіння, яке я коли-небудь мав, сталося в мої 19 років, коли я був покликаний проповідувати. Я щойно прийняв хрещення Святим Духом, десь приблизно за місяць до того, як це сталося. Звичайно, усе це було для мене но-

вим, оскільки в деномінаційній церкві, яку я відвідував, не дуже багато вчили про Святого Духа.

Саме був мій день народження, і мене з друзями запросили на святкову вечерю. Ми сіли за стіл, подякували за їжу, і раптом я відчув, як Святий Дух дуже сильно зійшов на мене. Знову ж таки, я був новачком у таких речах, але вже знав, як це відчувається, коли Святий Дух сходить на тебе, оскільки був хрещений у Святому Дусі. Утім, тієї миті не знав, що саме робити, тому попросив дозволу вийти з-за столу й пішов на вулицю, до того ж просто за мною були вхідні двері.

Коли я ступив назовні, Божа присутність стала ще сильнішою, і я побачив відкрите видіння — тобто я справді бачив ці речі так, начебто дивився на щось природне, у звичайний день. Я побачив, що стою за невеликою трибуною та звертаюся до людей, які зібралися в кімнаті. У приміщенні тому було приблизно 35—40 осіб, усі сиділи на розкладних стільцях. Мені було очевидно, що був вечір, оскільки за вікнами темно. Потім заговорив голос і сказав: «Я закликаю тебе проповідувати Моє Слово». Це повторилося тричі, після чого сама картинка зникла, а помазання знялося. Коли я повернувся в дім, мої друзі запитали мене, що сталося, і я відповів:

— Гадаю, що мене просто покликали проповідувати!

Пам'ятаю, як того вечора прийшов додому й розповів батькові про те, що сталося. А він на те лишень відповів, що проповідники не дуже багато заробляють, — і все. На той момент батько ще не був християнином, але, слава Богу, він віддав своє серце Ісусу, коли йому було 80 років, і тепер він на небесах.

Уважаю, що тоді Святий Дух проговорив до мене у відкритому видінні, бо я був іще зовсім молодий. Він знав, що за служіння Йому мені випаде чимало труднощів у моїй родині, і потрібен був

цей якір для подальшої подорожі. І дійсно, це видіння промовляє до мене всі ці роки.

Ще одне відкрите видіння сталося в старому фермерському будинку, у якому ми тоді жили. Ми прожили в тому старому, напівзруйнованому будинку майже дев'ять років, і більшу частину — у жахливих злиднях. Але поступово дізнаючись, як діє Царство Боже, ми почали процвітати й повністю позбулися боргів.

Якраз тоді Бог і здійснив те видіння, яке я мав у 19 років, коли Він покликав мене проповідувати. Саме тієї миті, через двадцять один рік після того, як я почув поклик проповідувати, Бог сказав мені заснувати церкву. До цього часу я навчався в коледжі й працював у фінансовій сфері протягом цих двадцяти одного року. Одначе тепер, коли мені виповнилося 40, Бог промовив до мене, що настав час започаткувати нашу церкву.

Ми відкрили нашу церкву в підвалі християнської радіостанції, і першого ж вечора, коли ми зібралися там, усе з точністю збіглося з тим видінням, яке Бог дав мені двадцять один рік тому. На цьому першому богослужінні я побачив тих самих людей, які сиділи на розкладних стільцях, і ті самі вікна, які були темними через вечірній час. Я також побачив ту саму маленьку трибуну.

Ми з Дрендою започаткували нашу церкву й були в такому захопленні від Царства Божого, що нам стало байдуже, де ми живемо. Ми знали, що рано чи пізно доведеться покинути фермерський будинок, оскільки наша сім'я виросла — у нас уже було п'ятеро дітей і просто бракувало місця. Однак успішний бізнес і церква так поглинули нас, що ми й без того були щасливі.

Та одного разу, повернувшись додому з церкви, я зайшов у вітальню й сів на диван. Аж раптом усе навколо мене зникло, і я побачив ту саму кімнату, у якій щойно сидів, але без жодних меблів — вона була взагалі порожня! Двері, через які я щойно про-

йшов, вели до їдальні, а диван, на якому я сидів, стояв навпроти цих дверей. Із того місця, де я був у вітальні, можна було бачити їдальню. Отже, не лише вітальня була абсолютно порожня, а й у їдальні також не було нічого. Видіння тривало лише орієнтовно п'ять секунд, і, споглядаючи його, я зрозумів, що настав час покинути ферму. Коли видіння закінчилося, я негайно розповів Дренді про те, що сталося, і сказав, що час перебиратися на нове місце.

Знову ж таки, я вірю, що в цьому разі видіння призначалося для того, щоб донести Божий план і зробити його зрозумілим. Ми були заклопотані й запросто могли б переносити переїзд на потім, і так раз за разом. Але у видінні відчувалася нагальність: «Час переїжджати!!!» Лише згодом ми зрозуміли, звідки була та терміновість: протягом дев'яти років ми орендували фермерський будинок і знали, що колись доведеться з нього виїхати, — тобто тоді, коли там почнуть зводити заплановану житлову забудову; але точно ніхто не знав, коли це станеться.

Коротше кажучи, Бог направив нас до чудової земельної ділянки, де ми побудували наш новий дім. Планували зводити той дім без поспіху, бо ж мали час попрацювати над ним. Можливо, це було б один чи два роки. Однак після того, як ми почали планувати наш будинок, десь через шість місяців нам зателефонував наш орендодавець і сказав, що вже за місяць ми маємо з'їхати з того маленького фермерського будиночка, який винаймали. На те ми відповіли, що будуємо свій новий дім, і запитали, чи можна подовжити термін оренди на два-три місяці. Він погодився за умови, що жодних відстрочок після цього не буде.

Отож ми поспішили й устигли переїхати в наш новий будинок наприкінці пільгового періоду. Якби Бог не сказав нам переїжджати саме тоді, коли Він на цьому наголосив, довелося б пере-

биратися з місця на місце ще кілька разів протягом цього часу; зважаючи на нашу заклопотаність, це було б проблематично.

Звичайно, історія про блакитний серпанок, що її я розповів на початку цієї книжки, — подія, що радикально змінила моє життя, — це також було відкрите видіння. Воно було дещо іншим у тому сенсі, що я не бачив картини свого майбутнього, але сидів там, серед того синього серпанку, і ясно чув слова Святого Духа, Його заклик іти до народів.

Упевнений, що було ще кілька відкритих видінь, які я бачив, проте сни, схоже, куди більше переважають у моєму випадку. Коли я збирався до Албанії, то приблизно за тиждень до від'їзду мені наснилася моя майбутня поїздка. На той час я ще не подорожував так активно, як тепер, і, перед тим як Бог заговорив зі мною того дня, навіть не мав до подорожей жодного інтересу.

Утім, за тиждень до від'їзду мені наснився сон. Уві сні я був у кабінеті лікаря, лежав на оглядовому столі, а до кімнати зайшла медсестра й сказала, що їй треба взяти в мене кров. Вона взяла мою долоню, а саме мій середній палець, щоби проштрикнути його й узяти кров, що мені здалося дивним. Але ви знаєте, як воно в снах; ви просто відаєте про певні речі, які є вві сні.

І в цьому сні я просто знав, що перед тим, як покинути нашу планету, кожен мій палець буде проколотий до крові. Це мало сенс для мене, бо в біблійній школі нас учили, що долоня може символізувати п'ять посад у церкві: великий палець — апостол, вказівний — пророк, середній — євангеліст, безіменний — пастор, а мізинець — учитель, який трудиться поруч із пастором.

Тож я зрозумів, про що мені говорила медсестра. Я знав, що за свого життя, принаймні в певний момент життя, я пропрацюю на кожній із церковних посад. Звісно ж, я пастор і вчитель, але також знаю, що несу пророче слово для церкви щодо Царства й

фінансів. Саме до цього покликав мене Ісус, коли я був в Албанії. Уві сні я побачив, як медсестра вколола мені середній палець, і я зрозумів, що був посланий як євангеліст до народу Албанії з Доброю Вісткою. Лише тепер я починаю діяти і входити в апостольську частину свого життя.

Так чи інак, у тому сні, уколовши мій середній палець, медсестра взяла й склала свої долоні, як це робить дитина, коли молиться, подивилася на мене й промовила слово «молитися». Вона не сказала слово «молитися» голосно — просто прошепотіла його так, як це робиться в місцях, де не можна голосно говорити. З цього сну я зрозумів, що мене посилають для євангелізації до народу Албанії і я маю молитися під час цієї подорожі.

У мене було багато таких снів, надто багато, щоби порахувати їх усі чи згадати тут, але сни — це голос Святого Духа. Я зустрічав людей, які бачать сни ледь не щоночі, та ще й усі духовні. Я вважаю, що сновидіння, звісно ж, слід розрізняти. Деякі люди з претензією на духовність дозволяють собі пишатися в духовній гордині та бачити речі, які не від Бога. Однак мені сни сняться не так уже й часто. Зазвичай за рік я можу бачити від чотирьох до десяти сновидінь. І я знаю, що вони від Бога та говорять мені про щось важливе. Звісно ж, кількість снів, які я бачу щороку, може змінюватися на більшу чи меншу. Не думаю, що це має якесь значення, — важливо те, чого ми вчимося з них.

Доленосний сон, що буквально змінив моє життя, був тоді, коли Бог сказав мені залишити фінансову компанію, у якій я пропрацював вісім років, і заснувати власну, що допомагатиме людям позбуватися боргів. Цей сон, однозначно, був знаковим.

Також бувають сни-попередження. Пам'ятаю один дуже дивний сон, який був таким попередженням. Це сталося тоді, коли з грошима в нашому служінні було скрутно й ми відчували чи-

малий фінансовий тиск. У тому сні я лежав у своєму ліжку й уже засинав. Двері спальні були відчинені, і я почув легкий шум у коридорі (уві сні) і подивився в бік дверей. Там я побачив маленького демона, приблизно метр заввишки, який волочив за собою полотняний мішок, повний грошей. Мішок був схожий на той, з яким зображують Санта-Клауса. Мішок був важкий, тому бісові доводилося тягнути його долівкою. Демон той не попрямував геть із будинку — ні, я почув, як він завернув біля дверей і піднявся на третій поверх нашого дому. Прокинувшись та замисливши над сном, я зрозумів, що саме Господь показує мені: наші гроші крадуть або губляться.

Цікаво, що вві сні я навіть знав, скільки саме грошей було в тому мішку. Пам'ятаю, як іще подумав, що там має бути орієнтовно 25 000 доларів. Також у мене було відчуття: якщо демон не покинув будинок, а просто відтягнув гроші нагору — це значить, що людина чи люди, які крали або зловживати грошима, були близькими нам; а щодо дому, то стало зрозуміло, що йдеться про наше служіння. Отож перше, що я зробив наступного дня, — зателефонував голові ради старійшин і попросив перевірити книги звітності у фінансовому відділі. Так ми виявили багато непотрібних витрат, які накопичувалися через недогляд. Після підрахунку цих непотрібних щомісячних витрат вийшло майже 25 000 доларів на місяць. З'ясувалося, що насправді ніхто не краде, але через недбалість ці гроші витрачаються дарма; а заразом виявилося, де і в чому можна зекономити, щоб вивільнити певні суми. Ми дуже потребували цих грошей тоді, оскільки це був украй непростий період для нашого служіння.

Бог також може задіяти сновидіння, щоб надати вам стратегію. 2018 року мені наснився дуже простий сон, у якому я почув лише слова: «Скликай кораблі». Я їх записав, проте не міг уторопати, що все це означає. Нікому, крім Дренди, про цей сон не розпові-

дав, і тільки й запитував Господа про нього. А в січні на нашій щомісячній чоловічій зустрічі я саме викладав свої завдання на рік.

БОГ ТАКОЖ МОЖЕ ЗАДІЯТИ СНОВИДІННЯ, ЩОБ НАДАТИ ВАМ СТРАТЕГІЮ.

Одним із них було планування загальнонаціональних малих груп, узятися за яке я мав уже кілька років, тому відчув, що якраз цього року настав час це зробити. Після зустрічі один із хлопців підійшов до мене й сказав, що хоче дещо повідомити, хоча й почувається так, ніби це якась дурня. Отож він просто випалив:

— Господь сказав мені, що ти — як Єлена Троянська.

Я не мав жодного уявлення, про що він говорить, тож хлопець спробував пояснити, що мав на увазі. У відповідь я попросив його надіслати мені електронного листа, де він повторить те, що сказав мені особисто. Ось цей електронний лист:

> *Цар Спарти Менелай наказав спустити на воду тисячу кораблів і врятувати свою дружину Єлену від троянців. «Лице, яке скликало тисячу кораблів» — це відомий вислів, що стосується Єлени Троянської.*
>
> *У середу, 30 січня 2019 року, коли пастор виступав на чоловічій зустрічі «Апекс», Господь сказав мені, що він подібний до Єлени Троянської. Тобто як цар, який спустив на воду тисячу кораблів, щоб урятувати загублених: загублених у вірі, загублених у сім'ї, загублених у фінансах.*
>
> *У служінні Йому*
> *Аарон*

Через день він надіслав мені ще одного листа:

Пасторе,

Я хочу поглянути на історію Єлени Троянської з військового боку. Для більшості людей це історія про царя, який відправив тисячу кораблів, щоб урятувати втрачену дружину від троянців. Але для людини з військовим мисленням це була військова операція, яка дістала назву «Операція Єлена Троянська». Кожній військовій операції дається оперативна назва. Наприклад, операція, коли Команда Шість «морських котиків» здійснила рейд на табір Осами бен Ладена, отримала назву «Спис Нептуна». Я особисто брав участь у місіях з яскравими назвами, такими як «Форвард Майк», «Елвіс Маршалл» і «Санта-Клаус».

Назви військовим операціям даються для того, щоб їх було легше ідентифікувати чи було зрозуміло, що це за операція і хто її проводить. Коли Господь сказав, що ти подібний до Єлени Троянської, мій військовий розум інтерпретує це так: пастор Гері розгортає операцію «Єлена Троянська» — місію, яка має на меті спустити на воду тисячу кораблів, щоб урятувати загублених: загублених у вірі, загублених у сім'ї та загублених у фінансах.

Ба більше, коли я чую, що задіяна буде тисяча кораблів, то думаю також про кількість воїнів, допоміжного персоналу, навчання, логістику й адміністративні процеси, потрібні для того, щоб задіяти в операції кожен корабель.

Немає нікого більш здатного командувати цими силами й розгортати цю армію для Царства Божого, ніж ви, пасторе Гері. Ви роками готували нас до цього моменту. Моя сім'я і я впевнені, що й уся решта Тіла Христова з нетерпінням чекає на початок операції.

У служінні ЙОМУ
Аарон

Аарон був «морським котиком» і побував у дев'яти військових відрядженнях за двадцять один рік військової служби. Він чудовий приклад радикального перетворення силою Христа. Він нічого не знав про те, що Господь промовив до мене уві сні, щоби скликати кораблі. Але його слово знання підтвердило мені те, що я все почув правильно, і допомогло направити мене на шлях, який Бог приготував для мене. Наша мета — підняти тисячу малих груп по всій країні, щоб ділитися Доброю Звісткою про Царство Боже. Якщо ви хочете стати частиною цієї армії, зв'яжіться зі мною через мій сайт *Garykeesee.com.*

Отже, сподіваюся, ви зрозуміли, до чого я веду. Сни — це потужний спосіб, яким Бог промовляє до Свого народу, допомагаючи йому з напрямком, стратегією, застереженням і розрадою.

Перш ніж завершити цей розділ, хочу додати ще один метод, який Бог використовує, допомагаючи нам скеровувати наші стратегії у правильному напрямку, — це дар пророцтва. Аарон отримав те, що називається словом «знання», щодо моїх планів запустити нову ініціативу. Слово «знання» є саме тим, як про нього сказано, — словом знання. Це знання, дане вам від Духа Божого, — те, що ви не можете пізнати самостійно. Слово «знання» згадується в переліку духовних дарів, про який читаємо у 12-му

розділі Першого послання до коринтян як про один із дев'яти дарів Святого Духа. Завданням цієї книжки не є розлогий виклад цих духовних дарів, проте не можу не згадати про один із них — слово пророцтва.

Стільки людей занапастили своє життя через неправильне розуміння цього дару, що я вважаю за потрібне згадати про нього тут. Коли люди думають про пророцтво, вони уявляють собі пророка, який називає їхнє ім'я, направляє пальця прямо їм в обличчя й каже щось на кшталт: «Ти маєш їхати в Африку» або «Ти покликаний бути пастором». Обидва ці твердження можуть бути точним відображенням справжнього пророцтва, одначе обидва можуть бути й абсолютно неправильними. Це залежить від того, як ви їх читаєте. Якщо ці твердження читати як вказівні, то вони обидва будуть неправильними, але якщо їх читати як стверджувальні, то вони можуть бути правильними. Апостол Павло пояснює мету пророцтва.

А ХТО ПРОРОКУЄ, ТОЙ ЛЮДЯМ ГОВОРИТЬ НА ЗБУДУВАННЯ, І НА УМОВЛЕННЯ, І НА РОЗРАДУ.

1 ДО КОРИНТЯН 14:3

> *А хто пророкує, той людям говорить на збудування, і на умовлення, і на розраду.*
>
> 1 до коринтян 14:3

Ось як воно насправді. Тут немає жодного слова, яке б указувало на те, що ви маєте знаходити напрямок через пророцтво, утім, саме так більшість людей сприймають пророцтво — що воно дає напрямок. Проте, за словами Павла, пророцтво має лише підтверджувати напрямок, а не давати його. Розумієте, щойно ви

народилися згори, Святий Дух усередині вас буде Тим, Хто казатиме, що робити. Вам не потрібен чоловік чи жінка, щоб указувати, яким є ваше покликання й що ви маєте робити для Ісуса. Але слово пророцтва може підтвердити те, що ви вже знаєте.

Скажімо, у тому прикладі, який я навів: «Ти маєш їхати до Африки», — я маю на увазі, що це може бути справжнім прикладом пророчого слова — якщо Святий Дух уже сказав вам це й підтвердив через пророче слово. Проте якщо ви не ніколи не думали про поїздку в Африку й уперше чуєте про таке — це не буде справжнім прикладом пророчого слова в новозавітній церкві.

Іноді люди говорять зовсім божевільні речі. До мене підходять християни й кажуть: «Бог проговорив до мене на цьому зібранні, що мені належить процвітати». Авжеж, так, — тільки вам не потрібно, щоби хтось сказав вам пророче слово, що ви процвітатимете; нам про це говорить Біблія. Я бачу, як християни підходять до людей і питають, чи не можуть ті сказати для них пророче слово. Вам не потрібно, щоби хтось говорив вам слово! Святий Дух у вас говоритиме з вами — і, так, Бог може послати пророче слово підтвердження, щоби підбадьорити вас, але не для того, щоб управляти вами.

Найдраматичніший прикладом чогось подібного в моєму житті став один випадок, коли ми з Дрендою ще тільки зустрічалися. Я збирався побачитися з її родиною в Джорджії, щоби попросити її руки й серця. Перебуваючи там, ми вирішили відвідати разом її домашню церкву. У той час мені щойно запропонували роботу у сфері фінансових послуг, щодо якої я дуже сумнівався. Я був покликаний проповідувати, коли мені було 19 років і я щойно закінчив коледж зі ступенем зі Старого Завіту. Але також я відчував себе змушеним погодитися на цю роботу у фінансовій сфері. Тож просто не знав, що робити.

Після недільного ранкового служіння в домашній церкві Дренди одна жінка, з якою я не був знайомий, але Дренда її точно знала, підійшла до мене й сказала, що хоче поговорити зі мною. Вона промовила: «Ви розглядаєте пропозицію щодо роботи. Ця робота має такі десять аспектів», — і перелічила все, що я робитиму на цій новій роботі, один в один. А далі сказала: «Ви маєте погодитися на цю роботу, у ній — Господь». Тоді я вже відчував, що маю погодитися на цю роботу, однак бентежився, чому так сумнівався в ній. Пророче слово тієї жінки принесло мені розраду й заохочення та підтвердило напрямок, у якому мені слід було йти. Знову ж таки, Святий Дух вестиме вас і стане вашим Порадником.

Розділ 11

СВЯТИЙ ДУХ ГОВОРИТЬ ГОЛОСОМ МОГО БОСА

До моєї церкви, тоді ще зовсім не великої, приходила одна сім'я, яка шукала роботу. Це були чудові люди, які хотіли допомагати церкві, але завжди мали проблеми з грошима. Якось їхній батько знову залишився без роботи, тож я вирішив їм допомогти. У той час я будував свій дім і сам виконував усі роботи, пов'язані з електрикою. Я дізнався, що чоловік той розумівся на електриці, і запропонував йому зробити дещо й для мене за погодинну оплату, бо його сім'ї бракувало грошей навіть на їжу. Тож він прийшов і цілком пристойно впорався з проводкою, яку я попросив його зробити.

Я вже й думати забув про той випадок, аж ось приблизно через місяць мені зателефонував той чоловік і повідомив, що кілька людей збираються разом, щоби помолитися за мене. Я запитав:

— Про що саме?

А він відповів, що в нашій церкві потрібно дещо змінити, і додав, що в нього є список із десяти пунктів, які вони обговорювали.

Перше в списку — мій будинок завеликий як для пастора. Так прямо й запитав мене, скільки церква мені платить, що я можу дозволити собі такий будинок. Я швидко відповів, що церква не платить мені ані цента, — я взагалі не отримую зарплати від церкви. Після того як я це сказав, на деякий час запанувала тиша. Потім чоловік перепитав:

— Церква не платить вам зарплати?

— Саме так, — підтвердив я.

Знову запала тиша, аж нарешті він промовив:

— Але ж мають платити...

І на цьому розмова закінчилася.

Так-от, приблизно через тиждень я дізнався про вакансію в компанії і подумав, що вона могла б зацікавити того чоловіка. Тож розповів йому про неї. Він пішов, подав заяву й отримав роботу. А його сім'ю якраз мали виселяти з будинку, де вони жили. І коли він лише за тиждень після працевлаштування прийшов до церкви й повідомив мені, що звільнився, я був просто шокований:

— Ти звільнився? Але чому?

І він розповів, що в п'ятницю по обіді вони мали підбивати підсумки за тиждень, і його попросили підмести підлогу в кімнаті зібрань. Саме це, за його словами, і спонукало звільнитися: він так і сказав їм, що не наймався підмітати підлогу.

Слухаючи все це, я не міг повірити своїм вухам. Я знаю, що цьому чоловікові доведеться багато попрацювати над собою, якщо він хоче досягти успіху в житті. Мені завжди було шкода дружину цього чоловіка. Незабаром після цього вони покинули церкву, і я не знаю, що з ними сталося. Одначе можу лише здогадуватися й певен, що не помилюся: зважаючи на його зарозумілість і небажання працювати, можу припустити, що його резюме рясніє записами про роботу, здебільшого короткотривалу. Його життє-

вий добробут навряд чи виходив за рівень виживання. Не зрозумійте мене неправильно: люди змінюються, і, звичайно, я сподіваюся заради його ж добра, що він змінився також. Але точно знаю, що коли ми були знайомі, він рухався в неправильному напрямку. Як бачите, він нехтував голосом Божим.

Ви можете запитати: «Про який це голос Божий ти говориш?» Упевнений, що цей чоловік би відповів саме так, якби ви його запитали про це, бо ж на той час він не мав жодної уяви про це. До того ж цей чоловік нехтував одним з основних Божих методів навчання, за допомогою якого Він готує людей до їхньої долі, — навчанням покори. Знаю, що назва цього розділу може вас збентежити. Який стосунок мій бос має до Святого Духа? З цього розділу ви дізнаєтеся, що ваш бос має багато чого спільного з вашою здатністю чути Святого Духа!

Хочу розпочати наше дослідження цієї життєво важливої теми з уривку з Євангелії від Матвія:

> *А коли Він до Капернауму ввійшов, то до Нього наблизився сотник, та й благати зачав Його, кажучи: Господи, мій слуга лежить удома розслаблений, і тяжко страждає. Він говорить йому: Я прийду й уздоровлю його. А сотник Йому відповів: Недостойний я, Господи, щоб зайшов Ти під стріху мою... Та промов тільки слово, і видужає мій слуга! Бо й я людина підвладна, і вояків під собою я маю; і одному кажу: піди то йде він, а тому: прийди і приходить, або рабові своєму: зроби те і він зробить. Почувши таке, Ісус здивувався, і промовив до тих, хто йшов услід за Ним: Поправді кажу вам: навіть серед Ізраїля Я не знайшов був такої великої віри!*
>
> Матвія 8:5-10, виділення автора

Чому той чоловік так легко повірив, що Ісус може зцілити його слугу? Він сам відповідає на це запитання: «*Бо й я людина підвладна, і вояків під собою я маю; і одному кажу: піди то йде він, а тому: прийди і приходить, або рабові своєму: зроби те і він зробить*». Отже, він знав, як працює владний статус. Як він сам був під владою, так і його підлеглі були під його владою. Римський центуріон розумів, що слово його начальника важить так само, як голос кесаря. Правду кажучи, голос його начальника фактично був голосом кесаря. Центуріон також розумів і те, що його голос, звернений до слуг, теж звучить для них, як голос кесаря. Так працює влада. Тому, знаючи, що означає бути під владою, він легко зрозумів, як Ісус міг узяти владу над цією ситуацією, лишень проговоривши до неї. Бо ж саме це йому треба було робити: якщо він звертався до слуги, щоб той щось зробив, — той це робив. Усе насправді дуже просто. І ось істина, яку ви маєте засвоїти:

ВИ МОЖЕТЕ ХОДИТИ У ВЛАДІ ЛИШЕ ТОДІ, КОЛИ ПІДКОРЯЄТЕСЯ ВЛАДІ!

Якщо сатана зможе усунути будь-яку повагу до влади й переконати всіх, що можна робити все, що заманеться й коли заманеться, то світ зануриться в хаос і руйнацію. Це те, до чого він підбивав Єву в Едемському саду: «Чи справді Бог сказав ... ?» Але послухайте, кожна людина на цій планеті перебуває під владою чи різними владами. Усвідомлення того, під чиєю владою ви перебуваєте, допоможе вам зрозуміти, кого ви маєте слухати, а кого — ні. Утім, сьогодні кожен хоче мати владу й не бути підвладним, а таке неможливо.

Нещодавно я розмовляв з одним підрядником, який розповідав, як він платить людям готівкою, щоби не сплачувати податки та внески на соціальне страхування. Та я вже знаю, чим це закінчиться. Одного дня якийсь працівник отримає травму й подасть

заяву на компенсацію, а потім з'ясує, що бос ніколи не платив, як це вимагається, жодних грошей на програму страхування від нещасних випадків. І тоді працівник уже подасть до суду на того підрядника, бо, відповідно до закону, компенсацію треба виплачувати. У моїй церкві з кількома підрядниками сталася саме така історія.

Минулого тижня я спілкувався з однією жінкою, яка сказала, що їй не потрібен пастор, є тільки вона та Святий Дух. Справді? Що ж, їй краще піти й поговорити про це з Ісусом, бо саме Він призначив пасторів і заснував помісну церкву, про що читаємо в 4-му розділі Послання до ефесян. Якщо вона підкоряється Ісусу, тоді буде слідувати владі, яку встановив Ісус. Фактично ж вона не підкоряється й Ісусові й хоче робити все по-своєму. А такий підхід, найімовірніше, заведе її в оману та скрутні часи.

Нещодавно я розмовляв з одним бізнесменом, який відкривав власну торгову компанію і хотів перебрати на себе всіх своїх клієнтів із колишньої компанії, хоча до того підписав з нею угоду, що вони не конкуруватимуть. І він іще сподівається процвітати після всього цього? Адже це просто крадіжка!

Знаю, що цей розділ може не сподобатися вам так само, як і інші, де я описував надприродні, справді круті речі, які творить Святий Дух. Але до кінця не зрозумівши цього розділу, можете забути про все інше, бо це — саме те, на чому наполягає Бог.

Пам'ятаю, як на одному молитовному зібранні до мене підійшла жінка, уся в сльозах, і запитала, чому я не викликаю її до молитви. Я був шокований! Чому це так важливо, щоб її викликали молитися перед зібранням, — якщо, звичайно, це її бажання не спиралося на те, щоб її бачили чоловіки?

Звісно, я міг би швидко розповісти, чому не викликав її до молитви, якби вона взагалі когось слухала. Ця жінка не поважала

свого чоловіка й постійно краяла його за бездуховність, пліткуючи про нього, до чого була така охоча. Саме тому я й не викликав її. Уже той факт, що жінка підійшла зі сльозами на очах виясняти в пастора — та ще й на виду в усієї групи, — чому це її не вважають духовною, за яку вона себе мала, свідчив про те, що вона не поважає церковних порядків і пасторів авторитет; простіше кажучи, мати справу з такою особою просто небезпечно.

УСВІДОМЛЕННЯ ТОГО, ПІД ЧИЄЮ ВЛАДОЮ ВИ ПЕРЕБУВАЄТЕ, ДОПОМОЖЕ ВАМ ЗРОЗУМІТИ, КОГО ВИ МАЄТЕ СЛУХАТИ, А КОГО — НІ.

Тож дозвольте мені поставити вам запитання: чи гідні ви того, щоб іти туди, куди ви хочете, куди хочуть іти ваші мрії? Якби я запитав вашого пастора чи вашого боса, яка їхня чесна думка про вас, то що б ті відповіли на це? Розумієте, ви не можете посідати владне становище, поки не пройдете тест на вміння підкорятися владі. Це не я сказав — це каже Ісус:

> *Хто вірний в найменшому, і в великому вірний; і хто несправедливий в найменшому, і в великому несправедливий. Отож, коли в несправедливім багатстві ви не були вірні, хто вам правдиве довірить? І коли ви в чужому не були вірні, хто ваше вам дасть?*
>
> Луки 16:10-12

Чи можна вам довірити владу? Доказ цьому — ваше вміння підпорядкуватися.

Розгляньмо одну біблійну історію, яка може глибоко вплинути на вашу успішність у житті.

А филистимляни були зібрані воювати з Ізраїлем, тридцять тисяч возів і шість тисяч верхівців, а народу, щодо численности, як піску на морському березі. І вийшли вони, і таборували в Міхмаші, на схід Бет-Авену. А Ізраїльтянин побачив, що скрутно йому, що народ був пригноблений, і народ ховався по печерах, і по щілинах, і по скелях, і по льохах та по ямах. А інші євреї перейшли Йордан до краю Гада та до Ґілеаду. А Саул був ще у Ґілґалі, а ввесь народ із тривогою поспішав за ним. І чекав він сім день умовленого часу, що призначив Самуїл, та Самуїл не прийшов до Ґілґалу, і народ став розбігатися від нього. І сказав Саул: Приведіть до мене призначене на цілопалення та мирні жертви. І він приніс цілопалення.

1 Самуїлова 13:5-9

*І сказав Самуїл до Саула: Ти зробив нерозумне! Не послухав ти наказів Господа, Бога свого, що наказав був тобі, бо тепер Господь міцно поставив би аж навіки твоє царство над Ізраїлем. А тепер царство твоє не буде стояти, **Господь пошукав Собі мужа за серцем Своїм**, і Господь наказав йому бути володарем над народом Своїм, бо ти не виконав, що наказав був тобі Господь.*

1 Самуїлова 13:13-14, виділення автора

Саула було відкинуто, тому що він не підкорився владі. Отже, ми знову бачимо: якщо ви не можете підкорятися владі, ви не можете мати владу. Хочу звернути увагу на дуже важливий момент. Господь збирався шукати чоловіка за Його власним серцем. Що це означає — «мужа за серцем Своїм»?

> *А його [Саула] віддаливши, поставив царем їм Давида, про якого й сказав, засвідчуючи: Знайшов Я Давида, сина Єссеєвого, чоловіка за серцем Своїм, що* ***всю волю Мою він виконувати буде.***
>
> Дії 13:22, виділення автора

Як Бог визначає того, хто є за Його серцем? По суті, це ті, хто ненавидить усе, що ненавидить Бог, і любить те, що любить Бог, це ті, хто робитиме те, що зробив би Бог, якби Він був на тому місці. Іншими словами, якщо Бог ненавидить гріх, вони ненавидять гріх. Якщо Бог хоче щось зробити, вони хочуть це зробити. У нашому світі ми вважаємо, що людина за Божим серцем — та, що має найбільший духовний дар. Ми гадаємо, що духовність — це красива музика на служіннях поклоніння. Але Бог чітко говорить: послух — оце і є духовне поклоніння.

> *І сказав Самуїл: Чи жадання Господа цілопалень та жертов таке, як послух Господньому голосу? Таж послух ліпший від жертви, покірливість краща від баранячого лою! Бо непокірливість як гріх ворожбитства, а свавільство як провина та служба бовванам. Через те, що ти відкинув Господні слова, то Він відкинув тебе, щоб не був ти царем.*
>
> 1 Самуїлова 15:22-23, виділення автора

Отже, дозвольте мені ще раз повторити це: Божий голос звучить, як голос вашого боса! Бог допускає, щоби ваша реакція на владу й авторитет пройшла перевірку, коли ніхто не знає навіть, як вас звати! Більшість людей просто не розуміють, як це все працює. Вони не вважають свою маленьку роботу на неповний ро-

бочий день чимось значущим; усе це здається таким несуттєвим. Але вони й не знають того, що саме в цей час тренують себе діяти в підпорядкованому становищі, судити відповідно до своїх стандартів, чи достойне щось підпорядкування, згідно з власними бажаннями та цілями. Людей не вчать, що тієї ж миті, коли вони згодилися на маленьку роботу на неповний робочий день, вони погодилися працювати на ній так, ніби це — їхній бізнес. Ні, більшість людей сприймає все зовсім інакше. Вони прагнуть до більшої мети. Зрештою, це ж лише підробіток, щоб тільки трохи підзаробити, — нічого особливого. Неправильно!!!

Не буває неважливої роботи. Не буває другорядних завдань. Давид мав маленьку, незначну роботу — доглядати за вівцями. Але для нього вона не була незначною; він принаймні двічі ризикував життям, щоб захистити тих овець. Іншими словами, він сприйняв надану йому довіру як дуже серйозну справу. І нехай ніхто більше не знав, хто він такий, — Бог це знав! І Богу завжди було точно відомо, де він перебуває кожної миті його життя.

ОТЖЕ, ЩЕ РАЗ ДОЗВОЛЬТЕ МЕНІ СКАЗАТИ, ЩО ГОЛОС БОГА ЗВУЧИТЬ ЯК ГОЛОС ВАШОГО БОСА!

Бог знає, де перебуваєте ви, і Він знає ваше серце до влади. Якщо ви не можете підкоритися особі, яку бачите, то не зможете підкоритися й Богові, Якого не бачите. Я знаю чимало людей, які поводяться так, ніби інші щось їм винні в житті, мають ментальність жертви; у прорахунках завжди винен хтось інший, не вони. А вони завжди казатимуть, що в усьому винен бос чи уряд; а щодо роботи, то працюватимуть якнайменше, щоб лишень прожити й коли до того змушують. Зазвичай вони мають менталітет виконавця, коли їм треба казати, що слід робити, — замість того щоб думати самостійно. Так було й із дітьми Ізраїлю: вийшовши з

багаторічного рабства, вони й далі мислили, як раби, навіть будучи вже вільними. Їхня рабська ментальність не спрацювала, коли вони стикнулися з велетами тієї землі. Богу довелося готувати їх до успіху, перш ніж вони ввійшли в ту землю. І вас також Йому доведеться підготувати, перш ніж ви ввійдете в ту землю. Земля, про яку я тут говорю, — це ваша доля. Тож чи справді Він готував їх?

> *І впокорював Він тебе, і морив тебе голодом, і годував тебе манною, якої не знав ти й не знали батьки твої, щоб дати тобі знати, що не хлібом самим живе людина, але всім тим, що виходить із уст Господніх, живе людина.*
>
> Повторення Закону 8:3

> *...в пустині годує тебе манною, якої не знали батьки твої, щоб* ***упокорити тебе, і щоб випробовувати тебе, щоб чинити тобі добро наостанку...***
>
> Повторення Закону 8:16, виділення автора

Бог упокорив їх: вони не мали достатку й потребували допомоги. Вони мали навчитися того, як покладатися на Бога, а не на самих себе. Попереду на них чекали куди більші битви, якщо порівнювати із шуканням їжі в пустелі. Попереду були велети та обнесені мурами міста, яких запросто можна було б злякатися, якби вони не бачили перед тим, що Бог — більший за їхні проблеми.

Вони мали навчитися робити правильний вибір самостійно, а не з примусу. Сьогодні часто доводиться бачити, як батьки, виховуючи дитину, припускаються помилки, намагаючись виховати поведінку, а не серце. Дитині кажуть прибрати у своїй кімнаті, а вона у відповідь грюкає дверима, а потім удає, ніби послуха-

лася батьків, одначе робить це із серцем лева-бунтаря, а не з покірністю. Батьки, щоби бути дружніми зі своїми дітьми, потім прийдуть і побачать чисту кімнату, після чого скажуть дитині, як добре вона з усім упоралась. Але це не так. Дитина покорилася батькам зовні, проте не всередині. Покора — це прояв серця. Одного разу батьків не буде поруч із дитиною, щоби наполягти на правильному виборі. Колись батьки знімуть свій покров, і дитина буде вільна робити, що їй заманеться. І те, що є в серці, стане очевидне для всіх. Саме тоді батьки побачать, що їхня дитина потрапила в біду, і розгублено стверджуватимуть: маленький Джонні завжди був таким хорошим хлопчиком, та варто йому було поїхати в коледж учитися або почати жити самостійно, як вони просто шоковані його теперішньою поведінкою.

У Біблії сказано, що Бог випробовував Ізраїль, щоб урешті-решт у них усе вийшло, як слід. Це саме те, про що ми говоримо. На відміну від батьків, які більше турбуються про те, щоби подобатися своїй дитині, Бог піклується про щастя дитини в довгостроковій перспективі. Він збирається виправляти маленькі схильності й тенденції серця, перш ніж ті стануть стереотипною поведінкою. Саме це малося на увазі, коли говорилося, що Бог випробовуватиме їх. Господь зміг виправити їх, оскільки схильності серця, коли попросять підкоритися, стають очевидними для всіх.

Кожен має пройти випробування на покірність! То де саме Бог учить нас цього сьогодні, коли немає пустелі, яку ми мали би перетнути? Де ми можемо почути Його голос, щоб навчитися покори й отримати право на наступну промоцію? Пам'ятаєте, що Бог сказав про Саула? Послух ліпший від жертви. Ваші зовнішні акти поклоніння в церкві не є основою для вашої наступної промоції. Чи може Бог довірити вам владу? Із чого це все починається? З батьківського дому.

> *Діти, слухайтеся своїх батьків у Господі, бо це справедливе! Шануй свого батька та матір це перша заповідь з обітницею, щоб добре велося тобі, і щоб ти був на землі довголітній!*
>
> До ефесян 6:1-3

Чому послух батькам принесе вам довголіття й успіх у житті? Може, Бог дає якісь бали за послух? Ні, але якщо ви навчитеся поважати й шанувати батьків, авторитетів у вашому житті, тоді ви шануватимете й поважатимете Бога. Якщо ви поважаєте Божий авторитет у своєму житті, то й дослухатиметесь до Нього, і все у вас буде добре. Тому я цілком можу сказати, що голос Бога звучить, як голос ваших батьків, коли ви ще молоді й перебуваєте під їхньою опікою.

Друге місце, де Бог навчить вас шанувати авторитети, — це коли ви опинитеся під людською владою. Ваш начальник, ваш пастор, поліцейський або уряд — усі вони є прикладом влади, якій Бог навчає нас підкорятися.

Згадую одну сім'ю в нашій церкві: здавалося, у тих тільки й розмов було, що про свої проблеми. Подружжя ось-ось мало втратити свій будинок і потребувало 10 000 доларів, щоби погасити поточну заборгованість і уникнути примусового продажу. Вони, мабуть, розповіли свою історію десяткам людей у церкві. Зрештою, одна сім'я вирішила допомогти їм і позичила ті 10 000 доларів. Але за кілька місяців та родина знову опинилася в тому самому становищі, у якому була спочатку, і таки втратила будинок. Я розмовляв із цими чоловіком і дружиною, які обоє були безробітними, про ситуацію, що склалася. Запропонував їм принаймні поробити хоч десь, поки вони чекають на роботу за фахом. Вони могли б попрацювати в ресторані або ще де-небудь у нашому мі-

сті, проте отримав відповідь, що така робота не для них. Гадаю, це очевидно, що їхня проблема була не у фінансах, — вона була прямо пов'язана з тим, як ці чоловік і жінка розуміли, що таке влада й відповідальність. Вони чомусь не бачили, що особисто відповідальні за те, щоб узяти владу над власним життям і зробити все можливе задля розв'язання своїх проблем.

Як каже мій друг Рік Реннер, перед тим як найняти когось на роботу, він просить показати їхню машину або іноді заїжджає до них додому без попередження. Він знає напевно: якщо людина не бере на себе відповідальність за власну машину, то ніколи не потягне відповідальності також і за те, що він їм доручить. Це лише питання часу, коли його офіс матиме такий самий вигляд, як і їхня машина.

Я сам пройшов через цей час, коли вчився в пустелі. І я радий, що Бог не дозволив мені змиритися з байдужим ставленням до влади. Він упокорював і випробовував мене, щоби підготувати до мого призначення.

Пам'ятаю, як сутужно було з грошима, коли ми жили на фермі. На щастя, я закрив велику інвестиційну угоду, і отримані комісійні давали мені змогу оплатити рахунки, з якими я завжди запізнювався. Але чек не надіслали вчасно, тож у мене виникла геніальна ідея відкрити чековий рахунок у банку, який не був моїм основним, і виписати з нього неоплачений чек на мій основний рахунок. Сподіваючись отримати чек уже наступного дня, я поклав би його на депозит, щоби покрити неоплачений чек у новому банку. Але комісійні не надходили протягом двох тижнів! Щодня я виписував отой неоплачений чек в один з моїх банків, перш ніж прийде отой справжній чек. Так тривало протягом двох тижнів, і сума неоплаченого чека зросла майже до 2 000 доларів,

оскільки мені треба було також купувати продукти харчування. Протягом цього часу сума зростала.

Але все скінчилося, коли зранку мені зателефонувала менеджерка банку, і першими словами, які вилетіли з її вуст, були:

— Пане Кізі, я знаю, що ви робите, тому закриваю ваш рахунок. Ви маєте принести гроші, щоби покрити поточний рахунок, і ви ніколи більше не зможете відкрити рахунок у нашому банку.

Мене спіймали за руку! Найгірше в цій ситуації було те, що я використовував чеки, які містили уривки з Писань, і я розповідав менеджерці банку про те, яким великим є Бог. Слава Богу, чек із комісійними прийшов того самого дня, і я зміг віднести його в банк, щоби покрити борг. Одначе мені довелося зайти в кабінет до менеджерки, покаятися перед нею й попросити не звинувачувати Бога, оскільки це була цілком моя провина і я повівся, як справжній бовдур.

Був ще випадок на початку моєї роботи в бізнесі, коли мене навчав мій регіональний віцепрезидент. Перевіряючи один із моїх договорів, він помітив, що не на всіх сторінках поставлено підписи. Він сказав:

— Нічого страшного; просто потримай бланк проти світла і скопіюй підписи там, де їх бракує. Зрештою, — додав він, — це ж вони хочуть отримати продукт і підписали в усіх інших місцях.

Так я і зробив. Приблизно через місяць мені зателефонував адвокат мого клієнта й повідомив, що мій клієнт подав на мене позов на 100 000 доларів за те, що я підробив його підпис на бланку зняття депозитів. Суму було зменшено до 5 000, бо мій регіональний віцепрезидент також був причетний до цього, і його було звільнено.

Проте мені ще ж треба було вчитися! Одній із моїх нових представниць треба було скласти страховий тест, але вона не мала гро-

шей, щоб купити навчальний матеріал, тому я скопіював його для неї. Вона залишила його в аудиторії, де проходило тестування, після чого мені зателефонував юрист, який подав позов за порушення авторських прав. Авжеж, то були часи, коли я знав дорогу до податкового управління як свої п'ять пальців. Мені постійно доводилося мати справу із задавненими податковими рахунками та штрафними санкціями. Нині я згадую ті часи зі змішаними почуттями. Бог тримав мене підзвітним і навчав. Він знав, що колись я розпоряджатимуся мільйонами доларів, і не попускав, щоб усе це сходило з рук. Дякую Богові за це!

Мені довелося зрозуміти, що Бог — це і є мій Покровитель, і Він не дає промоції лише за результати й успіхи. Цілісність характеру також має пройти випробування. Ось чому я кажу, що голос Божий звучить, як голос вашого боса. Ваш начальник — це інструмент, який Бог використовує, щоби підготувати вас до наступного завдання й тримати підвладним Йому. Чи пройдете ви це випробування?

> *...не від сходу, і не від заходу, і не від пустині надійде повищення, але судить Бог: того Він понижує, а того повищує...*
>
> Псалом 74:7-8

> *Усяка кара в теперішній час не здається потіхою, але смутком, та згодом для навчених нею приносить мирний плід праведности!*
>
> До євреїв 12:11

> *Раби, слухайтеся тілесних панів зо страхом і тремтінням у простоті серця вашого, як Христа! Не працюйте тільки про людське око, немов чоловіковгодники, а як раби Христові, чиніть від душі волю Божу, служіть із зичливі-*

> *стю, немов Господеві, а не людям! Знайте, що кожен, коли зробить що добре, те саме одержить від Господа, чи то раб, чи то вільний. А пани, чиніть їм те саме, занехаюйте погрози, знайте, що для вас і для них є на небі Господь, а Він на обличчя не дивиться!*
>
> До ефесян 6:5-9, виділення автора

Послух із повагою і страхом! Ось те ставлення, яке треба мати до свого боса. Ваш послух начальнику апостол Павло визначає як виконання волі Божої. Здивовані? Я був здивований!

То як же звучить Божий голос? Як голос вашого боса!

ЦЕ — ВИПРОБОВУВАННЯ!

Завершуючи цю книжку, я сподіваюся, що вона принесла вам натхнення й підбадьорення. Святий Дух як Партнер у житті — це справді дивовижно; мати своїм порадником Того, Хто пообіцяв ніколи не залишати й не покидати вас. Для мене ж було великою честю поділитися з вами цими безцінними істинами.

Гері Кізі

Більше інформації про те, як вийти з боргів і безпечно інвестувати, можна отримати, зателефонувавши в мою компанію *Forward Financial Group* на номер 1-(800)-815-0818.

Додаткову інформацію про Царство Боже можна знайти на вебсайті *FaithLifeNow.com*.

Для отримання інформації про церкву *Faith Life Church* завітайте на *FaithLifeChurch.org*.

Розділ 12

ЯК МОЛИТИСЯ ТА ПРИЙНЯТИ ХРЕЩЕННЯ СВЯТИМ ДУХОМ

Усе, що отримуємо від Бога, ми приймаємо вірою в те, що Бог нам сказав, — і прийняття цього дару від Бога не є винятком. Перш ніж ви помолитеся про це, обов'язково вивчіть вірші з Писання, наведені в цій книжці, аж поки впевнитеся, що це Божа воля для вас і що ви отримали відповіді на свої запитання. Якщо ви впевнені, що хрещення Святим Духом — це ваше, просто помоліться цією молитвою:

> **Отче, я прошу про хрещення Твоїм могутнім Духом сьогодні. Я приймаю його ЗАРАЗ, згідно з Твоїм Словом, зі здатністю молитися в Дусі. Я прошу цього в ім'я Ісуса та для Твоєї слави! Амінь!**

Не шукайте переживань чи якихось емоцій, але твердо стійте на Божому Слові, вірячи в те, що отримуєте, коли молитеся.

Після того як ви попросили й отримали, почніть прославляти Бога та дякувати Йому за те, що Він помазав вас Своїм Духом, як і обіцяв.

Коли молитеся, то просто будьте переконані, що *ви отримуєте це, коли просите*, а не тоді, коли демонструєте докази того, що отримали. Ваш доказ — це Боже Слово.

> *...Усе, чого ви в молитві попросите, вірте, що одержите, і сповниться вам.*
>
> Марка 11:24

Після молитви обов'язково присвятіть час поклонінню Господу, щоб Дух Божий мав свободу проявляти Себе у вашій молитовній мові. Бог не змусить ваші уста рухатися! Ви маєте бути відкритими для молитви мовами. Зазвичай люди відчувають тремтіння чи стиснення в животі, коли моляться або відчувають Божого Духа.

Поклоняючись, повністю відкрийтеся Божому Духу. Ви почнете відчувати різні звуки чи склади, що виходять із вашого духу. Ви маєте вірою відкритися для цих звуків. Щоразу, коли ви це робитимете, потік і вивільнення Божого Духу збільшуватиметься.

Якщо через будь-які причини молитва мовами не пішла у вас одразу, не хвилюйтеся. Ви отримали *вірою*, тому просто дякуйте Богові за Його помазання. Я бачив, як люди йшли додому з церковного зібрання після молитви про прийняття хрещення Святим Духом і просто починали молитися в Дусі дорогою додому, наступного ранку в душі чи підстригаючи траву на газоні перед будинком через кілька днів. Основний момент тут — прийняття вірою, а не почуттями.

Зробіть молитву в Дусі частиною свого повсякдення й розвивайте сильне молитовне життя. Бог говоритиме з вами та дасть відповіді на всі запитання! Я вірю, що ви знайдете час для молитви в Дусі й насолоджуватиметеся всіма благами Царства Божого, якими ви вже володієте!

Відвідайте *FLNFree.com*
для безкоштовного
завантаження додаткових
матеріалів вашою мовою!

ВАША ФІНАНСОВА РЕВОЛЮЦІЯ

Сила стратегії

Життя сповнене важливих рішень.

Як вам дізнатися, який будинок купити, з ким одружитися чи на яку роботу піти?

Якщо ви хочете досягти успіху, тоді вам потрібна стратегія. Але як розробити стратегію, якщо бракує всіх потрібних відповідей?

Божі таємниці приховані *для* вас, а не *від* вас.

Бог хоче, щоб у вас були відповіді, яких ви потребуєте, і саме тому Він дав вам секретну зброю!

У третій частині серії «**Ваша фінансова революція**» Гері Кізі розкриває один із найважливіших складників свого успіху та КРИТИЧНО важливу таємницю Царства Божого: **Силу стратегії!** Кожен може зловити рибу, якщо знає, де закинути сіті. Бог має відповіді, які вам потрібні, але ви маєте розуміти, як почути ці відповіді й застосувати їх у своєму житті.

Саме про це ця книжка.

Долучайтеся до Гері в цій подорожі радикальних відкриттів і дізнайтеся, як застосувати Силу стратегії у своєму житті.

Гері Кізі — письменник, промовець, підприємець, фінансовий експерт і пастор, який пристрасно допомагає людям бути переможцями в житті, особливо у сферах віри, сім'ї та фінансів. Гері та його дружина Дренда створили кілька успішних компанії і є засновниками християнської місії *Faith Life Now*, яка випускає дві телевізійні програми — *Fixing the Money Thing* і *Drenda*, а також проводить міжнародні конференції та поширює практичні ресурси. Подружжя Кізі також є пасторами церкви *Faith Life Church* у місті Колумбус, штат Огайо.

P.O. Box 779, New Albany, OH 43054 | garykeesee.com

Бажаєте більше БЕЗКОШТОВНИХ навчальних ресурсів вашою мовою?
Перейдіть на ***FLNFree.com***